

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Folkets Ven (Holger-Madsen, DK, 1918).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1749/a (pdf: p. 2-31)

Ns 1749/b (pdf: p. 32-103)

Ns 1749/c (pdf: p. 104-191)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

Folkets Vev

I.

Arbejds Børn.

Arbejdere Etkøn Martha Kamp her tv. Spuner, som hæn alle, under personligt Pleid, ha opdragt til et hovedligt Haandværk.

Kunst x Blom Udvælg. Man se hæn ved Vinduet i Moderni Lille, fattige Njæm, hvor ha her sit Lille Arbejdsbord. Med Læpen for Øiet se hæn ind i Udvælg og Sauer is sin egen Værdens-filosofi: Vi x alle Hjæl, se græber ind i hinanden, gæve Værdet Særligt, hikket is op for et find Fjelen.

Oppe Samfundet is et Udvælg. Paa sine ensomme Spejnture; Sa store By se hæn is om og gøe is sin Tænk om de store Samfund = Værd-steder, hæn Hjælme særligt. Hæn gæve ind for Kong-borg og Rigsdagsbygning og iagttage de første Politiker, se gæve ind og ud.

Waldo x bleven Smid. Naer han staa
 ved sin Esse, g svejper den store Hammer med sit
 krigslydende Jern paa Ambolten, fornuer han sig til
 Sikker og Livet g Samfundt. Kraft skal der til
 for at tvinge det genstridige Staal, Jern g Lys
 i Blaaetaleg. Saaledes x ogsaa Samfundt. Folket
 skal paa Stoen ind i Baelgen. Jernem x de
 kraftige Hammer svejper, der smedde Jerns Skelettet
 til den store Samfundbygning.

Naer Waldo har forpaaften, slyder han
 sig til Poesien: Fortalt Hvir, hvor Aegyden
 lader den store Od byge gennem Salen, g hvor
 Agitationens Vaadtejs smedde af sterke, grove
 Haende: Proletariatet i alle Lande, forenede jer!
 De Mestere give os intet af sig selv. Vi
 faar ingen anden Indflydelse end den, vi kaeuper
 os til. Vi x vor egen Samfundshyldende Smid, g
 vi maa altid holde Jernst varmt.

Ernst x bleven Typograf. Naer han
 staaer ved sin Palters Palt g lader den smaa
 Types marchere op i Raketten g Gald, haer han
 lykkeligt Biletet af et tynde Odde, Tanken, Ideen
 let. Her ved Vold eller Buetalitet skal man
 udelukke skaber om, man vil retfærdige Tanker.

stille, idr. Propaganda gennem Menneskeligheden
 vedhede Kristus. Oplysning - Tanker og et
 skoven over langsomt indtrængende Kraft - skal
 gennemgaae Samfundet, renses og forbedres et og
 forre Fremtiden efter Retfærdigheds Lov.

Nær Endt her for, søger han gennem
 Bøgerne at udvikle sin Menneskeforståelse, sine
 Retstingene, sine Hænder: Kun gennem Op-
 lysning lader Samfundet sig forbedre.

1. Maj = Dag. Sammen træder i
 Stadstid for et gaa: Procession og to Demonstra-
 tionsmænd. Man ser Møder: Hjernen under
 de tre Spær. De to andre vil ikke med i Optog.
 Typograf sætter sig til sine Bøger, glad over
 sin Fridag. Ubrøddet gaaer sig en ensom Tur,
 optaget af sine egne Tanker.

Han gaaer op i et af Byens højeste Tårne
 for et Blik ned i Byen. ^{de} Mykret som i et
 Ubrøddet, der trænger til et regulering. Han gaaer
 altid på ledig efter "Fejlen" - Hjertet, der
 skal rettes på.

Sammen Wald gaaer i et stort Str.
 bevidst og bare Bannet med Tangen om

den glænde Bolt. Et Par unge Pige holder
Bannets Luor. Walde Godetene gæstlyst med
dem bryg.

Ubruggen ^{Kirkstue} Kirk staa i Tænkning
retter ^{gennem} Skibet ^{Kirkstue} med det nye Kvæder, hvor Hæder
er id som Palatse. Der sesiderer Kapitalismen
Ejstet, Samfundets egentlige Mædere, der stander
Udsigtlingens Gang ved sine Gjæster, i Kraft af
Overklasse = Væner, ved Pengeens Enevælde.

Hjæmme her Modern sidste Typografi
Ernst. Kæmpefide syng for den opslagne
Bog. Rettferdigheden findes Læn og Papiret
- man det er for Papiret, for Bogen, den
skal udgaa. Det er Tankens Mænd, der skal
bryde Fronten og forædle Samfundet.

Arbejde = Møde. Walde bestirer Tale-
stolen og holder - Brandstak med Kapite-
lisme og Udsættelse: Lad dem vogte sig!
Mærker Pæne Lige ved Troets Rod og skal
med omkrybe Samfundets gamle, rædne Stammer.

Mors og Oprindelse blandt Fjenderne.
Politikere usure og med et Koryf
af Betjente.
Vad med Politik!

Situationen er trængsel. Da lader Politik-
chefen Brandslangene løse op.

Waldo protesterer rasende på Talestolen.
Da lader Politik den store Brandslange sætte mod
Famulthionerne og sprøjter Sædden over End.

Mødet splittes under Harme og Hyl.

Waldo styrer drivraad gennem Gadenes
fild af Meningsfaldet.

En fornem Ekipage kommer kørende.
Arbejdere stander op, de lader Væbnet på Døren.
Den tilhører Jernkøbsteds Fører, Friherren Truchs. Det
er Markkapitalismens Triumfvogn! Ud med Likvidsprin-
sesser, der troner derind! Waldo aabner Vogn døren.
Friherren Truchs' Datter Irene, der er, hvor vaad
han er, tilbyder ham friddomsbillet et øjeblik hem
hjem. Han sætter sig ind i Vognen, der er fuld af
Pakter og Blonder. Det her set sig Røde Raad
til!

Baronesse Irene løber hem hjem. Ny
Likvid! siger Waldo og roger på Paktkorn. —
Nøj, over hende, is der til Fattighospitalet med
Gaver og Blonder. — Javel, over hende hende hende.
De Fattige spiser mere af end Almisser. Men
vent!

I Fattighospitalet iderfor Hænder, hvor Mer-
tha Kamp og hende Lønnen her. Opløst og Sammen-

Stimul, da Vognen holdt og Waldo stiger ud.
 Hans Moder og Ernst kommer til. Waldo
 snerler op: Jo, hvordan Magthaverne behandler
 Folket! Er det ikke rimeligt, at det forsvinden
 Ratz læser mig sine Gjemskeheder, naar det
 først har overspyet mig med Vand²

Ernst beklager det slet ^{mod sin fine Dame} Overgrebet, men
 klyper om det fine Kæmpe: Esten x fikr og Kort-
 bashede! Lad os in, hvad det x.

Derom ligger: Jo slet til Fattighospita-
 let og Gavn til de Lyse.

- Det x bare Alene! Vi behandler
 sin som Stoffer!

Ernst hjælper her op: Vognen og
 gik her - Uudstyng: Jo Gillerer i en Sidel-
 Optræden. Med Vold skaber vi sin en Sag.

- Har de overhovedet x Sag? spiser her
 og ser vist paa ham.

- Ja, Rettfærdigheden, naar han fast og
 giver Kisten Over: Til Fattighospitalet.

Hos Moderen vender de to Søner.
 Waldo blæder sig karandrem om for straks
 at gaa til "Bladet" med Klæg. Ubrudt
 Kist ufter paa Hovet: Hvad vil du i Sværme?
 Gah Kette faa ravne Skind. Der, der vil
 ved. Samfundet, naar kante ene og paa
 eget Ansvar. Skjig og Skraal ufter: Kk.

Ernst gæer te id Arbyd i Trykkesid.
 Men her sætter, stander han ved en Gæj i Mani-
 skriptet, ryder pæ Korist g sætter den om: Her
 mangler et ikke.

Redaktionskontoret uæst Mory. De Væge
 længe - Gæjindt of Davids brønt Melis
 March - Føleth Ven - Stætt i Baskeort.

Redaktøren sæber id firsættent Nind^m g
 idstidæ - Ed vid et læs. Ledere. Færtor g Korrek-
 turlæse tilkæder, som ællære g bæge idæfæj -
 det mee von den pæogællære Typogæf, der
 pæ Færdt of Mæntskæp g Korættæ her tilføjet
 det ærimindæ ikke, see Ledere endæ: Næ
 gælder det ikke æ sætt lææst imod lææst.

Ernst blæse læætt. æ det den, der læ
 den Fræthæ æ sætt i Redaktions Artæle. æ de
 gæ?

- Næ, is læ ærææd Pærtid i æ bæge
 æ Gællæ. Uæ sætt ikke ææ Mæst sillest
 idæ blæ. bæslæfæst g Pærtid ææ id imod
 Redættæ.

- De væer æ resææææ.
- Ja, te Færdet pæ ææ sæffærdæ Pæ.
- De lææ den Apææ.
- Det gæ ææ ææ. Men pææ æ bæj

ææ som Korættææææ.

II.

Ernst Kamp x fra Konstitutionsloven ansva-
ret til Redaktionssekretær, Redaktør og til sidst til social-
demokratiske Rigsdagmand.

Hans Brøder Pindsoff ventte forgæves paa,
at han skulde begynde sin voldsomme Omvæltning-
Kamp med det bestaaende. Han kan ikke nøjes med
den langsomme Reform, der since langsomt, parla-
mentarisk vinder Forbedringer af Absoluter Raar.

Ukrænkelig vilde er mere og mere fana-
tisk ind: er selv og gælder for et veltillid
ved et eneste, lille Træk.

Kampen mellem Partierne har tilspillet
3. Det Konservative, frie, Expansive Førre Trichon
Tricki holder den Demokratiske Elementer Stange.
Tricki of den opslidende Rigsdagskamp kommer
ha Gamle til Datteren Irene: Det er hebbest
med sine. Pulebær! De vil til Maften for en
hvor Pind. Dens Krav vider: Frækkhed. De x
snart ikke end og Statsdag tilbage for et
slaa sine Anmasser med.
Irene siger: De vil til Maften, til Roset.
Pind sam for en Gang! Skift.
- Aldrig! Umuligt! De leder sin of

Had g Missindete.

— De bygger sig paa Kristen Principer.
Broderskabets Religion gaar sig tilbøyg til saer
Kristus.

— Vankellig sig ikke Kristus! Mellem
Socialismen g Kristendommen er der lide, men atypen store
Forskel, et, naar Trebrun siger: Hvad er r
mit, r oppe dit, ^{kræver} ~~siger~~ de andre: Hvad er r dit,
r oppe mit!

Uhrmagere pønser paa sin "Repara-
tion." Han passer Birkens Træks g, naar han
gaar til alle de Rigsdage, g tager lysom Syn
over ham. Han betikter r Kollega, der har
det egentlig Eftersyn af Ubreven: At Træks-
ske Pale, overtager hans Funktion g kommer
paa dem. Maad ind i Paleet.

Man er ham gaa gennem alle Paleen.
Han banker stilfærdigt paa g siger hvor Gang:
Det r Uhrmagere. Stille see Ubrud i de
pangaltur Pale g gaar ind i den vest.
Tribid Kommer han ind i Tri-
herrens Arbejdsværelse, hvor han tøver efter et
hans stille Tappeløbs.

Træks over Uraad g er 3 om:
Det var de en evig Tid, det Uhr stear.

Kiist gaer ham bleg 9 dirreer ind.
 par Livet: Ja, det x en arig Tid, de har
 spændt for alting bekjennem. Nu x dem Tiim. stædt.
 Han skyder ham: Hjætt.

Jren kommer stykket: Uslig, hvad
 her de gjort? Hvor de Bølge?

— Ja, her kan de se dem.

Han trykker Revolveren mod sin egen Tinding.
 Baronessen slær den ind of Heanden pa ham.
 Han kille sig efter sin. Hun skrig: Næ, saa
 red den alle!

Hortigt aebur han Døren til Bag-
 trappen for ham, 9 han stykker ind.

Fjensere ibr te pa de andre Værelser.
 Fikernen sidde tillyndeladent livløs: in Stol.

Jren faar over hans Byst: Her!
 her! lig: Hjætt. Hun flæng op. Der x intt
 Blod, der x intt Pær. Ubrak: hans Væst-
 korn. Her opfangt Kuglen. Den sidder: en
 smadret Værk. Der telefonere efter hær 9
 te Politisk.

Ubronnere stykker ind: Sundien
 te Brodere Waldø: Det x fællstræft.

— Hvad x der sket?

— Folkeets Kær x falden pa sin
 Gerning. Is træf ham lig: Hjætt.

Waldo kigger ^{mel} Haupten : Amboltun :
Sag skal der smykke, mens Jernst & varmt. Kom
med til Ernst. Nu der derig! Nu skal han be-
kende Kisten og give Parole!

Sag Redaktionskontoret. Telefoneren Zimmer.
Folk mykter ind. Waldo og Kist. Dyrer : Børn-
geti. Alle træner op til Rejsning.

Men Ernst er mistet på det Sket :
Dette her er et uventet Kist. Det Sket ind
kommer over os alle.

Waldo stormer ind på ham. Kist er
på ham med glider, fanatiske Øjne. Folk følger
Gaden udenfor. Føllesmergerne syner. De raaber :
Politisk kommer ! Væk en Politisk ! Her har det
indtaget et befele.

Politikbetjente bærer sig. Politiske
trader klist ind : Ernst Kamp, de kendte Ger-
ningsmand ? De véd, hvor han er.

Waldo vinger sine Ruytten Næse
foran ham : Gerningsmand ? Ja, den Gerning
her er ved Færdig om. Den Gerning skal vi
være til alle om her. Is personlig skyde Politisk
Fald for sig.

Politiske : Ernst Kamp, er det
denne Mand ?

Kist, der her staaet i Baggrunden,
trænger sig ind foran og slæber sig for Brytten : Nej,

Om x min — min alone!

— Hvem x den Mand?

Ernst siger end for Kommandøren Ro og Alvor til Politikere: Hvad der skete, med sig og enhver lovlydig Børn betragte.

— Det x dig sin Følge og Døren lang samfundsfærdig Propaganda.

— Nej, det x en Skulptur på vorre runde Hoved og kort løsningsvejstid.

Waldo reater oprikt: Fornæst de sin egen

Brød?

— Ja, naar han fornæst vor Kamp Redelighed.

ligh.

— Fornæst! Jæder! Vil de fornæst sin

egen Brød?

— Jo fornæstder ikke kan. Men han har fornæst vor hellig og hvidt æpletid Tid.

Kirk fængsler og Politisk. Waldo protesterer karnefynd og trækker ham ud i fysisk Mærke.

Ernst Jæder Blad mistillig Atkædet med store Typer. Derfor aflygger han Konolence = Besig : at Trække Pale.

Fikeren x kommer til sig selv og sluppet ganske uret for Atkædet. Med

ihvige Kier mostager kan sin Kvotmands Ernst
 Kamp: De maa indskyde sig, at is ikke de
 tro dem. De har indlobbet dem og ^{drift mod} ~~drift~~ ^{vold} ~~drift~~
 gennem mangecens Agitation har de seet Hed
 te sit bestaendes Forcampere. Nu maa de tage
 Konsekvensen af den end Led. Men i Hest forelsyn
 de dem Broderkabet af Kyst.

- Iste af Kyst. Af pi Vilje. Is har
 aldrig ^{di} proferet Vold. Is er aldrig vilje Vold.

Irene kommer.

- Hvad vil de? Hold sig borte. Dette er
 ikke selstet for sig.

- Ja, netop. Fortal sig.

- Du sig skal aldrig komme, du
 sig forstaler sig for mig og Landsteds Fremde.
 - See vil Kabinen give det. Fortale

Sender is Hov Kamp.

Fikeren liden kend: et velds Ernst
 Haand og bikkis Gold te Afled.

Irene siger ofte ham: Vi ses igen.

Faderen betjener kend: Iren, din

Afsted smoder sig. De vil vel ikke fraternisere
 med de Faders Morder?

Iren spørger Ernst om Resektioner,
 tilsløret, og beder ham om en Samtale.

Han beder ham indskyde Faderen

fornermelig modkaste.

Han advarer kend mod Faren

ved dette Besøg og ved dens Bekendtskab: et
 beh. Hvilke spørger til hans Familie for en ^{forudsat} ~~undt~~
 et hjælpe og støtte, vi da Broderen & fængsel
 og vil gøre en streng Skrif.

Da hun foretog Reaktionen, stander hun
 af Waldo indimod. Han løfter ind i forkammeret
 Fræder at tætte sin for hendes Ansigt: Aha!
 Færdt is set ikke ud? Kompletet & færd-
 byrdet. Hvilke skinkeltig Broder har søgt is
 to et fornuftig Rakt. En helly- Alliance!

Han skriver et Angivende Brev til London

Fader.

Hillem. Trüchi forsøger forsvaret et
 ting is of hend, hvad hun vil her
 hans Modstander.

Hvem aflægger Besøg hos Matha
 Kamp for et tiende hend. Hvilke tage is of
 smøgen forlæst kerut og to smaa Børn.

Da Hvilke Dømmet til livsvarigt
 Tugthus, besøger hun ham i Eognito; Franz-
 Jelt, see ofte et tillader ham et uanstoy
 Besøg. Som Hvilke hun vil hans Skrif.

III.

Frikens Træls forbyder sin Datter at Pengang
med Ernst og hans Parti. Han advare, hend: Tro ham
ikke. Og saa han x x Uls i Facerbladet. Kommer de
to Hænder, flere og sønderriver de os. Overblanen og
der kiltur x Violentiaets ^{forhast} Fjend.

Marthe Kemp spæmmer sig over Spættelsen mellem
sin Søner og over Kærls Kæde. Hun bliver syg og ligger
for Døden. Da Ernst besøger hend, rejser Walter sig og
forleder sin søn inden at lide hend. Ernst taler bekyndt med
Moderen om Fremtiden. Hun siger et stift Forsøg, om
forgaav. Ernst siger: Jeg sender min Vj - serig Kommer
den til at gaa gennem Væls og Overvæltning. Tidens
x tung - let for den over alene det: Sygdom, Eruptioner
træer ud et spræng Samfund; inden lang vil de sød
Lure hylt frem og stræk et hund Kædebygning i
Bæret med Hædets J. Men aldrig gaa ig frem ad
endst med Lovens og Fredens ublødig Vj.

Et tilbørligt Dem Kommer på Besøg. Bevægt
genover Ernst Berømmelse. Han vil rejse sig og gaa:
Pengang mellem os x umulig. Dens Fader ser med Forsæt
paa mig og med Mjød. Dens Berømmelse med mig
vil plette Dem i hant. Fra og med mig i Fødsels.
Mellem Overblanen og Violentiaets x et valgt Digt
befæstet.

Stene siger: Jo fylder Svalget ind. Jo datter
 alle Fordomme, mit Navn og mine Traditioner dvi. Rask
 mig Dine Haar har ved Dine Moders dødlig og
 had or love have et Bøyn for de store Forsøning
 mellem dem, der hidsid har ledet og bedømt hende.
 Aarligere og vore end mig mellem Nationerne og Klasse-
 kampen, Hadet mellem Mennekelagene. Du ind Bøyn-
 mig træne alle Verden.

Waldo har spioneret ind for Huset og set
 Stene gaa ind. Han taler om til Frihedens Træde:
 Dine Datter gaa til Skovene med Dine dødfejlede.
 Vil de have Syn for Lige, saa indfind dem ije-
 ligheder; ... Gode.

Frihedens Træde vix først angiveret for sig, men
 hans Kristendomsind og velt. Han bliver datter og
 se stærke efter Stene, tilsløst, forlader Huset sammen med
 Ernst. Opbrøst gaa han hen til hende, og vore et
 vortig Ernst og Hilde byder han hende sin Vogn. Hun
 efterkommer alle Opfordringer, men gaaer til Fods.

Hjeme vender et rasent Opjær for
 Faderens Tid. Hun vorter ydmygt og Lad sig tyran-
 niser og forlader det foruden Palle, flytter med sin
 Egenhed og indretter sig for et Klare sig ved en
 Abjort, ved Spejg og Kvindes Anseelse.

Paa Kirkegården, hvor hun bringer
 Kraut til Mættens Kampen Gaa, møder hun
 alle med Ernst. Han hider, men vil fremme sig
 fars. Hun stander ham og siger: De behøver ikke
 et sly mig for min Skyld. Jo skylder ingen Hovne

iden og selv. Is her bidek Forside og byg i.
Is x ene og kan onjær, hvem is it.

Do tale id samme, og den Filakter møder.
Hui løpp in Haas; kær: Is Engter in in
Skolen ta Dem. Is tror pa Dem og or Vigt, som
x Dem. Hæst og Uforværligheden fiv i Affind.
Lad os samme gee kvæst: kær og in a Besværg
set.

Opførelse imellem dem blive tingest.
Fikem Tude betingte in Skolte og spøge her
in sidst Gæ for et hinde dem skudselo. For-
bride. Da Irene ikke x te a vakte, for ^{stidre} ~~bride~~
kan her og træn ut a giv. her avslø. Hui
sig: Hvordan in der sene inder is a molke
vopt of di Rigdom.

Oppositionspartiet indenfor Socialismen
vokse mestigt. Forevæle x stor ovirke dem
Alliance med "Folkets Ven" og Magthavene.
Lige Lunde in inder Sammenhang, a Irene
har frigit is for Skaf og Stær. Waldo x
ikættel: te a idse Mistillid te in Brøder,
Overliden", Forvæle, in bestidne, de rolft
"har lært in og Brøder gee i Tjæthied
g bagefte ristet is ut Didsfjænter Datter.

Waldo organiserer in nye Bevægelser,
in sidst Socialisme, in vandr is med Kompse.
inise Manden, in fælle Akvidere, inder
svigtet Proletariatets kellig Sag. In fælle ^{de}

Overvæltning y Haven i et nyt Aage: "De Undertrykte Broderede." De Fjænde af Anarchien, de Fjænde af Sulten Broder Hevning. Tyrannens Rødder i hverest Fjænder, først Kammeret som lod ham i Stikken. Befri ham y alle de andre knækket Fjænder Talmænd! Lød Fouplene og! Hør, hvor det Røge i Dybt af Had te Undertrykkene. Der x intet andet Middel end for Gennem af et velt at væde. Kapitalist = Samfund. "Vore Reformatorer" x jo geet i "Arbejdernes Sold" y x selv blev Arbejdernes - de væder ikke længe: Proletarer, ny: Kapitalister i alle Land, fornuet jo! Folkets Van "der lant sig givte te Minister - hans Afstedet end Kapitalismen x fjæltgjort. Behøver noget større Bevis for, at Proletarietets Sag x forsvaret?

Overalt i Holland vilme den social Misforståelse; list y der kommer den side Bevægelse te voldsomme Udbrud. Oprør y indre Borgkrig teir Samfundene, saa de nyeste i den Fjæde. I et enkelt Land stene den sociale Revolution ^{allerede} i Flaum.

Waldo modtager hemmeligt Agenter for Nederland. de pieste te Gladens. Blotbalgen bærer af magtens Vindstød. Alle forberedes te et store Udbrud.

IV.

Waldo og de fremmede Agenter gæve til
Ernst, Sociala Ministern, for at inddrage ham. Waldo
forsøger en sidste Gang at vinde ham for de Hænderhæfter
den hellige Sag, at bevogte ham til "Aktion". Ernst
afviser det: At voldsig Optreden har i sig sin søn
altid sin værdige Fjende. De hele vor Bevægelse er
gaaet ud paa et Ervendt Rettenssyn og en Styrelse
og Hæder, som er aldrig gaaet med til at nægte
vore Modstandere Ret og Rettenssyn. Men det Mægt,
vi mægte, skal vi selv mægte. Kun ved Lov, og
ved Lov, som er bygget paa Lovlyst, kan Stædt og
Samfund reformeres.

Waldo truer ham og spæner ham, at Hænder
pind af alle ind samme ham, Forræder, Forbryder!
Ernst venter ikke at Optænde: Jeg byster ikke Hæd og
ingen Hæd. Jeg byster sin min egen Samvittighed, mit
Ansvar overfor Ret og Rettenssyn.

De Hænderhæfter Broderskab indvender til os
store Møder.

Der rettes en offentlig Indbydelse til Social-
Ministern. Lad os se, om han tør komme! om
han er fræk nok til at staa Ansigt til Ansigt
med det Proletariat, han har forædlet!

Ernst svarer offentligt: Jeg kommer!

Har han været Bemærket og Frygt.

Det vil være hvorfra det for ham at begive sig
ind i den østlige Skov. Fikene Truché, der
over, at han Datter, som han aldrig er mere,
vil lade sin Mand, gaa til Politichefen og
tilføede at siden Social-Ministrens Beskyttelse,
i forbindelse med Politimester.

Politichefen kendte sig til Ernst og
 anbefale ham Eskorte: Ingen kan vide, hvad
de rasende Hov kan gøre. Ernst svarer,
at han agter at gaa til Høst i den næste
aars Vær og det, han har i sin Ord og
sin Samvittighed.

Efter at Waldso under sit nye Befal
har følt en Øieblikke-vedensom veltænkt
Spænding og tordent med dem, der har vundet
Arbejdernes Politik, saa de om at trænge til et
køje sig selv til Rett, Datter Social-Ministrens
plindret op, lødte og i Høst. Han be-
gæver Ord og viser sig på Talerstolen, som
modtager af ordene Børn og Høst. Ræb:
Med en Formidling! Med en fjerde!

Ernst kaber alle Følelser, men be-
gynder Gang om Gang: Høst er ret! Og
Søn er datter! Er det et Forhandlings-møde
eller ikke? Jo her kan man høre til et

forsvar mig. Men hvad har I? Skænd og Træld.

- Ja, med en Kapitalistisk Livsform! Med
med Overløben, der her giftet sig ind i den Riges Over-
klasse.

Ernst kan umiddelbart komme til Old. Hans
Hustru bestyrer Talestolen: Vil I næste en Kvinde
Orator? (Der bliver et Bittert Ra). Jern Besidd-
ning og især. Min Mand er ikke Odor over til
min Kone. Men jeg er glad over til hani. Jo han
giver Affekt om Stand og Rigdom for at følge hani
i hans Høje. For den Løber jeg, og hvidt han
er jeg i en uopgivet svigt over Høje og Ret og
Retfærdighed.

Op imod hani hyls Raab: Hun lever!
Hun hører til at forvandle Overstem = Ret! So, hvor
hvi og hald ud! Hvor har sin toget Mislum
for? I Slet og Fald! Her er en Real til
Falsk? Tid med Tyv. Løber! Høje Livsform
er en Heer med vore Kone og Børn, som vilde.

Fuglens Tæmme. Hun river ud for
Talestolen. Bille blev i hani Tøj. Ernst
siger at vore hani: Vof er for at Løje hani
for en kostelig! Tæmme Løber: Han
hvi! Han har Politisk i Baghænde!

Ernst svarer med Hentorrist: Det er
mig, der har holdt Politisk borte for det
Mød. Nu takker I mig ved at overføre min
vengle. Kone Hustru.

Forslægt og forsvend bane han Vi

for hant gennem den oprørske Vrimmel og nær
 ud paa Gaden, hinger hant ind i en Dør af
 Søer hjem, fuld af en pibe og hujende Folk,
 der råber: Hæll hant ned! Foruden hant fortjente
 det.

Waldo gear i Spiden for Forfølgelsen.
 De omringes Ernst Hies og slæb Rindem ind med
 Sten. Ernst og Ironie mee flygt ind i Værelset
 til Gaderne.

Waldo udtaler blodrige Rødder. Gaderne
 søm sprænges, og der bærer efter det. Tjeh!
 tyer Ernst til den gamle Løve: et telefonere
 efter Politiet.

En Pakke med ankommer i yderste Pæ-
 nelse og forer et splittet Mængde. Der følger
 Blag og et antallet Bred. Opbrudene vider. Waldo
 forer an med Politiet, der overmandes; Uniformer
 me river i Stykker, Væbne bærer fra dem. Ban-
 den forer i son Oprørgende, der hylende drage
 gennem Gaderne og træner gear med Regering-
 bygninger. Tjeh! skrummer, Oprørene forer i
 med Væbne. Horder skrummer Forfølgelsen og
 sætter Tjeh! i Trind. Bittere plyndres.
 Skand: i nye Huse. Væbne Folk anholder
 og indplyndres. Rige Damer Sloder af næsten til
 Skand. de, der ind i indgaa Vold alle Dødt,
 mee udtaler alt, hvad der forlanger af dem,

Handen. Lad de først Salve, Børge give
Løser, ramme mig!

Erst kommer ned, forsvik og vedvæls, og
geer fra mellem Oprørene og Soldatene. Ha
overstede Kommande-saken til et last Sevoren souk.
Waldo legge trinn forunder Haanden på hær
Skredder som "Follets Fang", og Blodgæd-
afenscherer med hær til Regjeringsbygning, som
allerede er brest af Oprørene.

Her: Salve indrette Oprørene og
som provisorisk Regjering og domstol. Væge
Ligene og mind: Kontore og Gang.

Walden rejser Bannide hær over
Platene. Men Militæret har få Livsgæder.
Bort Kommer og Mærkesgæder af. Og
samt og det ikke grund til Kæmpehed. Pi-
bidet og forstærket. Overalt lever Fjenden af,
et de hær det en Gnist til et hund Børge-
Brige i lys hær.

Waldo sender Blodgædster tilbage
til Ernst Hær: Forvæderne. Kommer man finder.
Bog på Kælle til Loft. Bring hær det der
levend. Svovl hær punkt Red igennem!
Berusede Oprørene trænge ind: Ernst
Stær, vider og plygter overalt, man finder
hær et Per skrigende Børge, som de stikker
ned med det samme.

V.

J den tidlige Morgen omkring en Bønde
 Oprørs led Frikøbe Palle. Telefonledningen overføres.
 Anførte af den lovløste Finghøjgaard Kirk byder de
 ind, siver Frikøbe og af Løng og slæber ham
 som Fange til Ragningsbygning.

J den store Sal, hvor Oprørsne bevis-
 skeres med appellerede Bajonetter, afholdt Tribunal.

Folkets Doansted holdt Skandale. Waldo president.

Ersk piner ind som Fange. Han er
 bleg, man overlever og blodblodig, over Rødt og
 verdigt for alle de spottende Svørgemaal, der
 stilles til ham.

Han anklages for at have foretaget
 Folket gennem mangt andet, for at have
 svigtet Arbejdernes Tillid, for at være traadt
 i Samfundets Udstyldning og at have beriget
 sig paa de landstygtes Bekæmpelse. Han har
 indtaget en af Folkets Martyrer, sin egen
 Broder, til Tyrenes Prof, han har giftet
 sig ind i Udstyldningens Rigmandsklasse. Han
 fornædler sin Broder, der blev stræffet med
 Døden.

Ersk svarer: Ja og mig ind
 om den Broder bevidst, med at jeg aldrig har

26
villet ty te Ured og Vold, men all. i sin
gaa Lovens og Lovligheds Vej. Is her vent
Folkets sandt Ven og aldrig svigtet Folkets red-
ferdig Sag.

- Man lyver! Konfronter Forradere med
deres Kundskaber!

Frihedens Frihed fører ind.

- Fikken, Høllinger, A I her all-
erst er for et skad Folket - I her erbigst
sammen.

Frihedens protestere stolt: find sammen

Proleterfører har is aldrig erbigst sammen.

- Men sin her giver ham sin Datter,

Størke! - Man her stjælet sin Datter fra

sig -

- Og hender Brydson!

- Min Datter har intet modtaget
of sig, siden hun forlod mit Hus, sin Skaf
og sin Skat.

Der opstod Bevægelse: Retten.

Imidlertid gaaer Fremme en gang
Byen i Laad og stødte Draf - hør er ind
son i fattig Kone. B. Wægstens fra Re-
geningsbyggerne til Staden hør, men hør
tilbringe is Stof og ved sin mørke Alvor:

Is her licht Overleest. Is Erver Rethorijheid.
Giv Plads! ^{Ogsaa} ~~alle~~ Folkets Donstol mee dog in.

Rel.

Alle disse acter zj for hend. ^{Tilkiort} ^{Hvorfor} ~~Kontor~~
meer hui ind i den provisoriske Regjering
Elev. of ^{Udstemmen} x ender i ^{Fangst-}
dragt. Hui betragter den med et smidligt
Lidil: Skal vi træffe her!?

Ved Lyden af hendes Steamers springer
de tidligere Fanger op: Hvorn a de?
Hui trader taal hen til hvor of den

og ser skævt paa dem: Kender I mig ikke
igen. ^{Har I glemt,} hvor vi scar sidt?
De gendender hend for hendes Besig

; Kongerne, hvor hui bragt den Kinding
og Fiort. Kint x laept om et gendend hend.

Green bager et Stov for Ansigte og siger:
Kender de mig ikke, Kint Kamp? Fiort idy
er de mig uden Stov.

Alle Fangerne x gubne of deth

Gensyn.

Erast og Trichers Trichis stave
promisere for Donstolen - fiendligt vunde
fra hinanden.
- Har Folkets fækte Ven indt

men at zij te dit Forsver?

Ernst tier.

De gaer Dorn op, o Iren traser ind,
figt of de forkeverer Funge.

— Hvis den Mand, som I see blødt har
sjøet Urd og brøket og fortigt ind i et Had,
har at Forsver vidst, see stær ig her som
har hies enest og øgt Vidne. Aldrig v -
Folkes Velgier blev lønd ind Utket som
kan. Vil I, hvad kan her indrettet for det
statets fortrykt store erbjøde Følle? Skal
ig vise in set.

I en Rødder Skjæmme Billeder vider
hvi den Forstælle mellem for og vi.
Alle Reformen og Fremtid i Arbejdsmen-
Kear, i Bøde og Oprøget, Bøim-Hy-
gierne, Folkebad, Folkevidener, Arbejd-
kergivning, Livsforbering, Aldersomsorgsøge
— alle de sociale Forbering, det tidlige
som Proletariat betragte Arbejdsfølle har
sjøet i en Menneskelid.

— Aldrig tør de, der selv
har reall på Retfærdighed og skide sig frem
til Ret, aldrig tør de noget som Mod-
standere den Ret, de selv har best om.
Den, der har gnaet Ret og Retfærdigt,

har den Rigt og ev. Retfærdighed til Gængsel.

Altid spiritus og et Gode af Vold og
Mod. Kun paa Lov og Ret kan et Samfund,
et Folkland viden Fremme af alle Stænder,
lygges.

Vold er ^{den} Vold og Gængsel. Had
for Hævnrygt, og Hævn ~~er~~ ^{leder} og Had.
Ved blodig Omvæltning saer I den ny
Vret, og Gængsel ^{lyst} ~~lyst~~. I den Stund
alle Klasse, selv ikke det (sit) Tal somme-
vend Revolution, kan herde den gennem-
Løst. Ved Vold og Væben stæder den
Militarisme. I som alle blager over Under-
tryk, vil herde ved et indskrænkede andre.
Den Brand, I x ved et toud,
med I selv slækte. Eller om kommer vi
alle paa det store Verdensbad.

Skal jeg vise jer, hvilke fordom-
lige Kæmpe I har set i Berøgt og hvilke
Rædte I truer Menneskeheden med?

Her spilles Billeder for dem
af Borgeregens Gæ - Bemiddelkamp,
Landsmand og det Landmand, i det
Børn svømmet i den Dødt.
- De to Børn, I har spillet
paa Dødt: den forhast Børn Her,

hvem tilhøit de? Det er ikke min, det
 var et Par forlaste og fættige Stæder, is tog
 mig op. Se selv!

Walso gænder gysene sine egne Bøgen.

— Hvem besigt er i Fængsel, naar
 eders kærneste glømt er? Var det for et
 tyranniser og adlygte er, et is som te er,
 naar I thought te et Menneskehjertes Trøst?

— Har vi Jorden Bøgen under
 Fælt end et øre Gøthed med hverandre?
 Soligere & et giv end et tage. Uder
 de er ikke Rettensind, see Erder den,
 men den et Rettens Vej, aldrig gennem
 Vold.

Kun den & Follets Ven, som
 her kæmpet for Follets Sag ved et appel.
 den te Menneskelighed, te den Lov, vi alle
 her skrevet i vore Hjerte.

Under hendes Tale har Salen brudt
 i end Fichorien. Sanktionen i hendes Ord
 overbeviser alle, og Oprindets Glød sluktes af
 is selv.

— I, som her gættet te Raaben og
 Nidvæng, fordi I savnet et Forsyge, I skal leve,
 et de & ikke end Forsyge end Sel, I selv
 skæln. Igen har det te et Brave Forsyge,
 inden selv et vore Sel.

Personerne:

Martha Kamp, Enke.
Ernst, Typograf)
Waldo, Smed) hendes Sønnen.
Kurt, Urmager)
Etatsraad Truchs, Regeringspartiets
Fører.
Irene, hans Datter.
Jonna Helms, Waldos Kæreste.
Sieverts, Urmager, Kurts Ven.
Wender, "Broderskabet"s Redaktør.
Hilling, "Folket"s Redaktør.

I.

1.

Text: Typografen Ernst Kamp, der er ansat paa det yderlig gaaende socialdemokratiske Blad, "Broderskabet"s Trykkeri - - - ~~Markus~~

(*Nærb. of* Ernst ved Sætterpulten) Han staar optaget af sit Arbejde. - En rank Skikkelse med et intelligent og adelt formet Ansigt. En Mand, der ikke kan tænkes at gaa Krogveje, men som med aabent Visir vil kæmpe for den Sag, han troer paa.

2.

(Større Billede af Trykkeriet) Han afleverer den færdige Sats til Faktoren og kaster saa et Blik i et af de færdigtrykte Eksemplarer af "Folket". Han læser en Notits om det Demonstrationstog, som Arbejderne samme Dag har planlagt og om det efterfølgende Møde i Søndermarken, - ved hvilket bl. a. hans Broder, Smeden Waldo Kamp, skal tale. - Han ryster utilfreds paa Hovedet, nikker saa Farvel til sine Kammerater og smøger sin Arbejdskittel af sig.

3.

Text: Broderen Waldo.

(Smedie. Nærb. af Waldo), der staar foran
Essen og svinger den svære Hammer mod det
hvidglødende Jern. Han er stor og robust af
Skikkelse, stærk som en Bjern og med et Par
grove Hænder, der sidder løse paa Skafterne.
En Handlingens Mand, som det ikke er behage-
ligt at have til Fjende. - Pludselig lytter
han.

4.

(En Fabriksfløjte), fra hvilken Dampen hvis-
ler ud.

5.

(Smeden. Nærb. som 3) Waldo kaster sit paa-
begyndte Arbejde fra sig.

6.

(Stærre Billede af Smeden) Waldo betyder
Kammeraterne, at nu er det "Fyraften". Sme-
demesteren tager det Stykke Jern, Waldo var
begyndt at bearbejde, og vil have ham til
at gøre sit Arbejde færdigt. Men Smeden si-
ger leende: Ikke et Slag mere i Dag, Mester!
Man arbejder ikke mere end højst nødvendigt
paa en Demonstrationsdag!... Han lader en
af Lørlingene bringe sig en Spand Vand, og
~~da det ikke gik hurtigt nok, stikker han~~
~~den lille, frygtløse Hyn en Lussing. Saa~~
dukker han ^{h^o} Hovedet ned i Vandspanden, ~~og er~~
~~derved forhindret i at se, at Lørlingen~~
~~respektløst vranger Høse på ham.~~

7.

Text: Moderen, den fattige Arbejder-Enke, Martha
Kamp, og den tredje Sø, den sygelige og
svage Urmager Kurt Kamp - -

(Bagværelse i det fattige Hjem ~~Nærb.~~ ved
Vinduet) Den blege og forvoksede Kurt sid-
der ved sit Arbejdsbord og betragter gennem

en Lup Værket i et Ur, han skal reparere, Den aldrende og udslidte Martha Kamp sidder over for ham, bedende paa en Strempe. Hun ser med Bekymring, at Kurt - som sædvanlig - falder hen i værke Grublerier, og hun forsøger at føre ham tilbage til Virkeligheden ved blidt at lægge sin Haand paa hans Arm. Men han lægger slet ikke Mærke til det - men sidder og stirrer frem for sig med "stive" Øjne. Pludselig bøjser han sig over mod Moderen og siger "dramende": Naar jeg sidder her ved mit Arbejde, tænker jeg ofte, at Samfundet er et ligne ved et Urværk, og at alle vi Mennesker kun er smaa Hjul, der griber ind i hverandre!... Han tier et Øjeblik, fanger ikke Moderens bekymrede Blik, ~~hovedet~~ og siger med smaa, iltre Hovedbevægelser: ^{men} ~~Men~~ der er noget galt med det Urværk, der hedder Samfundet. Der maa være en Fejl, - et Hjul, der skal rettes paa!... Og han falder igen hen i Grublerier. Moderen betragter ham hovedrystende, - ~~men saa hører~~ ^{sa' nogen komme} ~~hun noget, ser fæen efter~~ og rejser sig ~~saa~~ glad og lettet.

8.

(Den forreste Stue. Dagligstuen) Bagved skinter man det lille Værelse, der bl. a. tjener Kurt til Værksted. - - Ernst kommer ind fra Trappen, henger sin Hat fra sig og kysser saa kærligt Moderen, der kommer ind fra Bagværelset. Gennem den aabne Dør henkaster Ernst et Par muntre Ord til Broderen, der dog er alt for optaget af sine egne Tanker til at anse andet. Saa tager Ernst nogle Bøger ned fra sin Reol, medens Moderen rydder et lille Vinduesbord, paa hvilket Kanariefuglebordet har sit Stæde. Waldo kommer ind, nikker kort "Goddag" og gaar saa ind i

9.

(Bagværelset), hvor han efter at have hilst paa Broderen giver sig til at tage noget

Tøj frem fra et Skab. Kurt lister hen til ham og hvisker hemmelighedsfuldt: Nu har jeg fundet ud af det hele... Jeg ved, hvordan Samfundet skal reformeres... Der er en Fejl i Værket, - men den skal jeg nok finde og rette! .. Ghan nikker, fuld af Tillid til sig selv og sine Evner. Men Broderen

siger med en Skuldertækning: Hvad Fortand har Du på Meunierens og på Samfundet i det hele taget, - Du, der ikke kender mere til livet end det, der står sig på den Stimpes Gade, Du kan se fra dit vindue!... Kurt er dog aet for optaget af sine egne Tanker til at seise Smeden. Ald.

10.

(Forreste Stue. ved vinduet) Ernst sidder ivrigt optaget af sine Bøger.

10^a

(Hele Stuen) Waldo kommer ind, - omklædt. Han står et Øjeblik og behagter ~~spadende~~ Broderen, smiler spottende, går så hen til ham og siger munt: Hvorfor vil

du ikke demonstrere sammen med os andre?... Tror du maaske, at vi Proleterer faar anden Indflydelse end den, vi kæmper os til!... Serger vi ikke for altid at holde Jernet varmt, sneder vi aldrig vor Lykke!... Og med en foragtelig Mine skubber han til Broderens Beger... Ernst legger skærmende Haanden om sine Skatte og svarer roligt: Du kender jo meget godt min Mening, Waldo!... Det er ikke ved Vold og Brutalitet, at Samfundet skal reformeres! Kun gennem Oplysning vil det lykkes os at forme Fremtiden efter Retsindets Lov!... Waldo ler haanligt og vender sig fra Broderen, tager sin Hat og går. (4)

11.

Text: Kurts Ven og Kollega, Urnager Sieverts.
(Trappeafsatsen udenfor) Sieverts, en ^{lang} lille,
spinkel, nærmest latterlig Fyr, kommer op
ad Trappen, da Waldo træder ud. Han hilser
ydsnygt paa Kampen, faar at vide, at Kurt er
hjemme og gaar saa ind i

12.

(Dagligstuen), hvor han hilser - sledsk og
krybende - paa Ernst for saa at gaa ind i

13.

(Bagverrelset), hvor han foreslaar Kurt, - den
ser ned paa Gaden, - at de skal en Tur. Men Kurt ind-
slaaer sig og bliver ved at stirre ind ad vinduet. Pludselig
vender han sig mod Sieverts, - pejer ned og spørger
interessent: Hvem er mon det?... Sieverts ser ind ad
vinduet.

14.

(Gaden uden for) En gammel Eskipage kommer korei-
de. En ældre, aristokratisk Herre og en ung, smuk og
elegant Dame sidder i Vognen. Det er Etatsraad
Trücks og hans Datter Irene.

15.

(Bagverrelset. ved vinduet - som 13) Sieverts siger: Ved
du virkelig ikke, hvem det var?... Regeringspartiets
Form, Etatsraad Trücks, og hans Datter. Jeg kender dem
meget godt, for hvor ~~de~~ Margen stille jeg i hans Pall,
hvis Ure står under min Værg?... Kurt sukker
forstående og stirrer interessent efter de Bortkørende.

16.

(Torvet), hvor Demonstranterne skal samles...
Pulserende Liv. Mand og Kvinder kommer til
fra alle Sider.

16a.

(Et Hjørne af Torvet) Waldo folder Banneret
(med Tangen om den gloende Bolt) ud med
Assistance af de to unge Piger, der skal
holde dets Snore. - Han koketterer zünftigt
med den.

(5)

(I Vognen) ^{Truchs} ~~Fader~~ og ^{Datter} ~~Datter~~ sidder i livlig
 Samtale. ^{Den unge Pige} ~~Truchs~~ siger: ^{Hår jeg nu har købt Dig hjem,}
~~Nu~~ skal jeg ud og besørge en hel Del
 Indkøb, der gælder mine syge Venner i Fat-
 tighospitalet!... Truchs nikker og trykker
 kærligt Datterens Haand.

(Bagrækken ved brudebålet) Kurt og Sieverts sidder og ta-
 ler. Det er Kurt, der udvikler sine Anskuelse for Bommen.
 Pludselig hører de noget, - kaster et Blik ud ad brui-
 dets, og Kurt kalder på Moderen og Broderen. De
 ser:

(Gaden) Demonstrationstoget drager forbi.

(Ved brudebålet - som 18) Ernst grunder et Øjeblik
 og siger til Moderen: Jeg tror alligevel, jeg vil over-
 være Mødet. Jeg er begyndt at blive lidt angst-
 lig for Waldo... Kan du mig for fem tusende! - - -
 Moderen nikker forstående, og Ernst skynder sig på bort.

(Sædermarken) Demonstranterne spreder sig
 over den store, åbne Plads foran Talerstolen.

(I Nærheden af Talerstolen) Waldo og de andre
 Bannerberere planter deres Flag omkring
 Tribunen.

Text: Waldos Kæreste, Jonna Helms, og hendes to
 Smaabørn - - - (Et Sted paa Pladsen)

Jonna, der har en 2-Aars Dreng ved Haenden
 og en lille, spæd Pige paa Armen, trænger
 sig frem mellem Demonstranterne, ser sig
 spejdende om og faar saa Bje paa ham, hun
 søger. Hun gaar hen

(I Nærheden af Talerstolen - som 23) Waldo
 bliver gnaven, da han ser hende. Hun siger
 roligt til ham: Nu har du ladet mig og Ber-
 nene sulte i 14 Dage!... Skammer du dig da
 ikke!... Waldo kommer med et undvigende
 Svar, giver hende nogle Kronestykker og be-
 tyder hende saa, at han ikke har Tid til
 at tale mere med hende nu. Han gaar hen

(Ved Talerstolen), paa hvilken Mødets Diri-
 gent, "Folkets" Redaktør, ^{slilling!} i Øjeblikket
 staar og taler.

(Nærb. af den Talende) Han er en middel-

aldrende Mand med et roligt og intelligent Ansigt. Han slutter sin Velkomsthilsen med at sige: Og saa giver jeg Ordet til den første af Talerne, Smed Kamp!

30.27

(Ved Talerstolen) Han træder ned og lader Waldo indtage sin Plads. Smeden begynder at tale. Han understreger sine Ord med stærke Haandbevægelser.

31.28.

Kort Billede af det store, opmærksomme Publikum.

32.29.

(Ved Talerstolen) Ernst kommer stille til, hilser venligt paa Redaktør Hilling og nogle andre af Partiførerne. Saa lytter han til Broderens Ord.

33.30.

(Nærb. af Waldo), der taler med voksende Ophidselse: Men hvad har vi hidtil opnaaet ved det, som vore Førere kalder den kloge Politik?... Intet! Er vi ikke stadig Trolle i Kapitalismens Tjeneste! Er Tiden da ikke kommen, hvor vi bør lade Ordene ligge og skride til Handling!

34.31

(Ved Talerstolen) Hilling og Ernst ser urolige paa hinanden. Saa vender de sig igen mod Taleren.

35.32.

(Nærbillede af Waldo), der bliver mere og mere ilter og ophidset. - "Lad vor Parole blive den: Til Kamp mod det bestaaende Kapitalist-Samfund! Lad Magthaverne faa at vide, at de bør vogte sig!....Hævnens Økse ligger ved Træets Rod og skal snart omhugge Samfundets gamle, raadne Stamme", - tordner han.

36.33.

(Billede af Tilhørerne). De fleste hører hovedrystende og med Mishag paa Taleren. Men hans Ord finder dog ogsaa Genklang hos en Del af dem, - hovedsagelig blandt de yngre. Publikums delte Meninger giver sig Udslag paa forskellig Maade.

37.34.

(Ved Talerstolen) Red. Hilling veksler nogle Bemærkninger med Ernst og nogle af de andre Tilstedeværende, og saa fratager han Taleren Ordet. - Waldo raser vildt.....

38.35

(Nærb. af Waldo), der raaber: Siden jeg ikke kan faa Lov til her at sige, hvad jeg har paa Hjertet, beder jeg mine Meningsfæller følge mig! Jeg skal nok finde et Sted, hvor der er Talefrihed!

38.36

(Ved Talerstolen) Modstræbende træder han saa ned, kaster trodsigt Hovedet tilbage, da han ser Broderen og gaar saa, fulgt af en Del af de Tilstedeværende. - Hilling retter en Forespørgsel til Ernst, som nikker samtykkende. Saa bestiger den

unge Typograf Talerstolen.

40.37.

(Tilhørerne) Der er Uro blandt Publikum, fordi nogle følger Waldo. Men den mere besindige Del bliver, og Ernst modtages med Haandklap og Bifaldsytringer.

41-38

(Nærb. af Ernst), der roligt begynder at tale.

42-39.

(Et Sted paa Pladsen) Waldo baner sig Vej ud gennem Folkemassen - fulgt af sine Meningsfæller. Han kommer forbi sin Kæreste og vil have hende med sig men,

~~(Hans Kæreste)~~ ^{hvin} Jenna siger trodsigt: Jeg bliver her! Jeg foretrækker at høre et Par fornuftige Ord af din Broders Mund!...Waldo siger rasende: Ja, saa er vi to færdige med hinanden, -Tusi Og han slynger hende brutalt til Side ^{og} går videre.

~~(Et Sted paa Pladsen)~~

~~Saa gaar han videre~~

43-40

(Nærb. af Ernst) Han siger: Det smærter mig, at jeg saa bestemt maa tage Afstand fra min Broder. Men jeg tror, jeg taler paa Partiets Vegne, naar jeg siger, - at gennem Vold og Omvæltning reformeres Samfundet ikke! Det er Tankens og det skrevne Ords indtrængende Magt, der skal gennemsyre Samfundet, rense og forbedre det!

44.

(Tilhørerne), der giver deres Bifald til

(9)

Kende.

35.42.

(Ved Talerstolen) Ernst slutter af og gaar ned fra Talerstolen. Hans Parti- og Meningsfæller trykker varmt hans Haand, og Hilling siger: Der vil altid staa en Plads saaben for Dem ved mit Blad! Hos os vil De kunne faa Udlæsning for Deres Tanker!.....Ernst takker ham hjerteligt for hans Venlighed.

48.43.

(Et andet Sted i Søndermarken) Waldo har her fundet et Sted, der egner sig for ham. En Kampesten danner en naturlig Talerstol. Han entrer op paa Stenen og giver sig til at tale.

47.44.

(Nærb. af Waldo), der nu helt giver sig sin Fanatisme og sit Samfundshad i Vold Han siger: Bør det ikke nu være Slut med vor- og vort Partis March-paa-Stedet! Bør vi ikke gribe til det eneste virksomme Middel, vi har: - Fra Grunden af at valte det raadne Samfund!

48.45

(Tilhørerne), der hujer og hyler: Bravo! Ned med Kapitalisterne! Og lad os komme til Fadet!

49.46.

(I Udkanten af Tilhørerskaren) En Politiasistent er en opmærksom Tilhører. Han veksler nogle Ord med et Par Betjente og gaar saa - fulgt af den ene af dem - op mod Talerstolen. Den anden Betjent skynder sig bort i anden Retning.

50. 47.

(Ved den improviserede Talerstol)

Assistenten, der kommer, ledsaget af Betjenten, afbryder Waldo og siger kort: Jeg maa anmode Forsamlingen ^{om at} rømme Pladsen! Sker det ikke frivilligt, maa jeg tage mine Forholdsregler!...Uro og Oprørslyster hos Tilhørerne. De trænger sig op om Kampestenen, og Waldo opflammer den til Daad. Assistenten støder i sin Politifløjte - og gaar saa, fulgt af Betjenten.

51. 48

(Foran et Krat i Nærheden) Den store Brandslange køres frem fra Krattet, hvor den har staaet skjult. - Slangen rettes mod Tumultuanterne. *Politibetjentene er i Hede.*

~~52.~~

(Tilhørerne) Vandet begynder at riske ned over den. *Vild Panik.*

53. 49

(Ved Talerstolen) En kraftig Vandstraa-
le valter Smeden ^{og de kam nærmest i Hende} over Ende. Han rejser sig bandende.

54. 50

(Tilhørerne) griber Flugten, ^{angstbetjente} ~~arrivende~~ og fnysende af Arrigskab. Waldo maa følge Trop og løber sammen med de andre ud paa Vejen.

(11)

(På bejen) Waldo z hans Meningsfæller, af hvilke en Ivers Skykker går en Væde, kommer flygtende stormende. Waldo klyler: Af Sked til "Broderskabets" Redaktion, - at de der kan få et Væde, hvilket Overgreb, ~~der~~ de er blevet begået med os!... z Skæne stormer videre. ---

(Frau ~~AKKAD~~ "Broderskabets" Redaktion) Ernst skal netop til at gå ind i Bygningen, da han får Gøj på uget forude. Han går lidt frem, z straks efter kommer Waldo styrkende, fulgt af en higeinde Meener-skab... "Se, hvorledes Magthaverne behandler os! Men det skal komme dem dybt at stå!", raser Iverden... Ernst trækker på Skuldrene z har egentlig ikke Medlidenhed med Broderen... I. Trichs Skrivage, i hvilken Iverne sidder, er kommen for Baggingen z kan ikke komme frem gennem Meenerkemyldret. Waldo z nogle andre stormer her til Vognen.

(ved Vognen) Det ene vognvæde flyder med Blanstu z Pakker, som Waldo z nogle af de andre giver sig til at rode i, medens de lader Hånord z Spydheder regne med over den snige Dige. Hun søger skilfærdigt at verge sine Ejendele: Det er Gaver til de Syge på Fattighospitalet!... Hun får kun en Hånlatter til Iver, z Mængden bliver mere z mere uergående. - Men idet samme kommer Ernst til, forrige de mest påtrængende tilbage, blikker vognvæden z beklager over for Iverne det skete Overgreb... Waldo skuler indt til ham.

(Gaden) Så griber Ernst Hesten ved Bidslet z fører Vognen gennem Folkemassen. Han indgyder selv de uroligste af Gemytterne så megen Respekt, at de ikke vil lide... Waldo farer ind med på Redaktionen.

~~ss. 55.~~

(Lidt længere fremme paa Gaden)

Vognen er nu klar af Folkemassen, -
Ernst retter et Spørgsmaal til Irene og
siger saa til Kusken: Til Fattighospitalet!....Ernst hilser saa erbedigt, -
og Vognen kører bort.

~~ss. 56.~~

(I Vognen) Irene ser sig tilbage og
nikker med et lyst og taknemmeligt Smil.

~~st. 57.~~

(Nærb. af Ernst), der drømmende stirrer
efter den Bortkørende. Saa tager han sig
med en Viljenspendelse sammen og går
ind i Ejendommen. ~~Gaa~~

~~(Føren Redaktionen) Han går hurtigt
ind i Ejendommen.~~

(13)

("Broderskabet"s Redaktion) Waldo sidder over for Redaktør Wender og fortæller ophidset, hvad der er sket, og beklager sig over den Medfart, der er blevet ham til Del. Redaktøren gør nogle Optegnelser, tager saa Afsked med Sæden og lover at skaffe ham Oprensning. - Saa ringer han paa Redaktionsbudet, giver ham Ordre til at bringe det skrevne ned paa Trykkeriet. Der skal hurtigst udddeles Tusinder og atter Tusinder af Løbesedler.

58.59

(Trykkeriet) Ernst er ved at iføre sig sin Arbejdskittel, da Budet kommer og afleverer Redaktørens Kladde til ham. Ernst læser det skrevne igennem, og Indholdet behager ham ikke, - navnlig ikke den sidste Passus: Med Vold og Magt skal Underklassen afkaste Tyrannernes Aagi... Han gaar hen til

58.59^a

(Sætterpulten) og begynder paa at "sætte Løbesedlen. Han tøver et Øjeblik, - saa fatter han en Beslutning.

58.59^b

(Nærb. af Satsen) Han sætter et "Ikke" ind foran "med Vold og Magt".

58.59^c

(Ved Sætterpulten) Han aander lettet op, da han har foretaget den ikke helt uvæsentlige Rettelse.

59.60

(Kvindestue paa Fattighospitalet) Irene gaar rundt og hilser venligt paa de Syge

som sjensynlig kender hende fra tidligere Besøg. Hun har Blomster eller en anden lille Gave til hver enkelt af dem.

~~55.~~

~~(Trykkeriet) Ernst staar bekræftiget ved noget Arbejde, da Redaktøren kommer ind. Den rigtige Mand hilser kort paa ham og gaar saa hen til~~

~~55.~~ 61.

(Trykkeriet. ved ~~den~~ Rotationsmaskine, der spyr Lebesedlerne ud) ~~Han tager en af dem~~ og udsteder en Ed, da han opdager, at Meningen er blevet ændret. Han faar at vide, hvem der har "sat" Opræbet.

~~55.~~ 61 *a*

(Trykkeriet) Han gaar hen til Ernst og gør ham - rasende - opmærksom paa "Fejlen": Det er Den, der har haft den Frøkhed at forvanske Indholdet! De har Deres Afsked!.... Ernst lader rolig Redaktøren rase ud og siger saa: Jeg gaar gerne!... Jeg har aldrig sympatiseret med Dem og Deres Blad, - men De burde egentlig være mig taknemmelig, fordi jeg har hindret Dem i at begaa en Galskab! - Han bøjer Hovedet til en Hilsen og gaar saa. Wender ser hamfnysende efter ham.

~~55.~~ 62

(En Børnestue paa Fattighospitalet)

Irene kommer ind, og hendes Tilsynekomst vækker vild Jubel hos de smaa. Hun har Godter og Legetøj med til dem....Hun knæler ned ved Siden af en lille Børneseng.

~~55.~~ 62 *a*

(Ved Sengen) Hun pakker noget Legetøj ud

til en bedærende lille Dreng og viser
den jublende Fyr, hvordan det skal bru-
ges.

~~nr.~~ 63.

(„Folkets“ Redaktion. Redaktionsens Kontor)

Ernst bliver meldt og modtages med åbne
Arme. Han fortæller i faa Ord, hvad der
er sket, og Hilling siger: Jeg er saa
heldig at kunne tilbyde Dem en Plads som
Redaktionssekretær her ved Bladet! Og
jeg nærer ikke Tvivl om, at vort Samar-
bejde vil blive os til Glæde og vort Par-
ti til Gavn!....De to Mand veksler et
fast Haandtryk.... (Bill. toner bort)

II. Akt.
(Dag på de små
Ark!)

II

64.

Text:

1 Aar senere. Ernst Kamp er efter Hillings
Død blevet Redaktør af "Folket" og omtrent
samtidig socialdemokratisk Rigsdagsmand - - -
(Redaktionskontor) Ernst, hvem de mange
ansvarsfulde Hverv yderligere har modnet,
taler ivrigt i Telefonen, konfererer ~~med~~
med nogle tilstedeværende Medarbejdere, og

ser så, at det er på Tide at gå i Rigsdagen. Han tager
Afsked med sine Medarbejdere og skynder sig ud.
65.

(Irenes Værelse. Nærb. af Irene), der sid-
der og ser nogle Aviser igennem. Hun finder
i en af dem et Portræt af Ernst Kamp, nogle
anerkendende Ord om hans Gerning, samt en
Oplysning om, at han den Dag vil bringe et
nyt Lovforslag frem i Tinget. - - - Den unge
Pige ~~finder her i Avisen~~ fatter
en Beslutning, lytter og skynder sig så vidt
66.

(Hall'en), hvor Faderen, der skal i Rigsdagen,
af en Tjener bliver hjulpet i sit Overtøj.
Irene erklærer, at hun har Lyst til at over-
være Medet, og skent det er Truchs imod, kan
han dog ikke modstaa hendes Benner og Kør-
tegn og giver hende Lov til at tage med. -
Hun ifører sig hurtigt sit Overtøj, ~~tager~~
~~op Hækket~~ og gear saa ud sammen med Fade-
ren.

67.

(Foran Palæet) De stiger ind i den ventende
Ekvipage og kører bort.

(17)

(Kamp's Hjem. Dagligstuen) Waldo (der er i sit Arbejds-
~~stue~~stue), Kurt og Mordum er lige blevet færdig med
 Frokosten, - og Fru Kamp sætter Kaffeen mid. Kurt
 tager sin Kys med sig mid til sit ~~Arbejdsstuet~~
 Arbejdsbord, og Waldo giver det sidste Nummer
 af "Folket" og giver sig til at gennemgaa det.

68^a

(Nærb. af Waldo), der læser en Artikel, og hvilken det
 fremgik, at utilfredse, yderliggående Socialdemokrater har

stiftet et særligt Parti: "De Undertrykte"
 med "Broderskabet" som Talerer, og at "Fol-
 ket"s Redakter paa sit Blads og sit Partis
 Vegne tager bestemt Afstand fra den nye Or-
 ganisation. Artiklen, der er signeret med
 Ernsts Navn, slutter med en Passus om, at
han stadig ad Lovgivningens Vej vil drive
 en energisk Reforspolitik, og at han haaber,
 at selv Regeringspartiet vil støtte ham. - -

Waldo bliver vild af sig selv af Raseri;
 da han ser, at Ernst tyver ham og hans Fælle i Bånd.
 Han styrter med Arsen i Hænderne mid.

69.

(Bagværelset. Ved vinduet), hvor Kurt sidder og "dromi-
 mer". Waldo gør ham opmærksom paa Ernsts Arti-
 kel og byder ad i en Flan af Bebrejdelser og Hånord.

70.

(Rigsdagssalen) Tingets Medlemmer samles.

Man ser, at Ernst og Truchs indtager deres
 Pladser.

70^a

(Tilhererlogen) Irene skaffer sig en god
 Plads og iagttager interesseret Tingets Med-
 lemmer, - specielt Ernst.

70^b

(Salen) Ernst faar Ordet og begynder at tale.

70^c

(Ganske kort Nærbillede af Taleren)

70^d

(Salen) Ernst taler under megen Opmærksomhed.

~~70a.~~ 70e

(Nærb. af Taleren), der siger: Lad det blive Statens Pligt at skaffe hver den Arbejde, som vil arbejde, og lad dette Arbejde tjene Samfundet til Gavn!

~~70b.~~ 70f

(Tilhørerlogen. Nærb. af Irene), der stærkt betaget lytter til Ernsts Ord ...

~~gik her var sikkert.~~

~~70c.~~

(Kikkertilløbet af Ernst)

~~70d.~~

(Tilhørerlogen. Nærb. af Irene), der sænker kikkerten.

~~70e.~~ 70g

(Salen) Ernst slutter af, og hans Forslag sættes under Debat.

~~70f.~~ 71.

(Bagverrelset i Kamps Hjem - som 77) Waldo har helt givet sig Fanatismen i Vold og siger: Ernst hoverer, fordi det lykkes ham at opnå nogle Bagateller ved Regeringspartiets Hjælp.. Var vi blot den blødhjertede og forhandlingsvenlige Truchs kvit, vilde Ernst nok blive belært om, at kun ved Voldspolitik opnår Proletariatet noget positivt!... Kurt ser med ydmyg Beundring paa Broderen og giver sig saa til at spekulere over Tingene.

~~71.~~ 72

(Rigsdagssalen) Truchs faar Ordet.

~~72.~~ 72a

(Nærb. af Truchs), der siger: Skent jeg er i Opposition til det Parti, som den sidste, ærede Taler tilhører, skal jeg dog bemærke, at jeg og mine Meningsfæller vil føle det

som en Glæde og Ære at kunne give det
fremsatte Forslag vor bedste Støtte!

~~72~~ 72 b

(Salen) Truchs Tale modtages med stærkt
Bifald.

~~72~~ 72 c

(Tilhøretrogen) Irene hører med strålende
Øjne paa Faderen og lader sig ogsaa henrive
til at give sit Bifald til Kende.

~~73~~ 73

(Bagverrelset i Kamps Hjem) Waldo kommer end-
nu med nogle bitre og hadefulde Bemærknin-
ger, river saa Avisen i Stumper og Stykker
og gaar - Kurt lægger daarligt nok Mærke til
hans Bortgang... Han har lukket sig inde i
sig selv og grubler paa at regulere Samfunds-
værket ved et eneste, lille Træk.

~~74~~ 74

Text: Efter Mødet.

(Korridor eller Vestibule i Rigsdagsbyggn.)

Tingets Medlemmer forlader Salen, og Til-
hørerne kommer ud fra den dem reservede
Loge. Irene venter paa Faderen og trykker
glædestrålende hans Hænder, da han viser
sig. I det samme ser hun Ernst komme. Han
bøjer ærbødigt Hovedet til Hilsen, da han
passerer Fader og Datter. Etatsraaden be-
svarer ret reserveret hans Hilsen og und-
slaar sig, da Irene vil føre ham hen til
Socialistforeneren. - Saa trækker den unge
Pige paa Skuldrene og gaar alene hen til
Ernst,

~~74~~ 74 a

(Nærb. af Ernst og Irene) Hun rækker ham

ligefremt Hænden, og lidt tøvende og genert

Text: Hvorledes Kurt mener at kunne gøre sig til
Samfundsreformatør - - -

(Forsen Truchs' Palæ) Kurt gaar uroligt frem
og tilbage. Han venter paa Sieverts, som han
jo ved har med Eftersynet af Palæets Ure at
gøre... Vennen kommer da ogsaa og giver ef-
ter for Kurts indtrængende Bønner om at lade
ham overtage hans Bestilling den Dag. - -
Kurt forsvinder saa ind i Palæet.

(Hallen) En Tjener lukker Kurt ind, for-
klarer ham, hvad der er at gøre og gaar saa..
Kurt ser sig nysgerrig om. Han er meget bleg
og virker mere uhyggelig end ellers. Han
giver sig til at stille paa Uret i Hallen,
og i det samme kommer Irene ud fra et af
Verelserne. Hun skal til at gaa op ad Trap-
pen til 1ste Sal, men standser, da hun faar
Øje paa den Fremmede.

tager han den. Hun hentyder smilende til deres første Møde og siger saa: Hvor vilde jeg ønske, jeg var en Mand! - Saa vilde De finde en trofast Staldbroder og Meningsfælle i mig! Deres Ord var som talt ud af mit eget Hjerte! - - Ernst smiler og har sin Forlegenhed svært ved at finde Ord.

~~22b.~~ 74b

(Korridoren) Truchs betragter med rynket Pande de to Unge, gaar saa hen til dem og betyder Irene, at de virkelig maa hjem nu. Ernst veksler et sidste, dvælende Haandtryk med den unge Pige, bukker formelt for Faderen og ser saa - ikke saa lidt betaget - efter de to, der gaar.

~~22c~~ 74c

(Bagverrelset i Kamps Hjem. Nærb. af Kurt), der grubler med fanatisk Iver... Pludselig klarer det op i hans blege, sygelige Ansigt, hans Sjne skinner med en uhyggelig Glød, og han fremhvisler: Jeg har det!... Jeg har fundet Fejlen!... Det bliver mig, der skal redde det lidende Sanfund!... Og han presser de knyttede Hænder mod sine brændende Tingler og pænser videre paa sin "Reparation".

75.

(Gade • 2 Truchs Ekipage) Irene sidder henrivet i Tanker. Faderen betragter hende forkeude, lægger sin Hånd paa hendes Arm og siger indtrængende: Jeg er ikke helt tilfreds med Dig i Dag, Irene... Jeg skal inket bebrejde Dig, men blot bede Dig ikke glemme den Kløft, der er mellem os og den samfundsklasse, Ernst Kamp tilhører, - mellem Dig og ham!... Irene vil tage til Jemmale men betænkter sig og sænker Hovedet... (Billedet tæner bort).

(21)

~~87a.~~ 77a

(Nærb. af Irene), der opmærksom betragter Kurt.

~~87b.~~ 77b

(Nærb. af Kurt), der stiller Uret og saa skæver til den unge Pige. Hans Ansigt er blegt og fortrukket, - og han ligner mere en Trolde end et Menneske.

~~87c.~~ 77c

(Nærb. af Irene) Hun gyser, og en Følelse af en truende Fare bemægtiger sig hende.

~~87d.~~ 77d

(Hallen) Hun gaar tavende et Par Trin op ad Trappen, men standser, da hun ser, at Kurt gaar hen mod Arbejdsverelset, banker paa og forsvinder ind i

~~88.~~ 78

(Arbejdsverelset) Truchs sidder ved Skrivebordet, optaget af sit Arbejde. Han vender sig om mod Døren, da han hører Kurt komme.

~~88a.~~ 78a

(Ved Døren) Kurt bukker kejtet og siger: Det er bare Urmageren!

~~88b.~~ 78b

(Arbejdsverelset) Truchs nikker ligegyldigt og vender saa tilbage til sit Arbejde... Kurt betragter ham inkvisitorisk, medens han gaar hen til Taffeluret.

~~88c.~~ 78c

(Ved Uret) Han stiller det, vender sig saa og betragter igen Truchs... Hans Ansigt er fordrejet som i Krampe, og i hans Øjne luer det frembrydende Vanvid... Han trækker langsomt en Revolver frem.

~~88.~~ 78 d.

(Nærb. af Truchs) der har en uhyggelig Følelse af, at der er noget galt paa Verden... Han vender sig langsomt og halvt mekanisk i Stolen og ser hen mod Kurt... Saa giver det et voldsomt Choc i ham, og han farer op med et Sæt.

~~89.~~ 78 e.

(Ved Uret) Kurt hæver Revolveren og fyrer.

~~90.~~ 78 f.

(Ved Skrivebordet) Ganske kort Billede af Truchs, der tungt falder tilbage over Skrivebordet.

~~91.~~ 79

(Hall'en) Irene, der er blevet staaende ved Foden af Trappen, lytter angsteligt, - og ~~med Hænderne presset mod sit heftigt bankende Hjerte styrtet hun~~ ^{saa /} ind i

~~92.~~ 80.

(Arbejdsværelset) - og er en Afmægt nær, da hun ser, hvad der er sket. - Saa henledes hendes Opmærksomhed paa Kurt, der staar henne ved Uret, og som peger mod Truchs ubevægelige Legeme, idet han fremstammer halvt usammenhengende Ord og Sætninger.

~~93.~~ 80 a.

(Nærb. af Kurt), der siger: Mig, Kurt Kamp, skulde det altsaa blive, der fandt Fejlen og rettede den! Nu kan Waldo triumfere, og Ernst maa beje sig!... Og jeg... jeg har ikke levet forgeves!... Og han hæver Revolveren mod sin Tinding.

~~94.~~ 80 b.

(Arbejdsværelset) Men i samme Nu kaster Irene sig over ham og vrister Revolveren fra

ham... Saa betyder hun et Par af de til-
flende Tjenere, at de skal tage sig af Mor-
deren, - og med Assistance af en af de andre
Tjenere bærer hun Faderen ind i

~~81.~~ 81

(Sideverrelset), hvor han lægges paa en Divan.

~~81.~~ 81/a

(Nærb. ved Divanen) Hun ser, at Faderen be-
vager sig, og et Glimt af Haab tændes i
hende... Hun river hurtigt Faderens Vest op;
- der er intet Blod at se... Saa finder hun
hans Ur frem fra Vestelommen og betragter
det.

~~81.~~ 81/b

(Nærb. af Uret), i hvis smadrede Værk
Kuglen sidder.

~~81.~~ 81/c

(Ved Divanen) Hun siger glædestraalende til
Tjeneren: Se her, - Uret har opfanget Kug-
len! Fader er ikke ramt, men blot besvignet
ved Stedet!... Hun grunder et Øjeblik, over-
lader saa Faderen til Tjenerens Omsorg og
leber ud af

~~81.~~ 81/d

(Sideverrelset) og ind i

~~82.~~ 82

(Arbejdsverrelset) Hun betyder Tjenerne, at
de skal slippe deres Fange. "Lad ham gaa" -
siger hun. Nælende og uvillige giver Mændene
Slip paa Morderen, som sanseløs styrter ud.
Irene fortsætter forklarende: Fa'r har nem-
lig ingen Overlast lidt!... Saa skynder hun
sig tilbage til

-83.83

(Sideverrelset), hvor Tjeneren er optaget af at tulle noget Cognac i Halsen paa den Bevidstløse....Truchs kommer da ogsaa til Bevidsthed....Irene sender saa Tjeneren ud og bejer sig kerligt ned over Faderen.

-83.83a

(Narb. af Fader og Datter) Truchs rejser sig forvirret over Ende og giver sig til at udsperge Irene, der siger: Jeg lod ham gaa!...Han vidste jo ikke, hvad han gjorde!....Det ulykkelige Menneske var Ernst Kamps Broder!....Truchs forbavset: Du lod ham gaa, - den Mand, der kunde være blevet din Faders Morder!....Irene sænker Hovedet og svarer ikke. Truchs betragter hende et Øjeblik og griber saa Telefonen, der staar paa Divanbordet.

-84.84.

(Politistationen) Den Vagthavende tager mod Truchs Anmeldelse.

-85.85

(Hos Truchs. - Sideverrelset) Truchs kommer med nogle afsluttende Bemærkninger og lægger saa Telefonen....Irene har betragtet ham med taarevedede Øjne og skjuler nu hulkende sit Hoved ved hans Bryst... Faderen stryger hende blidt over Haaret.

~~86~~

~~(Paa Snedien) Kurt kommer stormende, - bar hovedet og forvildet. Han forsvinder ind i~~

-86.86.

(Snedien), stormer hen til Waldo og fortæller gispende, hvad der er sket: -Det

er fuldbragt!....Jeg skød ham lige i Hjertet!.....Waldo hugger Hammeren i Ambolten: Saa skal der smedes, mens Jernet er varmt! Kom med til Ernst! Nu skal han bekende Kulør og give Parole!...Han griber Broderen i Armen og trækker ham med sig ud.

~~86.~~ 87.

(Hos Truchs. Hall'en) Irene kommer stille ud fra Arbejdsverelset. Hun grunder et Øjeblik over noget, fatter saa en Beslutning og ringer op fra den Telefon, der staar i Hall'en.

~~87.~~ 88

(Redaktionskontor paa "Folket")

Ernst tager Telefonen, bliver meget overrasket, da han hører, hvem det er, der vil tale med ham, og lytter saa interesseret til Irenes Ord.

~~88.~~ 89.

(Hall'en. Nærb. af Irene), der fortæller, hvad der er sket.

~~89.~~ 90.

(Nærb. af Ernst), der er meget alvorlig. Han siger: Jeg beder Dem være forvissat om, at jeg er den første, der vil beklage det skete.....Baade i mit Blad og over for Deres Fader skal jeg forsøge at retfærdiggøre mig og mit Parti!.....

~~90.~~ 91.

(Nærb. af Irene), der føler sig beroliget ved hans Udtalelser og fortrøstningsfuldt lægger Telefonen.

(Redaktionskontoret) Irenes Meddelelse har omtrent knuget Ernst til Jorden. Han skjuler Ansigtet bag sine Hænder og søger at klargøre sig sin Stilling.... Han bliver afbrudt i sine Overvejelser, ved at Brødrene stormer ind. Waldo glæder af Iver og Fanatisme, hvorimod Reaktionen for Kurts Vedkommende allerede er indtraadt.

(Nærb. af de 3 Brødre) De store Ord, der ligger Waldo paa Læben, faar han dog ikke udtalt. Ernsts Ansigt er i den Grad præget af Alvor og Smerte, at Smøden i Øjeblikket mister sin sædvanlige Sikkerhed... Ernst vender sig mod Kurt, lægger sine Hænder paa hans Skuldre og siger mildt: Hvor kunde du gøre det, Kurt!.... Kurt vil fremsætte et Svar, men i det samme styrter et af Redaktionens Medlemmer ind i

(Kontoret) og raaber: Politiet er her!... Og Ejendommen er omringet af Politi!....

Kurt rykker som et Espeløv, - klamrer sig til Ernst og skriger: Skjul mig!... Red mig!... Ernst rykker stille og alvorligt på hovedet, - og ~~Ernst~~ ^{Kurt} kryber forvildet sammen i en Krog af værelset. - - -

En Politiassistent fulgt af et Par Betjent-
^{fræder} ind.... Ernst hilser alvorligt og siger, hvor svært det end falder ham at sige det: Jeg ved, hvorfor De kommer og kan kun opfordre Dem til at gøre Deres Pligt!... Hvad der er sket, saa jeg og enhver loyldig Borger beklage!.... Kurt bliver grebet og ført ud, og Ernst og Waldo staar ene tilbage.

108a. 92 e

(Nærb. af de to Brødre) Ernst siger indtrængende til Waldo: Ser du da ikke, at du ved at praktisere dine Teorier, driver Samfundet ud i det rene Anarki!... Kan vi to da ikke komme til Forstaaelse, - komme hinanden i Møde som kærlige Brødre i Stedet for at staa over for hinanden som bitre Modstandere!.....Og han rækker forsonligt Haanden frem mod Broderen, - der imidlertid lader, som han ikke ser det, men med et trodsigt Kast med Hovedet, forlader

~~108a.~~ 92 d

(Kontoret) Ernst ser med et smertefyldt Blik efter ham, beslutter sig saa til at opsege Truchs og gaar.

108a. 93

(Foran "Folket"s Redaktion) Waldo kommer ud og giver sig i Snak med nogle af de mange Mennesker, der har samlet sig foran Huset....Han er straks i Fyr og Flamme, og store Ord flyger gennem Luften. Han ser Broderen forlade Redaktionen, - og mistænksom som han er, beslutter han at udspejle ham... Han sniger sig efter ham.

~~108a.~~ 94

(Kamps Hjem. Dagligstuen) Den gamle Fru Kamp sidder og strikker, da et Par af Nabokonerne styrter ind og i Munden paa hinanden giver sig til at fortælle om Kurts Mordforsøg og paafølgende Arrestation...Den ulykkelige Moder synker afmægtig om, og de to Sladretasker faar travlt med at lægge hende paa Sofaen.

(29)

100. 95.

(Foran Truchs' Pals) Ernst forsvinder ind i Palsset, og Waldo, der stadig er fulgt efter ham, bliver staaende paa Udkig ved Porten, - "Haa, det er her, han har sin Gang", - mumler han haanligt.

100. 96.

(Truchs' Arbejdsverelse) Truchs, der endnu ikke helt har forvundet Rystelsen, sidder sammensunken i en magelig Stol, og Irene pylrer om ham, - da Tjeneren kommer ind og melder Ernst Kamp. Statsraaden rynker Brynene og lader til at blive noget ubehagelig til Mode, men giver dog Tjeneren Ordre til at lade den Fremmede komme. Datteren sender han - trods hendes Protester - ind i Sideverrelset. Ernst træder ind, - Truchs hilser koldt og afmaalt paa ham og rækker ham ikke Haanden. Ernst udtrykker sin dybe Beklagelse over det skete.

100. 97.

(Sideverrelset. Ved Døren) Irene lytter anspændt til de to Herrers Samtale.

100. 98.

(Arbejdsverrelset. Nærb. af Truchs og Ernst) Truchs siger koldt: Jeg forstaar ikke ganske Grunden til Deres Besøg. For De vil da ikke forlange, at jeg skal tro, at De er helt uvidende om Deres Broders Planer, som vel nok indirekte skulde tjene Deres Parti til Gavn!....Aarerne svulmer paa Ernsts Pande, - men hans Ro forlader ham intet Øjeblik, og i beherskede Udtryk afviser han bestemt Truchs' Sigtelse.

100. 99.

(Sideverrelset ved Døren) Ganske kort Bil-

(30)

lede af den lyttende Irene, der er meget urolig og bekymret ved den farlige Vending, de to Mænds Samtale har taget.

~~111.~~ 100

(Arbejdsverelset. Nærb. af Truchs og Ernst) Ernst slutter med at sige: Al voldelig Optreden har i mig altid haft og vil altid have en svoren Fjende! Kun ved Lov, ved Lov, som er bygget paa Lovlighed, kan Stat og Samfund reformeres!

~~111.~~ 100a

(Arbejdsverelset) Saa bukker han formelt til Afsked og gaar hen mod Døren.

~~111.~~ 101

(Sideverelset) Irene løber hurtigt bort fra den Dør, ved hvilken hun har staaet, og forsvinder ud ad en anden Dør.

~~115.~~ 102

(Hall'en) Ernst kommer ud fra Arbejdsverelset og skal til at gaa, da Irene hurtigt kommer til og standser ham.

~~115.~~ 102a

(Nærb. af Irene og Ernst) Hun rækker ham Haanden og beder ham undskylde Faderens Stejlhed og Uforsonlighed. - Hun har i al Fald aldrig næret Skygge om hans - Ernsts Motivers Renhed!....Ernst takker hende med et stille Smil for hendes Interesse for ham.

~~115.~~ 102b

(Hall'en) Irene følger Ernst ud gennem Hall'en, og Truchs kommer ud fra Arbejdsverelset - lige tidsnok til at fange et Glimt af de to....Hans Ansigt bliver alvorligt, og han gaar tilbage til Arbejdsverelset.

(Frau Trüchs Palæ) Waldo spej'de ind i Haven og ser Broderen og Irene komme ind og blive stående i fortrolig Samtale... Et spydigt Smil spillede om ~~Dens~~ Smedens Læbe.

(2 Haven)

~~1. Døren~~ Ernst tager Afsked med Irene og siger indtrængende: Og vi ses vel næppe mere nu!...Deres Bekendtskab med mig vil plette Dem i Deres Faders Sjne og vel ogsaa nok skade mig i Folkets!.... Mellem Overklassen og Proletariatet er et svelgende Dyb befestet!....Han trykker blidt den unge Piges Haand og gaar saa skyndsomt. Irene ser med Taarer i Sjnene efter ham og gaa'r ind.

Palæet)

105.

(Uden for ~~Uden~~) Waldo er gaaet lidt til Side, men da Broderen er kommen ud, kaster han sig over ham med voldsomme Bebrejdelser: Endelig har jeg faaet Vished! Komplottet er nu fuldbyrdet! Min skinhellige Broder har solgt sig til Overklassen!....Og han ler haanligt og foragteligt....Vreden blusser voldsomt op i Ernst, - han knytter Hænderne og siger med funklende Sjne: Du fornærmer ikke alene mig med dine Ord, men ogsaa den bedste og adleste Kvinde, jeg har truffet!.. Og selv om du er min Broder, vil jeg raade dig til at vogte din Tunge!...Han gaar hurtigt bort, - Waldo ser hadefuldt efter ham og slentrer saa bort i en anden Retning.

(Kamps Hjem. Dagbogens - som 94) Den gamle Fru
Kamp kommer til Besidsthed. Hun er nedbrudt og
fortvivlet og siger stavnende: Hva kunde han?... Hva
kunde han, min stakkels ^{bedste} Dreng?... Kambokonerne
siger efter bedste Erne at kende hende, - men hun
hør dem slet ikke... Alle hender Tanker kredser
om hender stakkels, vildledte Lovi.

(Drens borte) Drene sidder sammen i Dammene -
nær, da Faderen kommer ind. Han betragter hende
med et mist og bebrejdelende Blik og siger så: Jeg
forstår Dig ikke længere, Drene!... Du fraterniserer
med din Faders Morder!... Men jeg forstår, at den
Dag ikke er fjern, da du må vælge mellem sig og
han, den Fremmede!... Drene svarer ikke
sætte blot Hovedet. Trichs sig ja bedrovet på
hende og går så... Drene stirrer med et vognmodigt
Lumt frem for sig... (Bill. tone bort.)

III akt.
De sidste i
Papirlapper!

III

~~116.~~ 108.

Text: Nogen Tid senere. Waldo er flyttet hjemmefra, og Moderen har ligget syg, siden hun erfarede Kurts Skæbne - - -

(Hos Kamps, Bagværelset) Her er Martha Kamps Seng stillet ind. Kurts Arbejdsbord staar endnu ved Vinduet. En venlig Nabokone sidder ved Sengen og læser med monoton Stemme op af det ny Testamente. Den Syge er meget afkræftet og beder nu med svag Stemme Nabokonen sende Bud efter Waldo. Ernst er jo hos hende, saa snart han kan tage sig en Smule fri, men hun vil gerne tale med sin anden Søn, inden det hele er forbi, - siger hun; - og Nabokonen skynder sig ud.

~~117.~~ 109

(Vej i et Anlæg) Truchs' Ekvipage kommer kørende. Irene sidder alene i Vognen. *Hun ser*

noget Mand gå og slå Plakater op på Træerne, - og efter et Øjebliks Betænkning lader hun vognen standse, stiger ud og går hen og skider den værmeste Plakat. Det er "De Undertrykte",

der giver deres Meninger Udtryk i Sætninger som: Ned med Tyrannerne! Ned med "Folket", dets Førere og deres "Handskepolitik". Giv Samfundsreformatoren Kurt Kamp, der vansmægter paa et af Fængselshospitalet, fri!... Navnlig den sidste Passus gør Indtryk paa Irene. Hun grunder et Øjeblik, gaar saa hen til Vognen, giver Kusken en Ordre og kører videre.

~~118.~~ 110.

(Kamps Hjem. Bagværelset) Jonna og hendes to Børn kommer ind. Baaede hun og de to Smaaser daarlige og nedbrudte ud. De gaar hen

~~119.~~ 110a

(Ved Sengen) Den Syges Ansigt klarer op, da hun ser Børnene. Jonna siger: Vi herte, du var syg og syntes saa, vi maatte op og se til dig!... Martha Kamp smiler taknemmeligt og kærtegner Børnene. Den lille Dreng udbrøder pludseligt: Vi er saa sultne, Bedstemor, ... vi har slet ingen Mad hjemme!... Den Syge bliver helt ilter, siger hviskende til Jonna: I Køkkenet!... Den unge Kvinde nikker.

(34)

124b. 110b

(Bagverrelset) Hun tager Børnene med sig ud

125. 111

(I Køkkenet), hvor hun finder noget Brød og Fedt frem.

126. 112

(Sygestue paa Fængselshospitalet) Fængselsinspektøren fører den tattsilslorede Irene, der har Favnen fuld af Blomster, ind. Bag den aabne Dør ser man et Glimt af den væbnede Skildvagt, der er posteret i Gangen udenfor... Irene gaar rundt til Fangerne, har nogle Blomster og et Par venlige Ord til dem alle. Hun kommer hen til Sengen, hvor Kurt ligger.

126a. 112a

(Nærb. ved Sengen) Urmageren, der gør Indtryk af at være meget svag og nedbrudt, betragter forbavset den elegante Dame, der fylder et Glas med dejlige Blomster og anbringer dem ved hans Seng... Irene bøjer sig ned over ham og spørger blidt: Er der ikke noget, jeg kan gøre for Dem?... Kurt ryster paa Hovedet, men saa falder der ham noget ind, og han siger med rystende Stemme til den unge Pige: De kunde maaske opsøge min Mo'r og sige til hende, at jeg er saa ked af, at jeg har voldt hende Sorg... Men jeg kunde jo ikke handle anderledes, end jeg gjorde!... Irene nikker bevæget og rækker Kurt Haanden til Afsked. Han er ganske overvældet over hendes Godhed og Lige-fremhed og stirrer betaget efter hende, da hun ~~gaa~~ går.

126b.

~~(Sygestue) og Sengen.~~

~~127.~~ 113

(Kamps Hjem. Bagværelset) Ernst kommer ind, sætter sig ved Moderens Seng.

~~128.~~ 114

(Køkkenet) Jonna smører Mad til Børnene, som hun har anbragt ved et lille ~~Mad~~ Bord.

128a. 114a

(Nærb. af Børnene) Knægten belærer i en højtidelig Tone sin lille Søster om, at man godt kan spise Fedtemad uden at smøre hele sit Ansigt ind i Fedt.

~~129.~~ 115

(Foran Huset, hvor Martha Kamp bor) Det vækker ikke saa lidt Opsigt, at Truchs' Ekvipage standser uden for Huset. Irene stiger ud, forhører sig, om Kamps bor her, og skyn-der sig saa ind i Huset. *Wagner lader hvin kære videre.*

130. 116

(Bagværelset. Nærb. ved Sengen) Ernst søger at oplive Moderen ved at fortælle hende om Dagens Begivenheder. Hun holder ham i Haanden og ser paa ham med Øjne, der lyser af Kærlighed og Stolthed. - - Pludselig ser Ernst frem efter, slipper hurtigt Moderens Haand og rejser sig overrasket.

130a. 116a

(Hele Bagværelset) Irene kommer ind fra Gangen. Hun bliver et Øjeblik staaende i Døren og gaar saa hen til Ernst og rækker ham Haanden. Hun veksler et Par Ord med ham, og han præsenterer hende derefter for Moderen, der overrasket har betragtet den elegante, unge Dame, som hun ikke kender. Irene sætter sig ned ved Sengen.

130b. 116 b

(Ved Sengen) Hun forklarer, at hun kommer

med en Hilsen fra Kurt, at alle hans Tanker
gælder hans Moder, og at han beder hende ikke
slette ham af sit Hjerte... Den Syges Øjne
fyldes med Taarer, - og hun trykker taknemme-
ligt Irenes Haand... Den unge Pige rejser
sig og lader Ernst igen indtage sin Plads
ved Moderens Seng.

~~130c.~~ // 6 c

(Bagverrelset) Jonnas lille Dreng kommer stol-
prende ind fra Køkkenet med en mægtig Mel-
lemad i Haanden... Irene bøjer sig ned over
ham og taler med ham. Knægten siger, idet
han stikker sin lille, snavsede Haand ind
i Irenes: Hvis Dem ogsaa sulten, Dem bare
komme med ud i Køkkenet!... Hun smiler og
lader sig føre ud

~~131.~~ // 7

(I Køkkenet), hvor Jonna sidder sammensunken
Graad.. Hun tørrer skyndsomst Taarerne bort,
da hun ser den fremmede Dame. Irene hilser
venligt paa hende, faar at vide, hvem hun
er, og vinder i den Grad den stakkels, unge
Kvindes Hjerte, at hun faar hele hendes
Historie at vide.

~~132~~

(Trappefæstsen) ~~Mabekeren og Waldo, - der er
arbejdsklædt, kommer op ad Trappen. Konen
gaar ind til sig selv, og Waldo forsvinder
ind i Moderens Lejlighed.~~

~~133.~~ // 8

(Bagverrelset) Ernst rejser sig uvilkaarligt,
da han ser ~~Brederen~~ ^{ham} komme. ~~Waldo~~ ^{Imeden} værdiger
ikke Ernst et Blik, men gaar lige hen til
Moderens Leje.

~~133.~~ // 8 a

(Nærb. af Waldo og Moderen) Der kommer et

mildere Udtryk i Waldos ellers saa haarde og barske Ansigt, da han ser hvor syg Moderen er... Hun griber hans Haand, og siger bedende: For min Skyld, Waldo,... forson dig med Ernst, saa jeg kan dø i Fred!... Waldos Ansigt bliver mærkt, men han siger intet... Moderen søger at appellere til det Gode i ham.

~~134.~~ 119.

(Køkkenet) Jonna slutter sin triste Beretning, og Irene, der har Taarer i Øjnene, trykker deltagende hendes Haand og beder om Lov til at hjælpe hende. Hun giver hende nogle Penge, noterer hendes Adresse op i sin Lommebog og efter venligt at have sagt Farvel til hende og Børnene, gaar hun ind i

~~135.~~ 120.

(Bagværelset) Waldo farer op som stukket af et giftigt Insekt, da han ser, hvem det er, der træder ind. Hans Ansigt faar et vildt og hadefuldt Udtryk, - han vender sig mod Ernst og slynger ham i hidsige Ord sin Foragt i Ansigtet - og gaar saa. - Martha Kamp rejser sig halvt op i Sengen, strækker Armene ud efter Waldo, vil sige noget - men synker afmægtig om... Ernst og Irene skynder sig hen til hende. *og*

~~136.~~

~~137.~~ ~~Sæsonen~~ Med fælles Hjælp søger de at faa ~~den Syge~~ *hende* kaldt til Bevidsthed.

~~138.~~ 121.

(Gade - foran en Kiosk) Waldo kommer gaende, standser og grunder over, hvordan han skal give sit Raseri og sin Ondskab Afleeb...

Han faar en Idé - og skynder sig ind

~~122.~~ 122.

(I Kiosken), hvor han begynder at skrive et Angiverbrev til Truchs. De første Linier af Brevet ses.

~~123.~~ 123.

(Bagværelset. Ved Sygesengen) Martha Kamp er faldet hen i en Døs... Irene rejser sig, betragter et Øjeblik Ernst og rækker ham saa begge sine Hænder. Hun siger: Ræk mig Deres Haand her ved Deres Moders Dødsleje og lad os love hinanden at kæmpe for den store Forsoning mellem dem, der^{hidtil} har foragtet^{hinanden} og som ikke har villet forstå hinanden... De har sagt, Ernst Kamp, at der var et Svalg mellem os... Godt, - jeg fylder Svalget ud! Jeg kaster gerne alle Fordomme, mit Navn og mine Traditioner deri!... Ernst ser ikke paa hende, trykker stille hendes Hænder og slipper den saa. - *Hun går stille og bedrøvet ud af Værelset.*

~~124.~~

~~(Bagværelset) Irene går stille og bedrøvet ud af Værelset.~~

~~124.~~ 124.

(Truchs' Arbejdsværelse) Tjeneren lader et Kioskbud, der har et Brev til Etatsraaden, komme ind og aflevere det... Det er Waldes anonyme Angiverbrev... Dets Indhold gør Truchs baade vred og bedrøvet...

~~125.~~ 125.

(Bagværelset. Ved Sygesengen) Martha Kamp kommer til Bevidsthed, griber Sønnens Haand og hvisker: Jeg ved, du kæmper for en god Sag, Ernst, og jeg føler, at du har Retten paa din Side. Skulde Waldes Principper sejre, vilde de Svage komme til at lide, og

Tusinder af Hjem vilde blive lagt øde!...
Saa er det ude med den Syges Kræfter... Hun
synker livløs tilbage i Puderne.

~~125.~~ 126.

(Truchs' Arbejdsværelse) Irene kommer ind.
Faderens alvorlige Ansigt belærer hende om,
at der maa være sket noget. Han rækker hende
tavs det Brev, han lige har modtaget, og
iagttager hende saa spændt. - Irene læser
Brevet og lægger det saa med en foragtelig
Mine fra sig. "Det passer altsaa!" - spør-
ger Faderen, og Irene nikker roligt.

~~125.~~ 126 a

(Nærb. af Fader og Datter) Truchs siger
haardt: Saa er altsaa den bitre Stund kommen,
da du maa vælge mellem ham og mig... Irene
siger stille: Jeg har valgt!... Da hun ser,
hvor stærkt hendes Meddelelse virker paa
Faderen, tilføjer hun: Du maa jo forstaa,
Fader, at jeg elsker ham, og at der derfor
ikke er noget Valg for mig!... Men min Kær-
lighed bringer mig napped Lykke, for han er
alt for højmodig og adel til at ville lade
mig foretage Springet over Svælget!... Den
unge Pige vender sig bort for at skjule sine
Taarer, og da hun straks efter ser, at Fader-
ren har kastet sig ned i sin Skrivebords-
stol, gaar hun langsomt ud af ~~126.~~

~~126.~~

~~126.~~ 127.

~~(Kamps Hjem. Bagverrelset. Ved Sengen)~~
(Kamps Hjem. Bagverrelset. Ved Sengen)

Ernst lukker Moderens Øjne og synker saa i
Kna ved Siden af Sengen. Han beder den Al-
mægtige staa ham bi i hans Kamp i det godes
Tjeneste og føre ham og hans Sag til Sejr!..

(40)

(Bill. toner bort)

128.

Text: 14 Dage senere. Irene vil opsøge Jonna Helms..
(Snavset og uhyggelig Trappegang) Irene kommer op ad Trappen, der er belejret af for-
søgte Børn. Hun standser tøvende uden for en
Dør og banker saa paa. En tyk Madam lukker
op og paa Irenes Forespørgsel, svarer hun:
Jonna kom paa Hospitalet for en halv Snes
Dage siden. Hun spyttede Blod og har nok ikke
længe igen, - Skindet!... Og Barnene er ble-
vet sat i Pleje!... Irene takker for Op-
lysningen, ^{fatter en Berøttelse og går så} ~~og går~~ langsomt ned ad Trappen.

129.

(Frau Kirkegården) En Droske kommer ~~skende~~, - Erust
stiger ind og forvinder ind på Kirkegården. Han har en ^{Krans} ~~med.~~

130.

(ved Moderens Grav) Han kommer, lægger Kransen på
Graven og giver sig så til at arrangere de mange Kran-
se og Blomster, der dækker Moderens sidste Hvilested.
Irene kommer, men han lægger ikke Mærke til hende, for hun er
helt hjemme ved

(41)

Graven. Saa hilser han bevaaget paa hende. Hun lægger de Blomster, hun har med, paa Graven og betragter ham med et Blik, der tydeligt aabenbarer de Følelser, hun nærer for ham.

~~133a.~~ 130a

(Nærb. af Ernst og Irene) Hun siger med fast Stemme: Der er noget, jeg synes, jeg maa sige Dem... De behøver ikke at sky mig mere for min egen Skyld. Jeg har bestemt mig til at bryde med Fortiden, og en af de første Dage flytter jeg hjemme fra! Nu maa De afgøre, om jeg skal leve mit fremtidige Liv alene, eller om vi to skal prøve at løfte i Fælles-skab!.. Ernst betragter den kække, unge Pige med straalende Øjne, saa spørger han blidt: Irene, - vil De blive min Hustru?... Hun nikker tavs - med et lykkeligt, taareblændet Smil, og han kysser ømt og ærbødigt hendes Haand... Haand i Haand staar de to Mennesker ved Martha Kamps Grav... (Bill. toner bort)

~~134.~~ 131.

(Frem toner!)

(Truchs' Arbejdsværelse. Nærb. af Truchs' Ansig^t) Der er et smertefyldt Drag om den gamle^{Mands} Mund, - og han stirrer forpint og dybt bedrøvet frem for sig... Pludselig lytter han - og drejer Hovedet til Siden.

~~134a.~~ 131/a

(Arbejdsværelset) Irene kommer ind og gaar hen til Faderen. Hun fortæller, at hun nu gifter sig med Ernst... Truchs' Ansigt bliver mærkt, og han siger haardt: Saa har jeg ingen Datter mere!... Med sænket Hovede

gaar Irene hen mod Døren...

132.

Text: Hadet faar ny Næring... (Frem toner:)

(Gade i Arbejderkvarteret) Tidlig Morgen.

Waldo og Sieverts kommer gaaende. De skal paa Arbejde. Af Avismanden paa Hjørnet køber Waldo en Avis og læser en Notits om, at Broderen, der lige har egtet Statsraad Truchs' Datter, skal i Audiens hos Kongen om Formiddagen, og at man venter, at han da modtager sin Udnævnelse til Social-Minister. -- Waldo raser, siger til Sieverts: Vi maa op paa "Broderskabet" og høre, hvad man der siger til Skandalen! - De to Mænd skraar over Gaden.

133.

("Broderskabet"s Redaktion) Her er en Del af "De Undertrykte"s Færere samlede, og Bøgerne gaar højt. Redaktør Wender er i Øjeblikket den Ordførende, - men da Waldo og Sieverts kommer til, bliver det Smeden, der bemægtiger sig Samtalen.

134.

(Ernst Kamps Hjem. Spisestuen) De Nygifte ved Morgenmaaltidet. Ved Bordet sidder ogsaa Waldos og Jonnas to Børn. Ernst og Irene hjælper dem med at faa Mæden i sig, - og Irene siger med et straalende Smil til sin Mand: Blot Jonna havde levet saa længe, at hun havde faaet at vide, at hendes Børn ikke kom til at lide Nød! - Ernst nikker og rejser sig saa. Han skal op paa Slottet.

135.

(Fængselscelle) Fængselspræsten sidder og taler med Kurt, der lader sig at have megen Tillid til ham. Der er blevet tilstået ~~Kurt~~ Fængselsvise Lempelser: der er både en uagelig Stol i Cellerne og et lille Bord, på hvilket der ligger Bøger og Blade. Præsten slutter med at sige: bed De, at Deres Broder netop nu modtager sin Udnævnelse til Social-Minister! - Begynder De ikke at forstå, at den vej, han har fulgt, er den eneste rigtige og giver ham Anledning til et udrutte uendelig meget til Gavn for Folket! - Præsten tager venligt Afsked med Urnageren og overlader ham til sine ~~der~~ egne Tanker.

(43)

(Foran Villaen, hvor Ernst bor.) Irene og Børnene følger Ernst til Laagen. Han kysser dem til Farvel og siger saa til Irene: Saa tager du altsaa op paa Redaktionskontoret ved 10-Tiden. Paa den Tid kommer jeg sikkert fra Slottet!... Han gaar, - de andre staar ved Laagen og vinker.

137

(Smedien) Arbejdet er i fuld Gang, da Waldo omsider kommer. Smedenesteren bebrejder ham hans Forseemmelighed og giver ham hans Afsked... Waldo kommer med nogle Trusler og gaar saa. Hans Arbejdsfalden lader ikke til at have endt af ham.

138

Text: Social-Ministeren.

(Foran "Folket"s Redaktion) Pladsen er sort af Mennesker, da Ernst kommer kørende fra Slottet. Vognen er ved at stikke fast i Folkemassen.. Hyldest - og Jubelraab skærer gennem Luften.

138a

(Ved Vognen) Ernst rejser sig hilsende op i Vognen, der omringes af begejstrede Socialdemokrater... Ernst stiger ud..

138b

(Foran Redaktionen) Han slipper med Mæje og Besvær ind i Bygningen.

139

("Folket"s Redaktion) Han modtages af Irene og af en stor Skare Venner og Medarbejdere. Han lykønskes fra alle Sider.

140

(Fængselscellen. Nærb. af Kiurt), der står ude for det smalle vindue, gennem hvilket Sollyset vælter ind. Hans Ansigt viser tegn paa Sjælekamp... Hans Tanker kredser om en Begivenhed, der hører Fortiden til... (Bill. Toner over i:)

140a

(Folket's Redaktion) Den scene, hvor han klammer sig til Ernst og trykker ham om at redde ham... (Se Bill. 93B.)
(Bill. Toner over i:)

140b

(Fængselscellen) Kiurt nikker langsomt og hvidsker: Du haand-
ledede, som Du måtte handle!... og jeg takker Dig derfor!... Hans
Hoved synker ned Brystet, og han folder Hænderne i Bori.
... Bill. Toner bort. 3

Trakt

IV.

~~188.~~ 141

Text: Der gaar et Par Aar.....Skent Ernst Kamp har været afgjort heldig i sin kloge Reformpolitik, er det dog lykkedes "De Undertrykte" Ferere, Broderen Waldo og Redaktør Wender, i visse Lag af Befolkningen at rejse en revolutionær Stemning. Og den Ild, der længe har ulmet, blusser nu helt op - - -

("Folkets" Redaktion) Ernst Kamp sidder i en højst alvorlig Konference med de øvrige Partiferere, da et Par andre af de ledende Mænd kommer ind med det sidste Nummer af "Broderskabet"...De gør Ernst opmærksom paa et Opraab, der findes paa Bladets Forside....

~~188.~~ 141 a

(Nærb. af Ernst), der læser Opraabet.

"De Undertrykte" indvarsler til et Møde, der skal afholdes et Par Dage senere. Opraabets Hovedindhold er et Slags Program for den Kampagne, "De Undertrykte" vil indlede. "Ned med Kompromismandene" - "Hevn over de falske Arbejderferere, der har svigtet Proletariatets hellige Sag", "Lad os befri Tyran-Morderen og de øvrige Frihedens Talsmænd, der holdes indesparrede", - Til Kamp mod Overleveren, Folkets falske Ven",...staar der blandt andet, og Opraabet slutter med følgende Linier: Social-Ministeren vil modtage Indbydelse til at deltage i Mødet. Lad os se, om han har Mod til at staa Ansigt til Ansigt med det Proletariat, han har forraadt....

(45)

1899. 141 b

(Redaktionen) Ernst lader de andre Tilstedeværende læse Kundgerelsen, som nu livligt debatteres.

1899. 142

(Forhandlingsværelse i "Broderskabets" Redaktion) Her er alle "Spidserne" i "De Undertrykte" samlede: Redaktør Wender, Waldo og Sieverts og mange andre. Waldo siger: Hvis Forrederen tør møde, vil vi jo faa let Spil!....Men hvis han nu ikke møder?....Og det gør han sikkert ikke, - han tør ikke vove sin Trøje!...Hvorledes griber vi saa bedst Sagen an?.... Man lægger ivrigt Raad op. *bedet Bad i Forgrunden sidde en Journalist og passer Telefonen.*

1899. 143

("Folkets" Redaktion) Ernst har fattet sin Beslutning, - kalder en af sine Medarbejdere hen til sig og siger til ham: Vil De ringe op til "Broderskabet" og sige, at jeg ikke behøver nogen særlig Indbydelse! - Jeg kommer!..... Hans Ord vækker megen Panik. De mere besindige af hans Venner gør ham Forestillinger: Det er vanvittigt af dig!....Du sætter dit Liv i Fare!....Men Ernst er ubøjelig. Han er ikke bange for at skulle staa til Regnskab for sine Geringer....Medarbejderen *griber Telefonen.*

~~1899. 144~~

~~(Bidsværelset) og griber Telefonen.~~

1899. 144

(Broderskabets" Redaktion - som 169)

Der forhandles stadigt. Ophidselsen er stor blandt de Tilstedeværende, bitre og

hadske de Gyriinger, der kommer frem, og hærde de
Slag mod Bordpladen, der falder som et Kompagnement
de Talernes Ordflom. - ~~Telefonvagt~~ Telefonvagten
griber Telefonen, lytter, rejser sig så og siger: Det
er "Folkets" Redaktion!... Der bliver Stillehed; boudret,
alle samles sig om Telefonbordet
144 a

(ved Telefonbordet) Dinende Spænding; alle Ansigter.
Journalisten lægger Rør og siger højtideligt: Han
kommer!... Der bliver Kro; Foramlinger, -

hos en Del kan Kamps Mod ikke undgaa at
vække Beundring, men inden ret lange viser
det sig dog, at Meddelelsen kun bidrager
til yderligere at skrue den uheldsvangre
og samfundsfjendtlige Stemning i Vejret.

173. 145.

Text: Det store Møde.

(Den saabne Plads i Byens Udkant, hvor Mø-
det skal afholdes) "De Undertryktes Til-
hengere strømmer til. Det er en ikke helt
lille Flok, de menstrer.

174. 146.

(Hos Ernst. Arbejdsværelset) Ernst slutter
nogle Optegnelser, han er i Færd med, ser
saa paa sit Ur og ^{skal ud paa det og gaa, da} ~~skriver sig ud i~~
Inne kommer ind, ^{indgangsklædt.} ~~indgangsklædt.~~

~~(Inne), hvor Inne staar og iserer sig~~
~~sit smerte.~~ Paa sin Mand's Spørgsmaal sva-
rer hun roligt: Jeg gaar med dig!... Ernst
ger alt for at faa hende til at ændre sin
Beslutning, - men hun ryster smilende paa
Hovedet: Hendes Plads er jo hos ham!... Han
kysser hende kerligt, - og Mand og Hustru
følger saa ad til Mødet. ~~efter at have ta-~~
~~get afsked med Bernens, som ligesaa følger op~~
i Banerens ~~stet.~~

~~175.~~ 147.

(Hos Truchs. Arbejdsverelset) Truchs,
der er blevet kendelig ældet, gaar uroligt
op og ned ad Gulvet. Han kaster endnu et
Blik i den Avis, i hvilken han har læst
om det indvarslede store Møde, om de Re-
volter, det menes at ville afstedkomme,
samt om at det kun skyldes Ernst Kamp's
Modstand, at Politi og Militær undlader
at tage Affære....Truchs har en Anelse om,
at hans Datter rimeligvis vil ledsage sin
Mand til Mødet, og Tanken om, at hun maa-
ske kan komme i Fare, fylder Statsraaden
med Fortvivlelse. - Han kan ikke holde U-
visheden ud, men lader Tjeneren bringe ham
sit Overtøj og skynder sig saa ud.

~~177.~~ 148.

(Pladsen, - set fra Talerstolen)

Waldo gaar op paa Talerstolen, ser med
en Triumfators Blik ud over Mødets Del-
tagere, der teller Tusinder og atter Tu-
sinder....Saa begynder han at tale.

~~178.~~ 149.

(Nærb. af Taleren), der tordner mod de
Forrædere, der har svigtet Proletariatets
Tillid, og som derved har forarsaget, at
man nu maa tage sig selv til Rette.

~~179.~~ 150.

(I Udkanten af Pladsen) Ernst og Irene
kommer....Folk viger til Side og lader
dem passere. Men Skeldsord og Trusler
regner ned over dem, og Hænder knyttes
truende efter dem.

~~180.~~ 151.

(Ved Talerstolen) Waldo slutter sin Tale

og gear ned. Han betragter med hadefulde og haanlige Blikke Ernst og Irene, der kommer til. Ernst erklærer over for Redaktør Wender, at han gerne vil tale. - Redaktøren springer op paa Talerstolen.

~~101.~~ / 52.

(Narb. af Redaktøren), der skriger:

Forrederen vil nu faa Ordet! Lad os se om han kan rense sig!

~~102.~~ / 53

(Ved Talerstolen) Redaktør Wender lader Ministeren faa Ordet.....Ernst begynder at tale. - "Hele den Bevægelse, jeg har ledet, er gaaet ud paa at kræve Retfærdighed af de Styrende og Herskende, og derfor har jeg aldrig kunnet gaa med til at nægte vore Modstandere Ret og Retfærdighed", - siger han.

~~103.~~ / 54.

(Tilhererne) piber og hysser.

~~104.~~ / 55.

(Narb. af en Klump "Undertrykte"), der med Sieverts i Spidsen raaber: Ned med

Forrederen! Ned med Judas! - *Sieverts har en indpakket Genstand med, som han skjuler under Jakken.*

~~105.~~ / 56.

(Narb. af Ernst), der intet Øjeblik taber Fatningen. Han raaber: Her mig roligt! Og dem mig derefter! Jeg har jo kun min Mund at forsvare mig med!

~~106.~~ / 57.

(Den store Plads) er et bølgende Hav af ophidsede Mennesker, der gestikulerer vildt og raaber i Munden paa hverandre: "Ned med Kapitalismens Lejesvend!....Ned

med Overleveren, der har giftet sig ind
i Overklassen", - hylér de.

~~157.~~ 158.

(Ved Talerstolen) Publikum maser op om
Talerstolen, Ernst kan ikke komme til Or-
de, skent han forsøger at berolige de
halvt vanvittige Mennesker.

~~158.~~ 159.

(Mellem Tilhørerne) Truchs kiler sig frem,
forstaar, at der er Tumult i Vente, - og
skynder sig bort.

~~159.~~ 160

(Ved Talerstolen) Ernst forlader hoved-
rystende Talerstolen. Det er umuligt for
ham at skaffe sig Børløyd...I det samme
springer Irene op paa Talerstolen.

~~160.~~ 161

(Narb. af Irene), der siger: Vil I nægte
en Kvinde Ordet?

161. 162.

(Tilhørerne) Der falder virkelig et øje-
blike Ro over Gæstterne.

~~162.~~ 163.

(Cigarforretning eller lign.) Truchs stormer
altereret ind, - ringer op i Telefo-
nen.

~~163.~~ 164

(Politistationen) Den Vagthavende gri-
ber Telefonen.

~~164.~~ 165

(Narb. af Truchs), der rekvirerer ~~en~~
~~en~~ af Politi. ~~stationen~~.

~~165.~~ 166.

(Narb. af Irene), der siger: De Beskyld-
ninger, der rettes mod min Mand er usande!

Han er ikke løbet over til min Kreds.
Men jeg er gaaet over til hans. Jeg har
givet Afkald paa Stand og Rigdom for at
følge ham i hans Ideer, - og hverken han
eller jeg vil nogen Sinde svigte vore I-
dealer om Ret og Retfærdighed!

~~166.~~ 167.

(Ved Talerstolen) Roen er forbi. Folk maa-
ser igen op mod Talerstolen, Ernst træn-
ges noget tilbage, og Sieverts hylér:
Hun lyver!.....Hun herer til det fornemme
Overklasserak!....Ned med hende!....Der
bliver Tumult...Rebelen trænger ^{sig frem} ~~vigt~~, og
gridske og havngerrige Naver flaar i Ire-
nes Tøj.....Ernst søger at komme sin Hu-
stru til Undsætning.

~~167.~~ 168.

(Narb. af Ernst), der harmfuldt siger:
Læg ikke Haand paa en Uskyldig!...I glem-
mer vist, at det er mig, der har holdt
Politiet borte fra dette Møde! Er det den
Maade, I takker mig paa!...Han arbejder
sig hen mod Irene.

~~168.~~ 169.

(Gade) Ridende Politi springer frem.

~~169.~~ 170.

(I Nærheden af Talerstolen) Ernst lægger
skærmende sin Haand om Irene og forsøger
at faa hende ført ud gennem Menneskesaa-
sen, - men det gaar ikke uden Knubs og
Stød.

~~(I Nærheden af Talerstolen) Ridende Politi springer frem.~~

~~170.~~ 171.

(I Udkanten af Mødepladsen) Det lykkes

virkelig Ernst at faa reddet sig og Irene ud til Vejene-Han raaber en forbikørende Vogn an og hjælper Irene ind i Vognen, som den efterfølgende Menneskehøb omringer....I det samme kommer Politiet til. ~~og drager Hænderne...~~ Waldo og Wender og de andre Førere gejler deres Folk op....Situationen er kritisk. Man lyder ikke Politichefens Ordre om at rømme Pladsen. ~~I dette øjeblik kommer Militæret til.~~

172.
(Nærb. af det riddende Politie) Politichefen giver sine Folk Ordre til at splitte Mængden.

173-200.
(Ved Vognen) Ernst er klar over, hvilke forferdelige Følger, et Sammenstød kan faa, - han springer op paa Vognsædet, løfter Haanden og raaber: Stands!

174-201.
(Vejen) ~~På et Tegn af Politichefen i Haandene~~ Husserens standser. ~~Seres-Kap-
tejn og Politichefen veksler nogle Ord.~~

175-200.
(Nærb. af Ernst), der siger: Kræves der Blod, saa tag mit, - men skaan Folket for Selvedelæggelse! ~~Jeg tilbyder at ud-
dere nedstøtte en Standret, og jeg er villig til
lovende mig som Gidsel og at lade mig stille
at lade mig stille for den! -- Jeg er rede
le for en Standret af mine Medstandere!~~
~~Jeg er rede~~ til at tage mit Ansvar og til at lade mig danne, hvis jeg har været Folket en slet Tjener!.....

(ved Bognen) Ernsts Ord gør et vist Indtryk på Redaktør Wenders og nogle af de andre Foreere, og de konfererer. Politichefen rider - fulgt af en Assistent - hen til Bognen, veksler nogle Ord med Ernst, som fastholder sin Beslutning. Så giver Politichefen sine Folk Ordre til at rykke tilbage. - Ernst siger indtrængende til Dreene: Nu kommer Du hjem! Kusk på Bornev... og vær ikke angstelig for mig! Jeg frygter ingen Fare!... Han smækker Bognedøren, trykker Dreens Hånd og giver så Kusken Ordre til at køre... De Folk, der er skrevet sammen med Bognen, siger til Side og lader dem passere.

177.

(ved Bogen) Ernst vender sig så mod Wenders og erklærer roligt, at han er parat til at følge med. Mængdet af en Skare, "Underskytete" begiver Social-Ministrene sig af Sted, og de fleste af Demonstranterne følger efter.

178.

(Paa Pladsen) Waldo, Sieverts og en ^{ret} stor Del af Partiet er ikke tilfreds med den Vending, Sagen har taget. Waldo raaber: Er Tiden ikke for kostbar til at spille den med Forhandlinger?... Naar vi vore Maal ved at stikke Hænderne i Lommen?... Nej, - frem, - frem til Daad! Lad os først faa fat i Forræderens Hustru og saa befri de Fanger, der er falden som Offer for vor retfærdige Sag!... Sieverts understøtter hans Ord, og i Spidsen for en Samling raa og hensynsløse Fyre styrter han af Sted.

~~178~~ 179

(I Udkanten af Pladsen) Støttet op til et Træ staar Truchs. Han er sdelagt af Træthed og Spænding.... Den af Waldo og Sieverts førte Bande stormer forbi, genkender han og skraaler: Der er Forræderens Medskyl-

dige! Han skal ogsaa for Standretten!....
Waldo sender nogle af sine Folk bort med
Trucks, og Resten stormer videre.

~~180~~ 180

(Ved Vejen) Et Sted, hvor der er en Ny-
bygning under Opførelse, ligger en hel
Del Brædder, Legter og Sten. - Banden,
der stormer forbi, væbner sig med Træsty-
kker og Murbrokker og styrter saa videre
som en Flok vilde Dyr.

~~181~~ 181

(Foran Ernst Kampes Villa) Vognen med Ire-
ne kommer, standser, og den unge Kvinde
skynder sig op i Villaen.

~~182~~ 182

(Eufra'sen)
~~NNNNN~~ Pigen gaar og arrangerer nogle
Blomster, da Irene stormer ind og ophid-
set spørger efter Børnene. Hun bliver fø-
ligere, da hun hører, de er i Berneverel-
set og skynder sig op ad Trappen. Pigen
stirrer forbavset efter sin Frue, hvis
Haar er forpju~~sk~~et, og hvis Klæder er
sænderrevne.

~~183~~ 183

(Berneverelset) Børnene sidder fredeligt
paa Gulvet og leger, da Irene kommer ind.
Hun knuger dem ind til sig, besvarer ikke
deres Spørgsmaal, men betyder dem, at de
skal lege videre. Saa skynder hun sig over

~~184~~ 184

(Gangen) og ind i

~~185~~ 185

(Soveverelset), hvor hun finder nogle Klæ-
der frem fra en Garderobe og saa hurtigt
affører sig sit iturevne Tøj.

186

(Foran Villaen) Waldo, Sieverts og deres Folk stormer op mod Villaen.

187

^{Eufem}
(Kaldere) Figen, der hører den nærme sig, kaster et Blik ud ad Vinduet og flygter saa redselsslagen ud ad en Dør i Hall'ens Baggrund.

188

(Villaens Bagside) Figen stormer ud ad Køkkenderen, som hun lader staa saaben efter sig og forsvinder i Baghaven.

189

(Ved Trappen) Nogle af Banden forsvinder bag om Gavlen, - Waldo og de andre sprænger Yderdøren og maser ind i

190

^{Eufem}
(Kaldere), som samtidig fyldes med Voldsmænd, der trænger ind ad Køkkenderen. Waldo ~~trækker sin Revolver og raaber: Lad os~~ svovle den fordømte Rede af! Sieverts ~~trækker~~

trækker ham lidt til Side, vser ham med et smil den Pakke, han har med sig: Ved Hjælp af dette lille Apparat, som jeg har erklæret for, kan i jørne hele Gjæleden med Jorden på et Øjeblik! ... Waldo nikker, og Sieverts forsvinder så ned ad Kaldetrappen. - De andre styrter ind: Strietagens fælser og idelægges alt.

191

(Kaldere) Sieverts indstiller Klokkesmaskinen til at vække på et bestemt Tidspunkt.

192

(Eufem) I Spidsen for en Del af sin Bunde styrter Waldo op ad Trappen, der fører til 1de Salen.

193

(Soveværelset) Irene, der nu er onkladt, lytter angstelig ved Døren. Hun grunder et Øjeblik, siger: Børnene vover de ikke at lægge Haand på! og saa skjuler hun sig hurtigt i Garderoben.

194

(Gangen paa 1ste Sal) Oprørerne undersøger nogle af Værelserne, stormer saa ned Waldo i Spidsen ind i

(55)

~~195~~ 195

(Børneværelset), som de finder tomt. De
smækker Døren i efter sig igen.

~~195~~ 195^a

(Nærb. ved en af Børnesengene) Det lange
Sengetæppe bliver forsigtigt løftet lidt
i Vejret, og to søde Børnehoveder kommer
til Syne; Børnene har skjult sig under
Sengen, og efter at have kastet et angst-
ligt Blik frem i Værelset lader de igen
Tæppet falde ned.

~~196~~ 196

(Soveværelset) Mændene nærer ind, under-
kaster Værelset et flygtigt Eftersyn og
stømer saa ud igen.

~~196~~ 196^a

(Fraan Døren til Garderoben) Døren åbnes på Klem og Dre-
nes ligblege Ansigt kommer til Syne. --- Hun konstaterer
til sin Bevilgelse, at bælket er tomt.

196^b

(Lovestue) Hun ^{II}hører hen ^{II}til Døren, der fører ind til Gan-
gen, og bliver lyttende stående.

197.

(Gangen) Mændene ender deres resultatløse Under-
øgelse og skal udgaa til at styrte ned ad Trappen, da Lie-
verten kommer op. - " Kl. 7,30 - om fem Minutter altså-
ryger hele Herligheden i luften; - grøper haa. Skoven stor-
under ned.

198.

(Lovestue. Nærb. af Dreene ved Døren) Hun fortæller, hvil-
ken Fare, hun og Børnene er i, og prøver Hænder med
sit ^{niest} vramrende Hjerte.

199.

(Fraan Billæen) Voldsmandene forlader skyndsomst Billæen.

200. 199^a

(Kelvedes maskines Nr) viser 7,26.

201. 200

(Lovestue. Nærb. ved Døren) Dreene, der er en Admægt under,
lyfter anspændt og styrter så over

202.

(Gangen) z mid:

203.

(Børneværelset), som him til sin Rødsel finder
font. Him støtter sig tungt ændende mod Dri-
karmen.

204 202 a

(Klovedermaskinens Ur) viser 7, 27.

205 203

(Børneværelset) Dreene kalder fortvivlet på Børnene, z
da de ~~kommer~~ gentender hender stemme kommer de først
fra deres styrel. Him kysser dem med Glædestær-
me Gue- mid til sig z stormer så id med den lille
Dise på Armen z Drengen ved Hænder.

203 a

(Klovedermaskinens Ur) viser 7, 28.

204.

(Eulien) Dreene kommer ned ad Trappen med Børnene.
Him ryster i Hoveddøren, kan i Hastværket ikke få dem
op z stormer så id ad Bagdøren.

204 a

(Klovedermaskinens Ur) viser 7, 29.

205.

(Villæns Bagside) Dreene z Børnene styrter id z
ned i Haven...

206.

^{Fra}
(Ved en Læge i Stakittet ved Baghaven) Dreene kommer tak-
kende med Børnene... Him støtter sig gysende til
Stakittet..

206 a

(Klovedermaskinens Ur) viser 7, 30

207.

(Ved Stakittet) Dreene stormer spændt z ^{angstelig} ~~gysende~~ mid
i Haven. Him ser:

208.

(Villæns) ryge i Luffen.

209.

(Ved Stakittet) Him kysser gysende de faste ættede
Børn mid til sig - tager sig så med en vilje anspændte sam-
men -

(Villavejen) - og går videre, inden at se de Uygerrigt, der
strømmer til.

210.

T. Akt

V.

~~244.~~ 211

Text:

"De Undertrykte" holder Standret.

(Stor Sal i "Broderskabet"s Redaktionsbygning)^{afhen.} Ved et stort Bord, der staar foran Talerstolen, sidder de Mand, der har gjort sig til Ernst Kamps Dommere. Redakter Wender er Dommerkomiteens Formand. Salen er tætpakket med "Undertrykte" (Bill. er taget fra Talerstolen, saaledes at man i Forgr. har Dommerne og i Baggr. den store Forsamling) Wender siger til et Par Mand, der afventende staar i hans Nærhed: Før Fangen ind! Mændene gaar ind i

~~245.~~ 212.

(Et tilstedende Verelse), hvor Ernst opholder sig under Bevogtning af nogle "Undertrykte", Han følger de Mand, der er sendt efter ham, ind i

~~246.~~ 213

(Salen. Ved Dommerbordet) Han bliver staaende, - afventende Begivenhedernes Gang.

247. 214

(Publikum), der larmer og hujer.

~~248.~~ 215

(Foran Bygningen) Gaden er sort af Mennesker, der haener og spotter Truchs, der under Bevogtning af de Mand, der greb ham, føres ind i

~~249.~~ 216.

(Forhallen). En af Mændene gaar op ad Trappen til Salen. De andre omringer truende Statsraaden.

~~250.~~ 217.

(Ved Dommerbordet) Wender, der hviskende

konfererer med sine Meddommere, faar at vide,
at Truchs er fanget, og giver hviskende en
Ordre... Manden, der kom med Nyheden, nik-
ker forstaaende og bliver inde i Salen...
Wender gaar op paa Talerstolen

257. 218

(Nærb. af Wender), der begynder at tale:
Den Anklagede har gennem flere Aar for-
raadt Folket og svigtet Arbejdernes Til-
lid...

257. 219

(Publikum), der giver deres Had til Ernst
Kamp og deres Foragt for ham til Kende.

257. 220

(Foran Fængselsbygningen) ~~Waldo og hans blodtørstige Fæller~~
~~styrter ind i~~ Waldo og hans blodtørstige Fæller
styrter ind i

257. 221

(Den store Forhal i Fængselet) og over-
mander Vagten. Waldo bræler: Adlyd vore
Ordre, og der skal intet ondt vederfares
jer! Vi vil blot skaffe Martyrerne, der
har kæmpet for vor Sag, - først og fremmest
Tyran-Morderen, - Friheden!... Og Waldo
hever truende sin ^{Knippe} ~~Revolver~~ mod den nær-
mest staaende af Vagterne: en ældre, hvid-
haaret Mand.

257. 221a

(Nærb. af Waldo og den gamle Mand) Manden
ser trodsigt paa Smeden - men saa kommer
der et svagt Udtryk af Underfundighed i
hans Øjne, og han siger: Vell!... Jeg skal
føre jer til Tyran-Morderen!....

~~221~~. 221 b

(Forhallen) Waldo og de fleste af hans Fæller følger efter Manden. Nogle bliver tilbage og passer paa de overrumpede Vagter.

~~222~~. 222

(Den asfalterede Gaard i Fængselet) Waldo og de andre følger den tjenstvillige Fængselsbetjent, der fører dem hen til

~~223~~. 223.

(En lav Bygning), hvis Dør han aabner. Alle ind i

~~224~~. 224.

(Et uhyggeligt, mørkt og dystert Rum - Fængselets Lighus) De ellers saa modige Oprørere bliver grebet af en sølsom Uhygge. Tavse og gysende følger de Betjenten, der fører dem hen

~~224a~~. 224 a

(Ved en Baare), hvis dækkende Presenning han roligt slaar til Side... Waldo farer med et Rædselsskrig tilbage. Paa Baaren ligger Kurt, - død. Vagten, der med en vis Tilfredsstillelse lægger Mærke til det dybe Indtryk, som Synet af den Døde gør paa Waldo, siger roligt: Vi fandt ham i Cellen i Morges!... Han havde hængt sig!... Smeden skjuler sit Ansigt bag Hænderne som for at unddrage sig det uhyggelige Syn, - men med en Viljesanspændelse tager han sig sammen og siger vildt: Død og Forbandelse over dem, der har plaget ham til Døde!

~~224b~~. 224 b

(Lighuset) Og som jaget af Furier styrter han ud, - fulgt af sine Fæller.

~~225.~~ 225

(Gaardspladsen uden for Lighuset) Som vilde Dyr stormer Banden over Fængselsgaarden og hen

~~226.~~ 226

(Foran Fængselsinspektorens Bolig) De sprenger Døren til Huset og stormer ind i

~~227.~~ 227

(Hall'en), hvor de mazer og edelægger alt.

228.

(Hyggelig Dagligstue) Fængselsinspektøren. Hustru sidder og flakker sin ene lille Datters Hår. Den anden lille Pige står spændt og ser på, hvorefter Flakningen foregår, og en 13-årig Dreng sidder på en lav Skammel ved Moderens Fødder og løser. - Alt under Idyl og Fred... Pludselig styrtet ugle af Gæsterne ind, græber fat i Moderen og Børnene og slæber dem ind i

229.

(Hall'en) Fangerne føres ud; - Waldo og de af hans Fæller, der har gennemsegt de andre Værelser, stormer hen mod dem med hævet Vaaben. Hans Øjne er blodskudt^e, og han er helt ude af sig selv af Ophidselse.

~~229a.~~ 229a

(Nærb. af Gruppen) Drengen synker i Kne og siger bedende: Skaan mine Forældre! De har jo aldrig gjort Dem - eller noget andet Menneske i det hele taget - noget ondt!... Med en Ed ^{priffer} ~~slaa~~ Waldo ^{til} Drengen, ^{si han rognes om.} i Gulvet... Moderen kaster sig ned over sin Søn og betragter ^{forædler} med et Blik som et saaret Dyrs. - "Har De da aldrig haft nogen Moder?... Eller viger De ikke tilbage for at vanhellige hendes Minde", - siger hun.

(61)

~~229b~~ 229b

(Nærb. af Waldos Ansigt) Det skifter Udtryk..
Kvindens Ord har ramt ham som et snærtende
Pisceslag... Han stirrer stift frem for sig..

(Bill. toner over i:)

~~230~~ 230

(Stue. Nærb. af Martha Kamp og hendes 3 smaa
Drenge) Hun fortæller Eventyr for Børnene,
og deres Øjne hanger ved Moderens blide og
kærlige Ansigt... (Bill. toner over i:)

~~231~~ 231

(Nærb. af Waldos Ansigt - som 229b) Hans
Ansigtudtryk bliver mildere... Tænderne
er ved at trænge sig frem i hans Øjne, Re-
volveren glider ud af hans Haand.

~~231a~~ 231a

(Hall'en) Han vender sig mod sine Ledsagere
og siger med brudt Stemme: Vi er gaaet for
vidt!... Vi har ikke Ret til at søge Hævn,
for Folkets Domstol har talt!... Mændene
protesterer svagt, men drister sig ikke til
at sætte sig op mod deres Fører... Saa
vender Waldo sig mod Gruppen.

~~231b~~ 231b

(Nærb. af Gruppen) Drengen er kommen til
sig selv igen. Waldo siger stille og skam-
fuld: Tilgiv mig! Jeg vidste ikke, hvad jeg
gjorde!... Han vender sig og vil gaa ^{ud af} ~~uden~~

231c

(Hall'en), da Korviden standser ham og beder ham see
te et Øjeblik. Hun forsvinder midt i et Øjeblik og
kommer straks efter tilbage med et Stykke Papir, ^{ind} hun
giver ham, idet hun siger: Da bogen fandt deres Bes-
ked i Mages, - fandt man også disse Linjer!..

231d

(Nærb. af Waldo), der læser:

Jeg har gjort mit Bedste, og det
stemmer ikke. Derfor har jeg ikke Mod

til at fortsætte Livet. Lad mine Brødre
vide, at jeg har indset min Vildfarelse.
Blod og Vold skaber ikke et bedre Samfund.
Gud være min arme Sjæl naadig.

Kurt Kamp.

Waldo knækker helt sammen.

~~see.~~ 231 e

(Hall'en) Han vekler ud som en drukken...
Hans Staldbredre følger ham uforstaaende.

~~see.~~ 232.

(Salen, - set fra Talerstolen) Wender taler
stadig... Stemningen blandt Publikum er ab-
solut ikke Ernst Kamp gunstig.

~~see.~~ 233

(Nærb. af Wender), der slutter med at sige:
Han har forraadt os, og hans Forrederi er
en Brøde, der ber straffes med Døden!

~~see.~~ 234

(Ved Talerstolen) Wender stiger ned, og
Ernst faar Ordet for at retfærdiggøre sig.

~~see.~~ 235

(Salen. Nærb. af Ernst), der siger: Jeg er ^{mig}
ingen anden Brøde bevidst, end at jeg aldrig
har villet ty til Uret og Vold, men altid
kun har gaaet Lovens og Lovlighedens Vej!

~~see.~~ 236.

(Publikum), der hyler og raser og med knyt-
tede Naver truer ad Taleren.

~~see.~~ 237.

(I Udkanten af Folkemassen), der har samlet
sig foran Redaktionen. Irene kommer med
Børnene. Folk viger nærmest erbedigt til
Side for hende, - grebet af den mørke
Alvor, der præger hende.

~~see.~~ 238

(Salen. Nærb. af Ernst), der slutter: Jeg

har aldrig kunnet gaa med til at nægte vore
Modstandere Ret og Retfærdighed, - og hvis
det er en Brøde, saa straf mig! Jeg ved med
mig selv, at jeg har været Folkets sande Ven,
og at jeg aldrig har svigtet Folkets ret-
færdige Sag!

~~238.~~ 239.

(Publikum), der hyler: Han lyver, Forræderen!
Konfronter ham med hans Medskyldige!

~~239.~~ 240.

(Ved Talerstolen) Ernst træder ned. Vender
lader Truchs føre ind. Vender henvender sig
til de to Fanger: Tilstaa, at I har allieret
jer til Skade for Folket, - at I har arbejdet
sammen!... Truchs siger stolt: Der har aldrig
været nogen Forbindelse mellem den Anklagede
og mig! Jeg har støttet hans Forslag ganske
upersonligt, naar min Overbevisning har til-
raadet mig det! Min Datter har han taget fra
mig, og hun er blevet mig en Fremmed, siden
hun forlod mit Hus, sin Slægt og sin Stand!

~~240.~~ 241.

(Publikum) Der kommer Bevægelse mellem de
Tilstedeværende. Man smaasnakker og er lidt
i Tvivl om, hvordan man skal forholde sig
til de sidste Oplysninger.

~~241.~~ 242.

(Foran Redaktionen) De udstillede Vagter vil
formene Irene Adgang til Bygningen, men hun
siger: Jeg har lidt Overlast og kræver Ret-
færdighed!... Lad mig passere!... Mændene ser
paa hinanden, - de kan ikke lade være at
føle Medlidenhed med den ulykkelige Kvinde...
Og de lader hende passere.

~~242.~~ 243.

(Salen. Indgængederen, der er i Nærheden af
Talerstolen) Irene ind med Børnene. Hun
bliver staaende ved Døren.

(64)

~~277.~~ 244.

(Ved Talerstolen) Truchs gaar hen til Ernst og siger, nærmest henvendt til de andre Tilstedeværende: Jeg turde i sin Tid ikke betro min Datter til denne Mand, fordi jeg ikke ansaa ham for at være hende værdig! Nu føler jeg Trang til at sige, at jeg er blevet belært om, at jeg ikke kunde faa nogen bedre Svigersøn!... Han rækker sin Haand frem mod Ernst, og de to Mænd veksler et fast Haandtryk.

~~278.~~ 245.

(Ved Døren) Irene faar Taarer i Øjnene, - Glædestaarer. De to Mænd, der betyder mest for hende, har endelig fundet hinanden.

~~279.~~ 246.

(Ved Talerstolen) Wender siger barsk : Hvis den Anklagede ellers intet yderligere har at fremføre til sit Forsvar, kan vi lade Standretten tage sin Bestemmelse!.. Ernst tier, og de selvbestaltede Dommere rejser sig saa.

~~280.~~ 247.

(Ved Døren) Irene træder et Skridt frem og siger med høvet Stemme: Hvis den Mand, som I ganske uretfærdigt har lagt for Had, virkelig har et Forsvar nødig, saa staar jeg her som hans Livs eneste og ægte Vidne!....

~~281.~~ 248

(Salen - set fra Talerstolen) Der bliver Opstandelse mellem Publikum. Man taler hvi-skende sammen, - rejser sig og strækker Hals. - Irene sætter Børnene fra sig, siger nogle kærlige Ord til dem og gaar saa op paa Talerstolen. Hverken Wender eller

nogen af de andre har moralsk Mod til at hindre hende i det.

~~248.~~ 249.

(Nærb. af Irene), der siger: Aldrig har nogen Folkefører været sine Idealer i den Grad tro som han!...Og aldrig er en Folkets Velgerer blevet lennet med UtaK som han!

~~249.~~ 250

(Udenfor Redaktionen) Waldo, Sieverts og de fleste af dem, der har fulgt dem, gaar ind i Bygningen. - Men det er som slagne Mænd, de vender tilbage.

~~250.~~ 251.

(Salen. Ved Døren) Waldo og de andre ind. De bliver tavse staaende, - lyttende til den unge Kvinde, der staar paa Talerstolen.

~~251.~~ 252.

(Nærb. af Irene), der siger: Skal jeg da virkelig være nødt til at minde jer om alle de sociale Erobringer, som det tidligere som Proletariat betragtede Arbejderfolk har gjort, og som I for største Delen kan takke ham for, som I smæder med Navne som Overløber og Forræder. - - (Bill. toner bort)

~~252.~~ 253

- - - Hvor meget gøres der ikke for Børnene nu?...Hvorledes var de arbejdende Kvinders Børn ikke tidligere stillet?... (Frem toner)

(Pattig Stue), hvor en 2-3 Smaarollinger er under en 6-aarig Søsters Opsigt...

(Bill. toner bort)

~~253a.~~ 253a

- - - Men nu - - - nu er der oprettet
talrige ^{kommunale} ~~Stadens~~ Asylter, hvor de Smaa er un-
der Opsigt, medens deres Forserger er paa
Arbejde- - - (fres toner)

(Bill. fra et stort Asyl. Stor, luftig
Sal) Bern, der undervises.

~~253b.~~ 253b

(Asylgaard) Bern, der leger.

~~253c.~~ 253c

(Asylhave) Bern, der planter og saar....

(Bill. toner bort)

~~254a.~~ ~~254b.~~ 254

- - - Tank paa Skole-Undervisningen fer - -

(Fres toner)

(Klassevarelse i en ^{lille} ~~indbyrskole~~ Skole), hvor
Undervisningen foregaar under de mest pri-
mitive Forhold.

~~254a.~~ 254a

- - - og saa nu.

(Kommuneskole. Spisesal) Bernene faar et
styrkende Morgenmaaltid.

~~254b.~~ 254b

(Stort, luftigt Klassevarelse)

Bernene undervises.

~~254c.~~ 254c

(Gymnastiksalen) Bernene driver Gymna-
stik. (Bill. toner bort)

~~255.~~ 255

- - - Tank paa Storstadens Bern, der tid-
ligere maatte tilbringe deres Sonner i tran-
ge Baggaarde- - -

(Baggaard) Blege, forsultede Bern leger -
men uden Humer og Lyst.

seer. 255a

--- og ^{er der nu} ~~der er nu~~ oprettet Feriekolonier, hvor alle de Børn fra Storbyen, der trenger til det, kan tilbringe Sommeren i ideelle Omgivelser -- (Frem toner)

(Bill. fra en stor Feriekoloni. Foran en stor, hvid Pragtbygning) Drengene, der driver Morgengymnastik....

seer. 255b

(Mark) Drengene, der spiller Fodbold.

seer. 255c

(Ved Stranden) Drengene, der bader. (Bill. toner bort)

seer. 256

--- Arbejderlovgivningen, Forsikringslovene og Statens Arbejdsløshedsforetagender sikrer den nøgne Mand.... For de gamle og Udtjente serges der ogsaa... Tank paa, hvordan de havde det før ---

(Usælt Tagkammer) Gammel Mand, der henlever sin Alderdom i den yderste Fattigdom ---

seer. 256a

--- NU er der oprettet ^{alderdomshjem} ~~Statshjem~~ over hele Landet ---

(Bill. fra et af Statshjemmene. Sælings-sal for Mændene) Gamle Mand, der sludrer, læser eller spiller Kort.

seer. 256b

(Sælings-sal for Kvinderne)

seer. 256c

(Skov) Gamle Mand og Kvinder paa Skovtur. (Bill. toner over i:)

seer. 257.

(Nærb. af Irene), der siger: Hvad tror I,

I vil kunne opnaa ved Vold og blodig Omvæltning?...Vold avler kun Vold og Gengældelse! Ingen Stand eller Klasse kan herske uden gennem Lovlighed! - -

~~257.~~ 258.

(Tilhørene), der er blevet tavse, og paa hvem Irenes Ord allerede har gjort Virkning.

~~258.~~ 259

(Narb. af Waldo), der er ^{en} dybt interesseret Tilhører.

~~259.~~ 260

(Narb. af Irene), der fortsætter: Ved I da ikke, hvilke fordærvelige Kræfter, I har sat i Bevægelse, - hvilke Rædsler, I truer Menneskeheden med, - uden at opnaa noget som helst! (Bill. toner bort)

~~260.~~ 261

- - - Slukker I ikke selv den Brand, I er ved at tænde, omkommer vi alle i Basalet! Vi vil kunne til at opleve Borgerkrigens Gru, - Krigen mellem Landsmænd, den Krig, der er mere ødelæggende og demoraliserende end Krigen mellem Nationerne - - - (Frem toner!)

(Gade) Barrikadekamp.

~~261.~~ 261^a

(Forsat et Fængsel) Forbrydere, der slipper ud.

~~261.~~ 261^b

(Gade ved Nat) Ligbevædere, der plyndrer deres egne, døde Landsmænd.

~~261.~~ 261^c

(Et Asyl i Brand) Panikken mellem de ulykkelige Børn.

2944. 261d.

(En Ejendoms Tag) Granat, der slaar ned.

2945. 261e

(Et Hjem for Gamle. Sal) Bygningen, der styrter sammen om de Gamle.

2946. 261f

(Gade ved Nat) Foreldreløse Børn, der grædende strejfer om.

2947. 261g

(Fattigt Hjem), hvor den bitre Sult og Nød er til Huse..... (Bill. toner over i:)

2948. 262

(Narb. af Irene), der slutter med at sige: Aldrig spirer noget Godt af Vold og Blod. Kun paa Lov og Ret kan et Samfund bygges!

2949. 263

(Publikum), som er betaget og dybt rørt.

2950. 264

(Narb. af Waldo) Den stærke Mand er knækket helt sammen.

2951. 265

(Ved Talerstolen) Irene vender sig mod Waldo: De er en af dem, der bærer Hovedansvaret for det, der er sket, og for det, der vil ske!....Føler De ikke allerede nu, at De ikke kan bære dette Ansvar?....Deres Broders Hus har De lagt øde, og det er ikke Deres Skyld, at to uskyldige Børn er undgaaet ~~Nu~~ Døden!....Hun gaar ned fra Talerstolen, tager Børnene og gaar med dem hen til Waldo.

2952. 266

(Narb. af Irene, Waldo og Børnene) Irene siger: Men ved De, hvis Børn det er, De var ved at sende i Døden?....Deres egne Børn,

som har fundet et Hjen hos os!....Waldo
vakler, - skjuler gysende Ansigtet bag si-
ne Hænder og drister sig saa til at kær-
tegne Børnene. Saa gaar han med faste
Skridt hen ned

~~306.~~ 267.

(Talerstolen) Han siger til Wender: Jeg
ser, De føler det samme som jeg! Vi har
fejlet, - vi har skudt over Maalet, - men
endnu er det ikke for sent at gøre Fejlen
god igen! Tag De Dem af dem, der venter
uden for, saa skal jeg gøre Bed for dem
herinde!....Wender nikker og gaar ud ad
den Dør, der fører ind til Sideverrelset!
Waldo gaar op paa Talerstolen.

~~307.~~ 268.

(Folkedavet uden for) Paa Bygningens Al-
tan kommer Wender frem, taler til Folket.

~~308.~~ 269.

(Paa Altanen. Nærb. af Wender), der taler.

~~309.~~ 270.

(Salen) Bill. taget saaledes, at man ser
Waldo paa Talerstolen i en fjern Baggrund.

~~310.~~ 271.

(Nærb. af Waldo), der siger: Kammerater!
Vi forstaar jo alle, at vi har været ved at
rive ned i Stedet for at bygge op, og at
det er vor Pligt at give den Mand Oprejs-
ning, som vi har kaldt en Forreder, men
som i Virkeligheden har været Folkets bedste
Ven!

~~311.~~ 272.

(Publikum), der hylder Ernst.

~~312.~~ 273.

(Ved Talerstolen) Waldo træder ned og
gaar hen til Ernst. Uden at sige noget

rekker han sin brede Have frem mod Ernst, og med Taarer i Øjnene trykker denne hans Haand. - Saa vender han sig mod Irene, veksler ogsaa et Haandtryk med hende. Han lægger Irenes Haand i Broderens og siger med høvet Stemme: Kammerater! Lad Pagten mellem de to være et Symbol paa, at Klassekampens Tid er forbi!

~~307.~~ 274.

(Publikum), der begejstret hylder det lykkelige Par.

~~308.~~ 275.

(Ved Talerstolen) Wender kommer ind og siger, at Folket absolut vil hilse paa deres Fører... Ernst tøver - men saa drager han Irene med sig ind ad Døren til Sideværelset. Truchs og Waldo ser efter dem, - saa mødes de to forhen saa skarpe Modstandere i et varmt Haandtryk.

~~309.~~ 276.

(Altanen) Ernst og Irene ud.

~~310.~~ 277.

(Folkemassen), der hylder de to.

~~311.~~ 278.

(Altanen) Haand i Haand staar de to Mennesker, der gennem Kamp er naaet til Sejr...
(Bill. toner bort)

Nr. D-Ns, 1749

FOLKETS VEN (DK, Holger-Madsen,
1918)

1918

Folkets Ven

Holger Madsen

Rechnung

Messung für Karyogramm $4/6$

Leber bei Muskelschwäche $6/6$

Messung für $7/6$

Leber bei Bsp. $8/6$

Messung für Bsp. $11/6$

Ausgangspunkt für Embryo $12/6$

FOLKETS VEN

DET DANSKE FILMUSEUM
Nordisk Films Kompagni
Samlingen

Stk. Nr.

PERSONERNE:

		<i>Carl Schramberg</i>
		<i>Schramberg</i>
		<i>Peter Nielsen</i>
		<i>Wallinsson</i>
<i>4 Journalister</i>		
<i>Kamp</i>	Martha Kamp, Enke.	<i>Fr. Schönfeld</i>
	x Ernst, Typograf)	<i>Hr. Falmer</i>
	x Waldo, Smed.)	<i>Lv. Hornbech</i>
		<i>hendes Søner.</i>
	x Kurt, Urmager.)	<i>Holgermadam</i>
	x Etatsraad Truchs, Regeringspartiets Fører.	<i>Carl Lauritzen</i>
	x Irene, hans Datter.	<i>Sk. delv. Jacobsen</i>
<i>Prokes</i>	Jonna Helms, Waldos Kæreste.	<i>Fr. Aulert Holm</i>
<i>Carl Mintz</i>	Sieverts, Urmager, Kurts Ven.	<i>Carl Mintz</i>
	x Wender, "Broderskabets" Redaktør.	<i>Fr. Jacobsen</i>
	Hilling, "Folket"s Redaktør.	<i>Adolph Jensen</i>
	<i>Filmselskabet</i>	<i>John. Riege</i>
	<i>Journalist Walffgang</i>	<i>John. Guedbrunden</i>
	<i>Fængselsinspektør</i>	<i>Lamprecht</i>
	1.	

1. Text: Typografen Ernst Kamp, der er ansat paa det yderliggaaende socialdemokratiske Blad, "Broderskabet"s Trykkeri....
Nærbillede af Ernst ved Sætterpulten.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han staar optaget af sit Arbejde.- En rank Skikkelse med et intelligent og ædelt formet Ansigt. En Mand, der ikke kan tænkes at gaa Krogveje, men som med aabent Visir vil kæmpe for den Sag, han troer paa.

2. Større Billede af Trykkeriet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han afleverer den færdige Sats til Faktoren og kaster saa et Blik i et af de færdigtrykte Eksemplarer af "Folket". Han læser en Notits om det Demonstrationstog, som Arbejderne samme Dag har planlagt og om det efterfølgende Møde i Søndermarken, - ved hvilket bl. a. hans Broder, Smeden Waldo Kamp, skal tale. - Han ryster utilfreds paa Hovedet, nikker saa Farvel til sine Kammerater og smøger sin Arbejdskittel af sig.

3. Text: Broderen Waldo.

Smedie. Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv:

der staar foran Essen Og svinger den svære Hammer mod det hvidglødende Jern. Han er stor og robust af Skikkelse, stærk som en Bjørn og med et Par grove Hænder, der sidder løse paa Skafterne. En Handlingens Mand, som det ikke er behageligt at have til Fjende. - Pludselig lytter han.

4. En Fabriksfløjte, fra hvilken Dampen hvisler ud.

5. Smedien. Nærb. som 3.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo kaster sit paabegyndte Arbejde fra sig

6. Større Billede af Smedien.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo betyder Kammeraterne, at nu er det "Fyraften". Smedemesteren tager det Stykke Jern, Waldo var begyndt med at bearbejde, og vil have ham til at gøre sit Arbejde færsigt. Men Smeden siger leende: Ikke et Slag mere i Dag, Mester! Man arbejder ikke mere end højst nødvendigt paa en Demonstrationdag!.....

Han lader en af Lærlingene bringe sig en Spand Vand og dukker saa Hovedet ned i Vandspanden.

Text: Moderen, den fattige Arbejder-Enke, Martha Kamp, og den tredie Søn, den sygelige og svage Urmager Kurt Kamp - - -

7. Bagværelse i det fattige Hjem. Nærb. ved Vinduet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Den blege og forvoksede Kurt sidder ved sit Arbejdsbord og betragter gennem en Lup Værket i et Ur, han skal reparere, Den aldrende og udslidte Martha Kamp sidder over for ham, bødende paa en Strømpe. Hun ser med Bekymring, at Kurt - som sædvanlig - falder hen i mørke Grublerier, og hun forsøger at føre ham tilbage til Virkeligheden ved blidt at lægge sin Haand paa hans Arm. Men han lægger slet ikke Mærke til det - men sidder og stirrer frem for sig med "stive" Øjne. Pludselig bøjer han sig over Moderen og siger drømmende: Naar jeg sidder her ved mit Arbejde, tænker jeg ofte, at Samfundet er at ligne ved et Urværk, og at alle vi Mennesker kun er smaa Hjul, der griber ind i hverandre!..... Han tier et Øjeblik, fanger ikke Moderens bekymrede Blik og siger med smaa, iltre Hovedbevægelser: men der er noget galt med det Urværk, der hedder Samfundet. Der maa være en Fejl,- et Hjul, der skal rettes paa!.... Og han falder igen hen i Grublerier. Moderen betragter ham hovedrystende,- hører saa nogen komme og rejser sig glad og lettet.

8. Den forreste Stue. Dagligstuen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Bagved skimter man det lille Værelse, der bl.a. tjener Kurt til Værksted. - - Ernst kommer ind fra Trappen, hænger sin Hat

fra sig og kysser saa kærligt Moderen, der kommer ind fra Bagværelset. Gennem den aabne Dør henkaster Ernst et Par muntre Ord til Brøderen, der dog er altfor optaget af sine egne Tanker til at ænse andet. Saa tager Ernst nogle Bøger ned fra sin Reol, medens Moderen rydder et lille Vinduesbord, paa hvilket Kanariefugleburet har sit Stæde. Waldo kommer ind, nikker kort "Goddag" og gaar saa ind i

9. Bagværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor han efter at have hilst paa Broderen giver sig til at tage noget Tøj frem fra et Skab. Kurt lister hen til ham og hvisker hemmelighedsfuldt: Nu har jeg fundet ud af det hele... Jeg ved, hvordan Samfundet skal reformeres.... Der er en Fejl i Værket, - men den skal jeg nok finde og rette!... Og han nikker fuld af Tillid til sig selv og sine Evner. Men Broderen siger med en Skuldertrækning: Hvad Forstand har Du paa Menneskene og paa Samfundet i det hele taget, - Du, der ikke kender mere til Livet en det, der rører sig paa den Stump Gade, Du kan se fra dit Vindue!..... Kurt er dog altfor optaget af sine egne Tanker til at ænse Smedens Ord.

10. Forreste Stue. Ved Vinduet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst sidder ivrigt optaget af sine Bøger.

10 a. Hele Stuen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo kommer ind, - omklædt. Han staar et Øjeblik og betragter

Broderen, smiler spottende, gaar saa hen til ham og siger mut: Hvorfor vil Du ikke demonstrere sammen med os andre?... Troer Du maaske, at vi Proletarer faar anden Indflydelse end den, vi kæmper os til!... Sørger vi ikke for altid at holde Jernet varmt, smeder vi aldrig vor Lykke!... Og med en foragtelig Mine skubber han til Broderens Bøger... Ernst lægger skærmende Haanden om sine Skatte og svarer roligt: Du kender jo meget godt min Mening, Waldo!... Det er ikke ved Vold og Brutalitet, at Samfundet skal reformeres! Kun gennem Oplysning vil det lykkes os at forme Fremtiden efter Retsindets Lov!... Waldo ler haanligt og vender sig fra Broderen, tager sin Hat og gaar.

11. Tekst: Kurts Ven og Kollega, Urmager Sieverts.

Trappeafsatsen udenfor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sieverts, en lang, spinkel, nærmest latterlig Fyr, kommer op ad Trappen, da Waldo træder ud. Han hilser ydmygt paa Kæmpen, faar at vide, at Kurt er hjemme og gaar saa ind i

12. Dagligstuen.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor han hilser - sledsk og krybende - paa Ernst for saa at gaa ind i

13. Bagværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor han foreslaar Kurt, der ser ned paa Gaden, at de skal en Tur. Men Kurt undslaar sig og bliver ved at stirre ud ad Vinduet. Pludselig vender han sig mod Sieverts, peger ned og spørger:

interesseret: Hvem er mon det?... Sieverts ser ud gennem Vinduet.

14. Gaden udenfor.

Paakl.

Pers. Rekv:

En fornem Ekvipage kommer kørende. En ældre, aristokratisk Herre og en ung, smuk og elegant Dame sidder i Vognen. Det er Etatsraad Truchs og hans Datter Irene

15. Bagværelset, ved Vinduet, som 13.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sieverts siger: Ved Du virkelig ikke, hvem det er?... Regeringspartiets Fører, Etatsraad Truchs, og hans Datter. Jeg kender dem meget godt, for hver Morgen stiller jeg i hans Palæ, hvis Ure staar under min Omsorg!... Kurt nikker forstaaende og stirrer interesseret efter de Bortkørende.

16. Torvet,

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor Demonstranterne skal samles... Pulserende Liv. Mænd og Kvinder kommer til fra alle Sider.

16 a. Et Hjørne af Torvet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo folder Banneret (med Tangen om den gloende Bolt) ud med Assistance af de to unge Piger, der skal holde dets Snore.- Han koketterer zünftig med dem.

17. I Vognen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Truchs og Irene sidder i livlig Samtale. Den unge Pige siger:

Naar jeg nu har kørt dig hjem, skal jeg ud og besørge en hel Del Indkøb, der gælder mine syge Venner i Fattighospitalet!...

Fruchs nikker og trykker kærligt Datterens Haand.

18. Bagværelset ved Vinduet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Kurt og Sieverts sidder og taler. Det er Kurt, der udvikler sine Anskuøiser for Vennen. Pludselig hører de noget, - kaster et Blik ud af Vinduet, og Kurt kalder saa paa Moderen og Broderen.

19. Gaden.

Paakl.

Pers. Rekv:

Demonstrationstoget drager forbi.

20. Ved Vinduet, som 18.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst grunder et Øjeblik og siger saa til Moderen: Jeg tror alligevel jeg vil overvære Mødet. Jeg er begyndt at blive lidt ængstelig for Waldo.... Han er mig for fremfusende!.....

Moderen nikker forstaaende, og Ernst skynder sig saa bort.

21. Søndermarken.

Paakl.

Pers. Rekv:

Demonstranterne spreder sig over den store, aabne Plads foran Talerstolen.

22. I Nærheden af Talerstolen

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo og de andre Bannerbærere planter deres Flad omkring

Tribunen.

23. Text: Waldos Kæreste, Jonna Helms, og hendes to Smaabørn...

Et Sted paa Pladsen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Jonna, der har en 2Aars Dreng ved Haanden og en lille, spød Pige paa Armen, trænger sig frem mellem Demonstranterne, ser sig spejdende om og faar saa Øje paa ham, hun søger. Hun gaar hen

24. I Nærheden af Talerstolen - som 25.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo bliver gnaven, da han ser hende. Hun siger roligt til ham: Nu har Du ladet mig og Børnene sulte i 14 Dage!... Skammer Du dig da ikke?... Waldo kommer med et undvigende Svar, giver hende nogle Kronestykker og betyder hende saa, at han ikke har Tid til at tale mere med hende nu. Han gaar hen

25. Ved Talerstolen,

Paakl.

Pers. Rekv:

paa hvilken Mødets Dirigent, "Folket"s Redaktør Hilling, i Øjeblikket staar og taler.

26. Nærb. af den Talende.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han er en middelaldrende Mand med et roligt og intelligent Ansigt. Han slutter sin Velkomsthilsen med at sige: Og saa giver jeg Ordet til den første af Talerne, Smed Kamp!

27. Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han træder ned og lader Waldo indtage sin Plads. Smeden begynder at tale. Han understreger sine Ord med stærke Haandbevægelser.

28. Kort Billede af det store, opmærksomme Publikum.

29. Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst kommer stille til, hilser venligt paa Redaktør Hilling og nogle andre af Partiførerne. Saa lytter han til Broderens Ord.

30. Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv:

der taler med voksende Ophidselse: Men hvad har vi hidtil opnaaet ved det, som vore Førere kalder den kloge Politik?... Intet! Er vi ikke stadig Trælle i Kapitalismens Tjeneste! Er Tiden da ikke kommen, hvor vi bør lade Ordene ligge og skride til Handling!

31. Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hilling og Ernst ser urolige paa hinanden. Saa vender de sig mod Taleren.

32. Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv:

der bliver mere og mere ilter og ophidset.- "Lad vor Parole blive den: Til Kamp mod det bestaaende Kapitalist-Samfund! Lad Magthaverne faa at vide, at de bør vogte sig!... Hævnens Økse ligger ved Træets Rod og skal snart omhugge Samfundets gamle,

raadne Stamme", - tordner han.

33. Billede af Tilhørerne.

Paakl.

Pers. Rekv:

De fleste hører hovedrystende og med Mishag paa Taleren. Men hans Ord finder dog ogsaa Genklang hos en Del af dem, - hovedsagelig blandt de yngre. Publikums delte Meninger giver sig Udslag paa forskellige Maader.

34. Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Redaktør Hilling veksler nogle Ord med Ernst og nogle af de andre Tilstedeværende, og saa frateger han Taleren Ordet. - Waldo raser vildt.....

35. Nærb. af Waldo,

Paakl.

Pers. Rekv:

der raaber: Siden jeg ikke kan faa Lov til her at sige, hvad jeg har paa Hjertet, beder jeg mine Meningsfæller følge mig! Jeg skal nok finde et Sted, hvor der er Talefrihed!....

36. Ved Talerstolen,

Paakl.

Pers. Rekv:

Modstræbende træder han saa ned, kaster trodsigt Hovedet tilbage, da han ser Broderen og gaar saa, fulgt af en Del af de Tilstedeværende. - Hilling retter en Forespørgsel til Ernst, som nikker samtykkende. Saa bestiger ~~xxx~~ den unge Typograf Talerstolen.

37. Tilhørerne.Paakl.Pers. Rekv:

Der er Uro blandt Publikum, fordi nogle følger Waldo. Men den mere besindige Del bliver tilbage, og Ernst modtages med Haandklap og Bifaldsytringer.

38. Nærb. af Ernst,Paakl.Pers. Rekv:

der roligt begynder at tale.

39. Et Sted paa Pladsen.Paakl.Pers. Rekv:

Waldo baner sig Vej ud gennem Folkemassen - fulgt af sine Meningsfæller. Han kommer forbi sin Kæreste og vil have hende med sig men hun siger trodsigt: Jeg bliver her! Jeg foretrækker at høre et Par fornuftige Ord af din Broders Mund!... Waldo bliver rasende. Ja, saa er vi to færdige med hinanden, - Tøs! Og han slynger hende brutalt til Side og gaar videre.

40. Nærb. af Ernst.Paakl.Pers. Rekv:

Han siger: Det smerter mig, at jeg saa bestemt maa tage Afstand fra min Broder. Men jeg tror, jeg taler paa Partiets Vegne, naar jeg siger, - at gennem Vold og Omvæltning reformeres Samfundet ikke! Det er Tankens og det skrevne Ords indtrængende Magt, der skal gennemsyre Samfundet, rense og forbedre det!

41. Tilhørerne,Paakl.Pers. Rekv:

der giver deres Bifald til Kende.

42. Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst slutter af og gaar ned fra Talerstolen. Hans Parti og Meningsfæller trykker varmt hans Haand, og Hilling siger: Der vil altid staa en Plads aaben for Dem ved mit Blad! Hos os vil De kunne faa Udløsning for Deres Tanker!... Ernst takker ham hjerteligt for hans Venlighed+

43. Et andet Sted i Søndermarken.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo har her fundet et Sted, der egner sig for ham. En Kampesten danner en naturlig Talerstol. Han entrer op paa Stenen og giver sig til at tale.

44. Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv:

der nu helt giver sig sin Fanatisme og sit Samfundshad i Vold Han siger: Bør det nu ikke være Slut med vor - og vort Partis March-paa-Stedet! Bør vi ikke gribe til det eneste virksomme Middel, vi har:- Fra Grunden af at vælte det raadne Samfund!

45. Tilhørerne,

Paakl.

Pers. Rekv:

der hujer og hyler: Bravo! Ned med Kapitalismenne! Og lad os komme til Fadet!

46. I Udkanten af Tilhørerskaren.

Paakl.

Pers. Rekv:

En Politiassistent er en opmærksom Tilhører. Han veksler nogle Ord med et Par Betjente og gaar saa - fulgt af den ene af dem - op mod Talerstolen. Den anden Betjent skynder sig bort i anden Retning.

47. Ved den improviserede Talerstol.

Paakl.

Pers. Rekv:

Assistenten, der kommer, ledsaget af Betjenten, afbryder Waldo og siger kort: Jeg maa anmode Forsamlingen om at ~~gaa~~ rømme Pladsen! Sker det ikke frivilligt, maa jeg tage mine Forholdsregler!... Uro og Oprørslyster hos Tilhørerne. De trænger sig op om Kampestenen, og Waldo opflammer dem til Daad. Assistenten støder i sin Politifløjte - og gaar saa, fulgt af Betjenten.

48. Foran et Krat i Nærheden.

Paakl.

Pers. Rekv:

Den store Brandslange køres frem fra Krattet, hvor den har staaet skjult.- Slangen rettes mod Tumultuanterne. Politibetjente er til Stede.

49. Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv:

En kraftig Vandstraale vælter Smeden og de ham nærmest staaende over Ende. Han rejser sig bandende.

50. Tilhørerne

Paakl.

Pers. Rekv:

gribes Flugten, ængstelige og fnysende af Arrigskab. Waldo maa følge Trop og løber sammen med de andre ud paa Vejen.

51. Paa Vejen.Paakl.Pers. Rekv:

Waldo og hans Meningsfæller, af hvilke en Snes Stykker ogsaa er vaade, kommer stormende. Waldo hyler: Af Sted til "Broderskabet"s Redaktion, - at de der kan faa at vide, hvilket Overgreb der er blevet begaaet mod os!... Og Skaren stormer videre.

52. Foran "Broderskabet"s Redaktion.Paakl.Pers. Rekv:

Ernst skal netop til at gaa ind i Bygningen, da han faar Øje paa noget forude. Han gaar lidt frem, og straks efter kommer Waldo styrtende, fulgt af en hujende Menneskehob....."Se, hvoreledes Magthaverne behandler os! Men det skal komme dem dyrt at staa! raser Smeden.... Ernst trækker paa Skuldrene og har egentlig ikke Medlidenhed med Broderen.... Truchs Ekvipage, i hvilken Irene sidder, er kommen fra Baggrunden og kan ikke komme frem gennem Menneskemængden. Waldo og nogle andre stormer hen til Vognen.

53. Ved Vognen.Paakl.Pers. m Rekv:

Det ene Vognsæde flyder med Blomster og Pakker, som Waldo og nogle af de andre giver sig til at rode i, medens de lader Haansord og Spydigheder regne ned over den unge Pige. Hun søger stilsfærdigt at værge sine Ejendele: Det er Gaver til de Syge paa Fattighospitalet!... Hun faar kun en Haanlatter til Svar, og Mængden bliver mere og mere nærgaaende.- Men idetsamme kommer Ernst til, tvinger, de mest paatrængende tilbage, lukker Vognsdøren og beklager overfor Irene det skete Overgreb... Waldo

skuler ondt til ham.

54. Gaden.

Paakl.

Pers. Rekv:

Saa griber Ernst Hesten ved Bidselet og fører Vognen gennem Folkemassen. Han indgyder selv de uroligste af Gemytterne saa megen Respekt, at de viger til Side... Waldo forsvinder ind paa Redaktionen.

55. Lidt længere fremme paa Gaden.

Paakl.

Pers. Rekv:

xiæ Vognen er nu klar af Folkemassen, - Ernst retter et Spørgsmaal til Irene og siger saa til Kusken: Til Fattighospitalet!... Ernst hilser saa ærbødigt, - og Vognen kører bort.

56. I Vognen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene ser sig tilbage og nikker med et lyst og taknemmeligt Smil.

57. Nærb. af Ernst.

Paakl.

Pers. Rekv:

der drømmende stirrer efter den Bortkørende. Saa tager han sig med en Viljeanspændelse sammen og gaar ind i Ejendommen.

58. "Broderskabet"s Redajtion.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo sidder overfor Redaktør Wehder og fortæller ophidset, hvad der er sket, og beklager sig over den Medfart, der er blevet ham til Del. Redaktøren gør nogle Optegnelser, tager saa Afsked

med Smeden og lover at skaffe ham Oprejsning.- Saa ringer han paa Redaktionsbudet, giver ham Ordre til at bringe det skrevne ned paa Trykkeriet. Der skal hurtigst uddeles Tusinder og atter Tusinder af Løbesedler.

59. Trykkeriet

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst er ved at iføre sig sin Arbejdskittel, da Budet kommer og afleverer Redaktørens Kladde til ham. Ernst læser det skrevne igennem, og Indholdet behager ham ikke,- navnlig ikke den sidste Passus: Med Vold og Magt skal Underklassen afkaste Tyrannernes Aag!... Han gaar hen til

59 a. Sætterpulten

Paakl.

Pers. Rekv:

og begynder paa at "sætte" Løbesedlen. Han tøver et Øjeblik,- saa fatter han en Beslutning.

59 b. Nærb. af Satsen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han sætter et "Ikke" ind foran "med Vold og Magt".

59 c. Ved Sætterpulten.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han aander lettet op, da han har foretaget den ikke helt uvæsentlige Rettelse.

60. Kvindestue paa Fattighospitalet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene gaar rundt og hilser vædligt paa de Syge som øjensynlig kender hende fra tidligere Besøg. Hun har Blomster eller en anden lille Gave til hver enkelt af dem.

61. Trykkeriet ved Rotationsmaskinen, der spyr Løbesedlerne ud.

Paaki.

Pers. Rekv:

Redaktør Wender kommer, tager en af Løbesedlerne og udstøder en Ad, da han opdager, at Meningen er blevet ændret. Han faar at vide, hvem der har "sat" Opraabet.

61 a. Trykkeriet.

Paaki.

Pers. Rekv:

Han gaar hen til Ernst og gør ham - rasende - opmærksom paa "Fejlen": Det er Dem, der har haft den Frækhed at forvanske Indholdet! De har Deres Afsked!.... Ernst lader rolig Redaktøren rase ud og siger saa: Jeg gaar gerne!... Jeg har aldrig sympatiseret med Dem og Deres Blad, - men De burde egentlig være mig taknemlig, fordi jeg har hindret Dem i at begaa en Galskab! - Han bøjer Hovedet til en Hilsen og gaar saa. Wender ser harmfynsende efter ham.

62. En Børnestue paa Fattighospitalet.

Paaki.

Pers. Rekv:

Irene kommer ind, og hendes Tilsynekomst vækker vild Jubel hos de smaa. Hun har Godter og Legetøj med til dem... Hun knæler ned ved Siden af en lille Barneseng.

62 a. Ved Sengen.

Paaki.

Pers. Rekv:

Hun pakker noget Legetøj ud til en bedaaende lille Dreng og

viser den jublende Fyr, hvordan det skal bruges.

63. "Folket"s Redaktion. Redaktørens Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Pers. Rekv:

Ernst bliver meldt og nodtaget med aabne Arme. Han fortæller i faa Ord, hvad der er sket, og Hilling siger: Jeg er saa heldig at kunne tilbyde Dem en Plads som Redaktionssekretær her ved Bladet! Og jeg nærer ikke Tvivl om, at vort Samarbejde vil blive os til Glæde og vort Parti til Gavn!... De to Mænd veksler et fast Haandtryk.... (Billedet toner bort)

.....

64. Text: 1 Aar senere. Ernst Kamp er efter Hillings Død blevet Redaktør af "Folket" og omtrent samtidig socialdemokratisk Rigsdagsmand- - -

Redaktionskontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst, hvem de mange ansvarsfulde Hverv yderligere har modnet, taler ivrigt i Telefonen, konfererer med nogle tilstedelevende Medarbejdere, og ser saa, at det er paa Tide at gaa i Rigsdagen. Han tager Afsked med sine Medarbejdere og skynder sig ud.

65. Irenes Værelse. Nærb. af Irene.

Paakl.

Pers. Rekv:

der sidder og ser nogle Aviser igennem. Hun finder i en af dem et Portræt af Ernst Kamp, nogle anerkendende Ord om hans Gerning, samt en Oplysning om, at han den Dag vil bringe et nyt Lovforslag frem i Tinget.... Den unge Pige fatter en Beslutning, lytter og skynder sig saa ud i

66. Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor Faderen, der skal i Rigsdagen, af en Tjener bliver hjulpet i sit Overtøj. Irene erklærer, at hun har Lyst til at overvære Mødet, og skønt det er Truchs imod, kan han dog ikke modstaa hendes Bønner og Kærtegn og giver hende Lov at tage med.-- Hun ifører sig hurtigt sit Overtøj og gaar saa ud sammen med Faderen.

67. Foran Palæet.

Paakl.

Pers. Rekv:

De stiger ind i den ventende Ekvipage og kører bort.

68. Kamps Hjem. Dagligstuen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo (der er i sit Arbejdstøj), Kurt og Moderen er lige blevet med Frokosten, - og Fru Kamp sætter Kaffen ind. Kurt tager sin Kop med sig ind til sit Arbejdsbord, og Waldo griber det sidste Nummer af "Folket" og giver sig til at gennempløje det.

68 a. Nærbillede af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv:

der læser en Artikel, af hvilken det fremgaar, at utilfredse og yderliggaaende Socialdemokrater har stiftet et særligt Parti: "De Undertrykte" med "Broderskabet" som Talerør, og at "Folket"s Redaktør paa sit Blads og sit Partis Vegne tager bestemt Afstand fra den nye Organisation. Artiklen, der er signeret med Ernsts Navn, slutter med en Passus om, at han stadig ad Lovgivningens Vej vil drive en energisk Reformspolitik, og at han haaber, at selv Regeringspartiet vil støtte ham. - - - Waldo bliver ude af sig selv af Raseri, da han ser, at Ernst lyser ham og hans Føller i Band. Han styrter med Avisen i Haanden ind i

69. Bagværelset. Ved Vinduet.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor Kurt sidder og "drømmer". Waldo gør ham opmærksom paa Ernsts Artikel og bryder ud i Bebrejdelser og Haansord.

70. Rigsdagssalen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Tingets Medlemmer samles. Man ser, at Ernst og Truchs indtager deres Pladser.

70 a. Tilhørerlogen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene skaffer sig en god Plads og iagttager interesseret Tingets Medlemmer, - specielt Ernst.

70 b. Salen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst faar Ordet og begynder at tale.

70 c. Ganske kort Billede af Taleren.

70 d. Salen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst taler under megen Opmærksomhed.

70 e. Nærb. af Taleren,

Paakl.

Pers. Rekv:

der siger: Lad det blive Statens Pligt at skaffe hver den Arbejdede som vil arbejde, og lad dette Arbejde tjene Samfundet til Gavn!

70 f. Tilhørerlogen. Nærb. af Irene,

Paakl.

Pers. Rekv:

der stærkt betaget lytter til Ernsts Ord,....

70 g. Salen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst slutter af, og hans Forslag sættes under Debat.

71. Bagværrelset i Kamps Hjem - som 77.Paakl.Pers. Rekv:

Waldo har helt givet sig Fanatismen i Vold og siger: Ernst hoverer, fordi det lykkes ham at opnaa nogle Bagateller ved Regeringspartiets Hjælp... Var vi blot den blødhjertede og forhandlingsvenlige Truchs kvit, vilde Ernst nok blive belært om, at kun ved Voldspolitik opnaar Proletariatet noget positivt!... Kurt ser med ydmyg Beundring paa Broderen og giver sig saa til at spekulere over Tingene.

72. Rigsdagssalen.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs faar Ordet.

72 a. Nærb. af Truchs.Paakl.Pers. Rekv:

der siger: Skønt jeg er i Opposition til det Parti, som den sidste, ærede Taler tilhører, skal jeg dog bemærke, at jeg og mine Meningsfæller vil føle det som en Glæde og Ere at kunne give det fremsatte Forslag vor bedste Støtte.

72 b. Salen.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs Tale modtages med stærkt Bifald.

72 c. Tilhørerlogen.Paakl.Pers. Rekv:

Irene hører med straalende Øjne paa Faderen og lader sig ogsaa henrive til at give sit Bifald til Kende.

73. Bagverrelset i Kamps Hjem.Paaki.Pers. Rekv:

Waldo kommer endnu med et Par bitre og hadefulde Bemærkninger, river saa Avisen i Stumper og Stykker og gaar -- Kurt lægger daerligt nok Merke til hans Bortgang... Han har lukket sig inde i sig selv og grubler paa at regulere Samfundsværket ved et eneste, lille Træk.

74. Text: Efter Mødet.Korridor eller Vestibule i Rigsdagsbygningen.Paaki.Pers. Rekv:

Tingets Medlemmer forlader Salen, og Tilhørerne kommer ud fra den dem reserverede Loge. Irene venter paa Faderen og trykker glædesstraalende hans Hænder, da han viser sig. I det samme ser hun Ernst komme. Han bøjer ærbødigt Hovedet til Hilsen, da han passerer Fader og Datter. Etatsraaden besvarer ret reserveret hans Hilsen og undslaar sig, da Irene vil føre ham hen til Socialistføreren.-- Saa trækker den unge Pige paa Skuldrene og gaar alene hen til Ernst.

74 a. Nærb. af Ernst og Irene.Paaki.Pers. Rekv:

Hun rækker ham ligefremt Haanden, og lidt tøvende og genert tager han den. Hun betyder smilende til deres første Møde og siger saa: Hvor vilde jeg ønske, jeg var en Mand!-- Saa vilde De finde en trofast Staldbroder og Meningsfælle i mig! Deres Ord var som talt ud af mit eget Hjerte!-- Ernst smiler og har i sin Forlegenhed) : svært ved at finde Ord.

74 b. Korridoren.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs betragter med rynket Pande de to Unge, gaar saa hen til dem og betyder Irene, at de virkelig maa hjem nu. Ernst veksler et sidste, dvælende Haandtryk med den unge Pige, bukker formelt for Faderen og ser saa - ikke saa lidt betaget - efter de to, der gaar.

74 c. Bagværelset i Kamps Hjem. Nærb. af Kurt.Paakl.Pers. Rekv:

der grubler med fanatisk Iver... Pludselig klarer det op i hans blege, sygelige Ansigt, hans Ansigt skinner med en uhyggelig Glød, og han fremhvisler: Jeg har det!... Jeg har fundet Fejlen!... Det bliver mig, der skal redde det lidende Samfund!... Og han presser de knyttede Hænder mod sine brændende Tindinger og pønser videre paa sin "Reparation".

75. Gade. I Truchs Ekvipage.Paakl.Pers. Rekv:

- Irene sidder hensunken i Tanker. Faderen betragter hende forskende, lægger sin Haand paa hendes Arm og siger indtrængende: Jeg er ikke helt tilfreds med dig i Dag, Irene.... Jeg skal intet bebrejde dig, men blot bede dig ikke glemme den Kløft, der er mellem os og den Samfundsklasse, Ernst Kamp tilhører, - mellem dig og ham!..... Irene vil tage til Genmæle men betænker sig og sænker Hovedet...(Billedet toner bort).

76. Text: Hvorledes Kurt mener at kunne gøre sig til Samfundsreformatør.....

Foran Truch's Palæ.Paakl.Pers. Rekv:

Kurt gaar uroligt frem og tilbage. Han venter paa Sieverts, som han jo ved har med Eftersynet af Palæets Ure at gøre... Vennen kommer da ogsaa og giver efter for Kurts indtrængende Bønner om at lade ham overtage hans Bestilling den Dag. — Kurt forsvinder saa ind i Palæet.

77. Hall'en.Paakl.Pers. Rekv:

En Tjener lukker Kurt ind, forklarer ham, hvad der er at gøre og gaar saa... Kurt ser sig nysgerrigt omkring. Han er meget bleg og virker mere uhyggelig end ellers. Han giver sig til at stille paa Uret i Hall'en, og i det samme kommer Irene ud fra et af Værelserne. Hun skal til at gaa op ad Trappen til 1'ste Sal, men standser, da hun faar Øje paa den Fremmede.

77 a. Nærb. af Irene.Paakl.Pers. Rekv:

der opmærksom betragter Kurt.

77 b. Nærb. af Kurt.Paakl.Pers. Rekv:

der stiller Uret og saa skæver til den unge Pige. Hans Ansigt er blegt og fortrukket, — og han ligner mere en Troid end et Menneske.

77 c. Nærb. af Irene.Paakl.Pers. Rekv:

Hun gyser, og en Følelse af en truende Fare bemægtiger sig hende.

77 d. Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun gaar tøvende et Par Trin op ad Trappen, men standser, da hun ser, at Kurt gaar hen mod Arbejdsværelset, banker paa og forsvinder ind i

78. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Truchs sidder ved Skrivebordet, optaget af sit Arbejde. Han vender sig mod Døren, da han hører Kurt komme.

78 a. Ved Døren.

Paakl.

Pers. Rekv:

Kurt kikker kejtet og siger: det er bare Urmagersvenden.

78 b. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Truchs nikker ligegyldigt og vender saa tilbage til sit Arbejde...

Kurt betragter ham inkvisitorisk, medens han gaar hen til Tafeluret.

78 c. Ved Uret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han stiller Uret, vender sig saa og betragter Truchs... Hans Ansigt fordrejer sig som i Krampe, og i hans Øjne luer det frembrydende Vanvid... Han trækker langsomt en Revolver frem.

78 d. Nærb. af Truchs.Paakl.Pers. Rekv:

der har en uhyggelig Følelse af, at der er noget galt paa Førde. Han vender sig langsomt og halvt mekanisk i Stolen og ser hen mod Kurt... Saa giver det et voldsomt Choc i ham, og han farer op med et Sæt.

78 e. Ved Uret.Paakl.Pers. Rekv:

Kurt hæver Revolveren og fyrer.

78 f. Ved Skrivebordet.Paakl.Pers. Rekv:

Ganske kort Billede af Truchs, der tungt falder tilbage over Skrivebordet.

79. Hallén.Paakl.Pers. Rekv:

Irene, der er blevet staaende ved Foden af Trappen, lytter angsteligt og saa ind i

80. Arbejdsværelset,-Paakl.Pers. Rekv:

og er en Afmagt nær - da hun ser, hvad der er sket.- Saa henledes hendes Opmærksomhed paa Kurt, der staar henne ved Uret, og som peger mod Truchs ubevægelige Legeme, idet han fremstammer halvt usammenhængende Ord og Sætninger.

80 a. Nærb. af Kurt.Paakl.Pers. Rekv:

der siger: Mig, Kurt Kamp, skulde det altsaa blive, der fandt Fejlen og rettede den! Nu kan Waldo triumfere, og Ernst maa bøje sig!.. Og jeg... * jeg har ikke levet forgæves!... Og han hæver Revolveren mod sin Tinding.

80 b. Arbejdsværelset.Paakl.Pers. Rekv:

Men i samme Nu kaster Irene sig over ham og vrister Revolveren fra ham... Saa betyder hun et Par af de tililende Tjenere, at de skal tage sig af Morderen,- og med Assistance af en af de andre Tjenere bærer hun Faderen ind i

81. Sideværelset,Paakl.Pers. Rekv:

hvor han lægges paa en Divan.

81 a. Nærbillede ved Divanen.Paakl.Pers. Rekv:

Hun ser, at Faderen bevæger sig, og et Glint af Haab tændes i hende... Hun river hurtigt Faderens Vest op:- der er intet Blod at se... Saa finder hun hans Ur frem fra Vestelommen og betragter det.

81 b. Nærb. af Uret.Paakl.Pers. Rekv:

i hvis smadrede Værk Kuglen sidder.

81 c. Ved Divanen.Paakl.Pers. Rekv:

Hun siger glædesstraalende til Tjeneren: Se her, - Uret har opfanget Kuglen! Fader er ikke ramt, men blot besvimet ved Stødet! Hun grunder et Øjeblik, overlader saa Faderen til Tjenerens Omsorg og løber ud af

81 d. SideværelsetPaakl.Pers. Rekv:

og ind i

82. Arbejdsværelset.Paakl.Pers. Rekv:

Hun betyder Tjenerne, at de skal slippe deres Fange. "Lad ham gaa" - siger hun. Nølede og uvillige giver Mændene Slip paa Morderen, som sanseløs styrter ud. Irene fortsætter forklarende: Fa'r har nemlig ingen Overlast lidt!... Saa skynder hun sig tilbage til

83. Sideværelset.Paakl.Pers. Rekv:

hvør Tjeneren er optaget af at tulle noget Cognac i Halsen paa den Bevidstløse... Truchs kommer da ogsaa til Bevidsthed.... Irene sender saa Tjeneren ud og bøjer sig kærligt ned over Faderen

83 a. Nærb. af Fader og Datter.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs rejser sig forvirret over Ende og giver sig til at udspørge Irene, der siger: Jeg lod ham gaa!... Han vidste jo ikke

hvad han gjorde!... Det ulykkelige Menneske var Ernst Kamps Broder!... Truchs forbavset: Du lod ham gaa,-- den Mand, der kunde være blevet din Faders Morder!.... Irene sænker Hovedet og svarer ikke. Truchs betragter hende et Øjeblik og griber saa Telefonen, der staar paa Divanbordet.

84. Politistationen.

Paaki.

Pers. Rekv:

Den Vagthavende tager mod Truchs Anmeldelse.

85. Hos Truchs.- Sideværelset.

Paaki.

Pers. Rekv:

Truchs kommer med nogle afsluttende Bemærkninger og lægger saa Telefonen... Irene har betragtet ham med taarevædede Øjne og skjuler nu hulkende sit Hoved ved hans Bryst... Faderen stryger hende blidt over Haaret.

86. Smedien.

Paaki.

Pers. Rekv:

Kurt stormer hen til Waldo og fortæller gispende, hvad der er sket:-- Det er fuldbragt!... Jeg skød ham lige i Hjertet!.... Waldo hugger Hammeren i Ambolten: Saa skal der smedes, mens Jernet er varmt! Kom med til Ernst! Nu skal han bekende Kulør og give Parole!... Han griber Broderen i Armen og trækker ham med sig ud.

87. Hos Truchs Hall'en.

Paaki.

Pers. Rekv:

Irene kommer stille ud fra Arbejdsværelset. Hun grunder et Øjeblik over noget, fatter saa en Beslutning og ringer op fra den

Telefon, der staar i Hall'en.

88. Redaktionskontor paa "Folket".

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst tager Telefonen, bliver meget overrasket, da han hører, hvem det er, der vil tale med ham, og lytter saa interesseret til Irenes Ord.

89. Hall'en. Nærb. af Irene,

Paakl.

Pers. Rekv:

der fortæller, hvad der er sket.

90. Nærb. af Ernst,

Paakl.

Pers. Rekv:

der er meget alvorlig. Han siger: Jeg beder Dem være forvissat om, at jeg er den første, der vil beklage det skete... Baade i mit Blad og overfor Deres Fader skal jeg forsøge at retfærdiggøre mig og mit Parti!.....

91. Nærb. af Irene,

Paakl.

Pers. Rekv:

der føler sig beroliget ved hans Udtalelser og fortrøstningsfuldt lægger Telefonen.

92. Redaktionskontoret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irenes Meddelelse har omtrent knuset Ernst til Jorden. Han skjuler Ansigtet bag sine Hænder og søger at klargøre sig sin

Stilling... Han bliver afbrudt i sine Overvejelser, ved at Brødrene stormer ind. Waldo gløder af Iver og Fanatisme, hvorimod Reaktionen for Kurts Vedkommende allerede er indtraadt.

92 a. Nærb. af de 3 Brødre.

Paakl.

Pers. Rekv:

De store Ord, der ligger Waldo paa Læben, faar han dog ikke udtalt. Ernsts Ansigt er i den Grad præget af Alvor og Smerte, at Smeden i Øjeblikket mister sin sædvanlige Sikkerhed... Ernst vender sig mod Kurt, lægger sine Hænder paa hans Skuldre og siger mildt: Hvor kunde Du gøre det, Kurt!... Kurt vil fremmumle et Svar, men i det samme styrter et af Redaktionens Medlemmer ind i

92 b. Kontoret

Paakl.

Pers. Rekv:

og raaber: Politiet er her!... Og Ejendommen er omringet af Politi!.... Kurt ryster som et Espeløv, - klanrer sig til Ernst og stønner: Skjul mig!... Red mig!... Ernst ryster stille og alvorligt paa Hovedet, - Kurt kryber forvildet sammen i en Krog af Værelset.... En Politiassistent fulgt af et Par Betjente træder ind... Ernst hilser alvorligt og siger, hvor svært det end falder ham at sige det: Jeg ved, hvorfor De kommer og kan kun opfordre Dem til at gøre Deres Pligt!... Hvad der er sket, maa jeg og enhver lovlødig Borger beklage!... Kurt bliver grebet og ført ud, og Ernst og Waldo staar ene tilbage.

92 c. Nærb. af de to Brødre.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst siger indtrængende til Waldo: Ser du da ikke, at du ved at praktisere dine Teorier, driver Samfundet ud i det rene Anarki!.... Kan vi to da ikke komme til Forstaaelse,- komme hinanden i Møde som kærlige Brødre i Stedet for at staa over for hinanden som bitre Modstandere!... Og han rækker forsonligt Haanden frem mod Broderen,- der imidlertid lader, som han ikke ser det, men med et trodsigt Kast med Hovedet, forlader

92 d. Kontoret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst ser ned et snertefyldt Blik efter ham, beslutter sig saa til at opsøge Truchs og gaar.

93. Foran "Folkets" Redaktion.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo kommer ind og giver sig i Snak med nogle af de mange Mennesker, der har samlet sig foran Huset... Han er straks i Fyr og Flamme, og store Ord flyger gennem Luften. Han ser Broderen forlade Redaktionen,- og mistænksom som han er, beslutter han at udspejle ham... Han sniger sig efter ham.

94. Kamps Hjem. Dagligstuen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Den gamle Fru Kamp sidder og strikker, da et Par af Naboconerne styrter ind og i Munden paa hinanden giver sig til at fortælle om Kurts Mordforsøg og paafølgende Arrestation... Den ulykkelige Moder synker afmægtig om, og de to Sladretasker faar travlt med at lægge hende paa Sofaen.

95. Foran Truch's Palæ.Paakl.Pers. Rekv:

Ernst forsvinder ind i Palæet, og Waldo, der stadig er fulgt efter ham, bliver staaende paa Udkig ved Porten, - "Naa, det er her, han har sin Gang", - mumler han haanligt.

96. Truch's Arbejdsværelse.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs, der endnu ikke helt har forvundet Rystelsen, sidder sammensunken i en nøgelig Stol, og Irene pylrer om ham, - da Tjeneren kommer ind og melder Ernst Kamp. Etatsraaden rynker Brynene og lader til at blive noget ubehagelig til Mode, men giver dog Tjeneren Ordre til at lade den Fremmede komme. Datteren sender han - trods hendes Brotester - ind i Sideværelset. Ernst træder ind, - Truchs hilser koldt og afnaelt paa ham og rækker han ikke Haanden. Ernst udtrykker sin dybe Beklagelse over det skete.

97. Sideværelset. Ved Døren.Paakl.Pers. Rekv:

Irene lytter anspændt til de to Herrers Santale.

98. Arbejdsværelset. Nærb. af Truchs og Ernst.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs siger koldt: Jeg forstaar ikke ganske Grunden til Deres Besøg. For De vil da ikke forlange, at jeg skal tro, at De er helt uvidende om Deres Broders Planer, som vel nok indirekte

skulde tjene Derosa Parti til Gavn!... Aarerne svulmer paa Ernsts Pande, - men hans Ro^lforlader ham intet Øjeblik, og i beherskede Udtryk afviser han bestemt Truchs Sigelse.

99. Sideværelset ved Døren.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ganske kort Billede af den lyttende Irene, der er meget urolig og bekymret ved den farlige Vending, de to Mands Samtale har taget.

100. Arbejdsværelset. Nærb. af Truchs og Ernst.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst slutter med at sige: Al voldelig Optræden har i mig altid haft og vil altid have en svoren Fjende! Kun ved Lov, ved Lov, som er bygget paa Lovlighed, kan Stat og Samfund reformeres.

100 a. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Saa bukker han formelt til Afsked og gaar hen mod Døren.

101. Sideværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene løber hurtigt bort fra den Dør, ved hvilken hun har staaet og forsvinder ud ad en anden Dør.

102. Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst kommer ud fra Arbejdsværelset og skal til at gaa, da

Irene hurtigt kommer til og standser ham.

102 a. Nærb. af Irene og Ernst.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun rækker ham Haanden og beder ham undskyldte Faderens Stejlhed og Uforsonlighed.- Hun har i al Fald aldrig nærret Skygge

om hans - Ernsts - Motivers Renhed!... Ernst takker hende med et stille Smil for hendes Interesse for ham.

102 b. Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene følger Ernst ud gennem Hall'en, og Truchs kommer ud fra Arbejdsverelset - lige tidsnok til at fange et Glimt af de to... Hans Ansigt bliver alvorligt, og han gaar tilbage til Arbejdsverelset.

103. Foran Tuchs Palæ.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo spejder ind i Haven og ser Broderen og Irene komme ud og blive staaende i fortrolig Santale.... Et spydigt Smil spiller om Smedens Læber.

104. I Haven.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst tager Afsked med Irene og siger indtrængende: Og vi ses vel neppe mere nu!... Deres Bekendtskab med nig vil plette Dem i Deres Faders Øjne og vel ogsaa nok skade mig i Folkets!.... Mellem Overklassen og Proletariatet er et svølgende Dyb

befæstet!... Han trykker blidt den unge Piges Haand og gaar saa skyndsonst. Irene ser med Taarer i Øjnene efter ham og gaar saa ind.

105. Udenfor Palæet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo er gaaet lidt til Side, men da Broderen er kommen ud, kaster han sig over ham med voldsomme Bebrejdelser: Endelig har jeg faaet Vished! Komplottet er nu fuldbyrdet! Min skinhellige Broder har solgt sig til Overklassen!... Og han ler haanligt og foragteligt..... Vreden blusser voldsomt op i Ernst, - han knytter Hænderne og siger med funklende Øjne: Du fornærmer ikke alene mig med dine Ord, men ogsaa den bedste og ædleste Kvinde, jeg har truffet!... Og selv om du er min Broder, vil jeg raade dig til at vogte din Tunge!... Han gaar hurtigt bort, - Waldo ser hadefuldt efter ham og slentrer saa bort i en anden Retning.

106. Kamps Hjem. Dagligstuen - som 94.

Paakl.

Pers. Rekv:

Den gamle Fru Kamp kommer til Bevidsthed. Hun er nedbrudt og fortvivlet og siger stønnende: Hvor kunde han?.. Hvor kunde han, min stakkels, vildledte Dreng?.... Nabokonerne søger efter bedste Evne at trøste hende, - men hund hører dem ikke..... Alle hendes Tanker kredser om hendes stakkels, vildledte Son.

107 Irences Værelse.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene sidder hensunken i Drømmerier, da Faderen kommer ind.

Han betragter hende med et mørkt og bebrejdende Blik og siger
 saa: Jeg forstaar dig ikke længere, Irene!....Du fraterniserer
 med din Faders Mordere!... Men jeg forstaar, at den Dag ikke
 er fjern, da du maa vælge mellem nig og.... ham , den Fremmede!
 Irene svarer ikke sænker blot Hovedet. Truchs ser bedrøvet paa
 hende og gaar saa... Irene stirrer med et sørgmodigt Smil frem
 for sig. (Billedet toner bort)

.....

108. Text: Nogen Tid senere. Waldo er flyttet hjemmefra, og Moderen har ligget syg, siden hun erfarede Kurts Skæbne....

Hos Kamps, Bagværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Her er Martha Kamos Seng stillet ind. Kurts Arbejdsbord staar endnu ved Vinduet. En venlig Nabokone sidder ved Sengen og læser med monoton Stemme op af det ny Testamente. Den Syge er meget afkræftet og beder nu med svag Stemme Nabokonon sende Bud efter Waldo. Ernst er jo hos hende, saa snart han kan tage sig en Smule fri, men hun vil gerne tale med sin anden Søn, inden det hele er forbi, - siger hun, - og Nabokonon skynder sig ud.

109. Vej i et Anlæg.

Paakl.

Pers. Rekv:

Truchs Ekvipage kommer kørende. Irene sidder alene i Vognen. Hun ser nogle Mand gaa og slaa Plakater op paa Træerne, - og efter et Øjeblik Betænkning lader hun Vognen standse, stiger ud og gaar hen og studerer den nærmeste Plakat. Det er "De Undertrykte", der giver Deres Meninger Udtryk i Sætninger som: Ned med Tyrannerne! Ned med "Folket", dets Førere og deres "Handskepolitik". Giv Sanfundsreformatoren Kurt Kamp, der vansmægter paa et af Fængselshospitalerne, fri!..., Navnlig den sidste Passus gør Indtryk paa Irene. Hun grunder et Øjeblik, gaar saa hen til Vognen, giver Kusken en Ordre og kører.

110. Kamps Hjem. Bagværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Jonna og hendes to Børn kommer ind. Både hun og de to Smaa ser daarlige og nedbrudte ud. De gaar hen

110 a. Ved Sengen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Den Syges Ansigt klarer op, da hun ser Børnene. Jonna siger:
Vi hørte, du var syg og syntes saa, vi maatte op og se til dig!... Martha Kamp smiler taknemmeligt og kørtegner Børnene.
Den lille Dreng udbryder pludseligt: Vi er saa sultne, Bedstemor, Vi har slet ingen Mad hjemme!... Den Syge bliver helt ilter, siger hviskende til Jonna: I Køkkenet!... Den unge Kvinde nikker..

110 b. Bagværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun tager Børnene med sig ud

111. I Køkkenet.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor hun finder noget Brød og Fedt frem.

112. Sygestue paa Fængselshospitalet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fængselsinspektøren fører den tæt tilslørede Irene, der har Favnen fuld af Blomster, ind. Bag den aabne Dør ser man et Glimy af den væbnede Skildvagt, der er posteret i Gangen udenfor... Irene gaar rundt til Fangerne, har nogle Blomster og et Par venlige Ord til dem alle. Hun kommer hen til Sengen, hvor Kurt ligger.

112 a. Nærb. ved Sengen.Paakl.Pers. Rekv:

Urnageren, der gør Indtryk af at være noget svag og nedbrudt, betragter forbausset den elegante Dame, der fylder et Glas med dejlige Blonster og anbringer dem ved hans Seng... Irene bøjer sig ned over ham og spørger blidt: Er der ikke noget, jeg kan gøre for Dem?... Kurt ryster paa Hovedet, men saa falder der ham noget ind, og han siger med rystende Stemme til den unge Pige: De kunde maaske opsøge min Mo'r og sige til hende, at jeg er saa ked af, at jeg har voldt hende Sorg... Men jeg kunde jo ikke handle anderledes, end jeg gjorde!... Irene nikker beveget og rækker Kurt Haanden til Afsked. Han er ganske overvældet over hendes Godhed og Ligeformhed og stirrer betaget efter hende, da hun gaar.

113. Kamps Hjem. Dagværelset.Paakl.Pers. Rekv:

Ernst kommer ind, sætter sig ved Moderens Seng.

114. KøkkenetPaakl.Pers. Rekv:

Jonna smører Mad til Børnene, som hun har anbragt ved et lille Bord.

114 a. Nærb. af Børnene.Paakl.Pers. Rekv:

Knægten belærer i en højtidelig Tone sin lille Søster om, at

man godt kan spise Fedtemad uden at smøre hele sit Ansigt ind i Fedt.

115. Foran Huset, hvor Martha Kamp bor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Det vækker ikke saa lidt Opsigt, at Truchs Ekvipage⁺standser uden for Huset. Irene stiger ud, forhører sig, om Kamps bor her, og skynder sig saa ind i Huset. Vogneb lader hun køre videre.

116. Dagværelset. Nærb. ved Sengen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst søger at oplive Moderen ved at fortælle hende om Dagens Begivenheder. Hun holder ham i Haanden og ser paa ham med Øjne, der lyser af Kærlighed og Stolthed.-- Pludselig ser Ernst frem for sig, slipper hurtigt Moderens Haand og rejser sig overrasket

116 a. Hele Dagværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene kommer ind fra Gangen. Hun bliver et Øjeblik staaende i Døren og gaar saa hen til Ernst og rækker ham Haanden. Hun veksler et Par Ord med ham, og han præsenterer hende derefter for Moderen, der overrasket har betragtet den elegante, unge Dame, som hun ikke kender. Irene sætter sig ned ved Sengen.

116 b. Ved Sengen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun forklarer, at hun kommer med en Hilsen fra Kurt, at alle hans Tanker gælder hans Moder, og at han beder hende ikke

slette ham af sit Hjerte... Den Syges Øjne fyldes med Taarer,-
og hun trykker taknemmeligt Irenes Haand... Den unge Pige rejser sig og lader Ernst igen indtage sin Plads ved Moderens Seng.

116 c. Dagverrelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Jonnas lille Dreng kommer stolprende ind fra Køkkenet med en mægtig Mellonmad i Haanden.... Irene bøjer sig ned over ham og taler med ham. Knægten siger, idet han stikker sin lille, snavsede Haand ind i Irenes: Hvis Dem og aa sulten, Dem bare komme ud i Køkkenet!... Hun smiler og lader sig føre ud.

117. I Køkkenet.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor Jonna sidder sammensunken i Graad.. Hun tørrer skyndsomst Taarerne bort, da hun ser den fremmede Dame. Irene hilser venligt paa hende, faar at vide, hvem hun er, og vinder i den Grad den stakkels, unge Kvindes Hjerte, at hun faar hele hendes Historie at vide.

118. Dagverrelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Waldo kommer ind - arbejdsklædt, og Ernst rejser sig uvilkaarligt da han ser ham komme. Smeden værdiger ikke Ernst et Blik, men gaar lige hen til Moderens Leje.

118 a. Nærb. af Waldo og Moderen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Der kommer et mildere Udtryk i Waldos ellers saa haarde og barske Ansigt, da han ser hvor syg Moderen er.... Hun griber hans Haand, og siger bedende: For min Skyld, Waldo, ... forson dig med Ernst, saa kan jeg da i Fred!... Waldos Ansigt bliver mærkt, men han siger intet... Moderen søger at appellere til det Gode i ham.

119. Køkkenet.

Paakl.

Pers. Rokv:

Jonna slutter sin triste Beretning, og Irene, der har Taarer i Øjnene, trykker deltagende hendes Haand og beder om Lov til at hjælpe hende. Hun giver hende nogle Penge, noterer hendes Adresse op i sin Lommebog og efter venligt at have sagt Farvel til hende og Børnene gaar hun

120. ind i Dagverelset.

Paakl.

Pers. Rokv:

Waldo farer op som stukket af et giftigt Insekt, da han ser, hven det er, der træder ind. Hans Ansigt faar et vildt og hadefuldt Udtryk, - han vender sig mod Ernst og slynger ham i hidsige Ord sin Foragt i Ansigtet - og gaar saa. - Martha Kamp rejser sig halvt op i Sengen, strækker Armene ud efter Waldo, vil sige noget - men synker afmægtig om..... Ernst og Irene skynder sig hen til hende og ved fælles Hjælp søger de at faa hende kaldt til Davidstheden.

121. Gade - foran en Kiosk.

Paakl.

Pers. Rokv:

Waldo kommer gaaende, standser og grunder over, hvordan han skal give sit Raseri og sin Ondskab Afløb... Han faar en Ide - og skynder sig ind i

122. I Kiosken.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor han begynder at skrive et Angiverbrev til Truchs. De første Linier af Brevet ses.

123. Bøgværelset. Ved Sygesengen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Martha Kamp er falden hen i en Døs... Irene rejser sig, betragter et Øjeblik Ernst og rækker ham saa begge sine Hænder. Hun siger: Ræk mig Deres Haand her ved Deres Moders Dødsleje og lad os love hinanden at kæmpe for den store Forsøing mellem den, der hidtil har foragtet hinanden og som ikke har villet forstå hinanden.... De har sagt, Ernst Kamp, at der var et Svalg mellem os... Godt,- jeg fylder Svalget ud! Jeg koster gerne alle Fordomme, mit Navn og mine Traditioner deri!... Ernst ser ikke paa hende, trykker stille hendes Hænder og slipper dem saa.- Hun gaar stille og bedrøvet ud af Værelset.

124. Truchs Arbejdsværelse.

Paakl.

Pers. Rekv:

Tjeneren leder et Kioskbud, der har et Brev til Etatsraaden, komme ind og flevet det... Det er Waldos anonyme Angiverbrev... Dets Indhold gør Truchs baade vred og bedrøvet.

125. Bagverolset. Ved Sygesengen.Paakl.Pers. Rekv:

Martha Kamp kommer til Devidstheden, griber Sønnens Haand og hvisker: Jeg ved, du kæmper for en god Sag, Ernst, og jeg føler, at du har Retten paa din Side. Skulde Waldos Principer sejre, vilde de svage komme til at lide, og Tusinder af Hjen vilde blive lagt øde!... Saa er det ude med den Syges Krafter..Hun synker livløs tilbage i Puderno.

126. Truchs Arbejdsværelse.Paakl.Pers. Rekv:

Irene kommer ind. Faderens alvorlige Ansigt belærer hende om, at der maa være sket noget. Han rækker hende tavs det Brev, han lige har modtaget, og iagttager hende spændt.- Irene læser Brevet og lægger det saa med en foragtelig Mine fra sig.

"Det passeraltsaa!"- spørger Faderen, og Irene nikker roligt.

126 a. Nærb. af Fader og Datter.Paakl.Pers. Rekv:

Truchs siger haardt: Saa er altsaa den bitre Stund kommen, da du maa vælge mellem ham og mig..... Irene siger stille: Jeg har valgt!....Da hun ser, hvor stærkt hendes Meddelelse virker paa Faderen, tilføjer hun: Du maa jo forstaa, Fader, at jeg elsker ham, og at der derfor ikke er noget Valg for mig!.. Men min Kærlighed bringer mig næppe Lykke, for han er altfor højnodig og ødel til at ville lade mig foretage Springet over Svelget!... Den unge Pige vender sig bort for at skjule sine

Tæarer, og da hun straks efter ser, at Faderen har kastet sig ned i sin Skrivebordsstol, gaar hun langsomt ud af Værelset.

127. Kamps Hjem. Dagværelset. Ved Sengen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ernst lukker Moderens Øjne og synker saa i Knaa ved Siden af Sengen. Han beder den Almægtige staa ham bi i hans Kamp i det godes Tjeneste og føre ham og hans Sag til Sejr!....

(Lilledet toner bort)

128. Text: 14 Dage senere. Irene vil opsøge Jonna Helms.....

Snavset og uhyggelig Trappengang.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene kommer op ad Trappen, der er belejret af forsemta Børn. Hun standser tøvende udenfor en Dør og banker saa paa. En tyk Madam lukker op og paa Irenes Forespørgsel, svarer hun: Jonna kom paa Hospitalet for en halv Snes Dage siden. Hun spyttede Blod og har nok ikke længe igen, - Skindet!.... Og Børnene er sat i Pleje!... Irene takker for Oplysningen fatter en Beslutning og gaar saa langsomt ned ad Trappen.

129. Foran Kirkegaarden.

En Droske kommer kørende, - Ernst stiger ud og forsynder ind paa Kirkegaarden. Han har en Krans med.

130. Ved Moderens Grav.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han kommer, lægger Kransen paa Graven og giver sig saa til at arrangere de mange Kranse og Blomster, der dækker Moderens sidste Hvilested. Irene kommer, men han lægger ikke Hæke til

hende, før hun er helt henne ved Graven. Saa hilser han bevæget paa hende. Hun lægger de Blomster, hun har med, paa Graven og betragter ham med et Blik, der tydeligt aabenbarer de Følelser, hun nærer for ham.

130 a. Nærn. af Ernst og Irene.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun siger med fast Stemme: Der er noget, jeg synes, jeg maa sige Dem.... De behøver ikke at sky mig mere for min egen Skyld. Jeg har bestemt mig til at bryde med Fortiden, og en af de første Dage flytter jeg hjemme fra!... Nu maa De afgøre, om jeg skal leve mit fremtidige Liv alene, eller om vi to skal prøve at løfte i Fællesskab!... Ernst betragter den køkke, unge Pige med straalende Øjne, saa spørger han blidt: Irene, - vil De blive min Hustru?... Hun nikker tavs - med et lykkeligt, taareblandet Smil, og han kysser ømt og ærbødigt hendes Haand... Haand i Haand staar de to Mennesker ved Marthas Grav.....

(Dilledet toner bort)

131. (Frem toner) Truchs Arbejdsværelse. Nær. af Truchs Ansigt.

Paakl.

Pers. Rekv:

Der er et smertefyldt Drag om den gamle Mands Mund, - og han stirrer forpint frem for sig... Pludselig lytter han - og drejer Hovedet til Siden.

131 a. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene kommer ind og gaar hen til Faderen. Hun fortæller, at hun nu gifter sig med Ernst.....Truch's Ansigt bliver mørkt,

og han siger haardt; saa har jeg ingen Datter mere!... Med sunket Hoved gaar Irene hen mod Døren.

132. Text: Hødet faar ny Nøring....(Frem toner)

Paakl.

Pers. Rekv:

Gade i Arbejderkvarteret.

Tidlig Morgen. Waldo og Sieverts kommer gaaende. De skal paa Arbejde. Af Avismanden paa Hjørnet kober Waldo en Avis og læser en Notits om, at Broderen, der lige har øgtet Etatsraad Truch's Datter, skal i Audiens hos Kongen om Forniddagen, og at man venter, at han da modtager sin Udnævnelse til Social-Minister..... Waldo raser, siger til Sieverts: Vi maa op paa "Broderskabet" og høre, hvad man der siger til Skandalen!- De to Mand skraar over Gaden.

133. "Broderskabet"s Redaktion.

Paakl.

Pers. Rekv:

Her er en Del af de "Undertrykte"s Førere samlede, og Bølgerne gaar højt. Redaktør Wender er i Øjeblikket den Ordførende,- men da Waldo og Sieverts kommer til, bliver det Smeden, der benægtiger sig Samtalen.

134. Ernst Kamps Hjem. Spisestuen.

Paakl.

Pers. Rekv:

De Nygifte ved Morgenmaaltidet. Ved Børdet sidder ogsaa Waldos og Jonnas to Børn. Ernst og Irene hjælper dem ned at faa Maden i sig,- og Irene siger med et straalende Smil til sin Mand: Blot Jonna havde lovet saa lange, at hun havde faaet at vide, at hendes Børn ikke kom til at lide Nød!- Ernst nikker og

rejsor sig saa. Han skal op paa Slottet.

135. Fængselscelle.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fængselspræsten sidder og taler med Kurt, der lader til at have megen Tillid til ham. Der er blevet tilstaaet Fangeren visse Lempelser: der er baade en magelig Stol i Cellen og et lille Bord, paa hvilket der ligger Dager og Blade. Præsten slutter med at sige: Ved De, at Deres Broder netop nu modtager sin Udnavnelse til Social-Minister?.... Begynder De ikke at forstaa, at den Vej, han har fulgt, er den eneste rigtige og giver ham Anledning til at udrette uendeligt meget til Gavn for Folket!- - - Præsten tager venligt Afsked med Urnageren og overlader ham til sine egne Tanker.

136. Foran Villaen, hvor Ernst bor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Irene og Børnene følger Ernst til Laagen. Han kysser dem til Farvel og siger saa til Irene:- Saa tager du altsaa op paa Redaktionskontoret ved 10-Tiden. Paa den Tid kommer jeg sikkert fra Slottet!... Han gaar,- de andre staar ved Laagen og vinker.

137. Smedien.

Paakl.

Pers. Rekv:

Arbejdet er i fuld Gang, da Waldo omsider kommer. Smedenesteren bebrejder ham hans Forsømmelighed og giver ham hans Afsked... Waldo kommer med nogle Trusler og gaar saa. Hans Arbejdsfæller lader ikke til at have ondt af ham.

138. Text: Social-Ministeren.Foran "Folkets" Redaktion.Paakl.Pers. Rekv:

Pladsen er sort af Mennesker, da Ernst kommer kørende fra Slottet. Vognen er ved at stikke fast i Folkemassen. Hyldest - og Jubelraab skærer gennem luften.

138 a. Ved Vognen.Paakl.Pers. Rekv:

Ernst rejser sig hilsende op i Vognen, der omringes af begejstrede Socialdemokrater... Ernst stiger ud.....

138 b. Foran Redaktionen.Paakl.Pers. Rekv:

Han slipper med Møje og Besvær ind i Bygningen.

139. "Folket"s Redaktion.Paakl.Pers. Rekv:

Han modtages af Irene og af en stor Skare Venner og Medarbejdere. Han lykønskes fra alle Sider.

140. Fængselscellen. Nærb. af Kurt.Paakl.Pers. Rekv:

der staar nedenfor det smalle Vindu, gennem hvilket Sollyset vælder ind. Hans Ansigt viser Tegn paa Uro og Sjelekamp... Hans Tanker kredser om en Begivenhed, der hører Fortiden til...
(Billedet toner over i)

140 a. "Folket"s Redaktion.

Paakl.

Pers. Rekv:

Den Scene, hvor han klamrer sig til Ernst og trygler ham om at redde ham.....(Se Billede 92 B) (Billedet toner over i)

140 b. Fængselscellen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Kurt nikker langsomt og hvisker: Du handlede, som Du matte handle!.... Og jeg takker dig derfor!.... Hans Hoved synker ned paa Brystet, og han folder Hænderne i Døn. (Billedet toner bort.

.....

141 Der gaar et Par Aar.... Skønt Ernst Kamp har været afgjort heldig i sin kloge Reformpolitik, er det dog lykkedes "De Undertrykte" Førere Broderen Walde og Redaktør Wender, i visse Lag af Befolkningen at sætte en revolutionær Stemning. Og den Ild, der længe har ulmet, blusser nu helt op.

"Folkets" Redaktion.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ernst Kamp sidder i en højst alvorlig Konference med de øvrige Partifæller, da et Par andre af de ledende Mænd kommer ind med det sidste Nummer af "Broderskabet"....De gør Ernst opmærksom paa et Opraab, der findes paa Bladets Forside....

141a Nærb. af Ernst.

Paakl.

Pers. Rekv.

der læser Opraabet. "De Undertrykte" indvarsler til et Møde, der skal afholdes et Par Dage senere. Opraabets Hovedindhold er et Slags Program for den Kampagne, "De Undertrykte" vil indlede. "Ned med Kompromismandene". "Hævn for de falske Arbejdsførere, der har svigtet Proletariatets hellige Sag", "Lad os befri Tyran-Morderen og de øvrige Frihedens Talsmænd, der holdes indespærrede" Til Kamp med Overløberen, "Folkets falske Ven"..... staar der blandt andet, og Opraabet slutter med følgende Linier:

Social-Ministeren vil modtage Indbydelse til at deltage i Mødet. Lad os se, om han har Mod til at staa Ansigt til Ansigt med Proletariatet, han har forraadt.....

141b Redaktionen.

Paakl.

Pers. Rekv.

ET.

Ernst laderde andre tilstedeværende læse Kundgørelsen, som nu livligt debatteres.

142 Forhandlingsværelse i "Brøderskabets" Redaktion.

Paakl.

Pers. Rekv.

Her er alle "Spidserne" i "De Undertrykte" samlede: Redaktør Wender, Waldo og Sieverts og mange andre. Waldo siger: Hvis Førræderen tør møde, vil vi jo faa let Spil ... Men hvis han nu ikke møder?... Og det gør han sikkert ikke, han tør ikke vove sin Trøje...Hvorledes griber vi saa Sagen an?.... Man lægger ivrigt Raad op. Ved et Bord i Forgrunden sidder en Journalist og passer Telefonen.

143 "Folkets" Redaktion.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ernst har fattet sin Beslutning, kalder en af sine Medarbejdere hen til sig og siger til ham: Vil De ringe op til "Brøderskabet" og sige, at jeg ikke behøver nogen særlig Indbydelse...Jeg kommer.... Hans Ord vækker megen Panik. De mere besindige af hans Venner gør ham Forestillinger: Det er vanvittigt af dig...Du sætter sit Liv i Fare... Men Ernst er ubøjelig. Han er ikke bange for at skulle staa til Regnskab for sine Gerninger. Medarbejderen griber Telefonen.

144 "Brøderskabets" Redaktion. som 142.

Paakl.

Pers. Rekv.

Der forhandles stadigt. Ophidselsen er stor blandt de Tilstedeværende, bitre og hadske er de Ytringer, der kommer frem, og haarde er de Slag med Bordpladen, der falder som Akkompagnement til Talerens Ordflom. Telefonvagten griber Telefonen, lytter, rejser sig saa og siger: "Det er "Folkets" Redaktion"....Der bliver Stilhed i Værelset, alle

samler sig om Telefonbordet.

144 a. Ved Telefonbordet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Dirrende Spændigg i alle Ansigter. Journalisten lægger Røret og siger højtideligt: Han kommer..... Der bliver Uro i Forsamlingen, hos en Del kan Kamps Mod ikke undgaa at vække Beundring, men inden ret lange viser det sig dog, at Meddelelsen kun bidrager til yderligere at skrue den uheldsvangre og samfundsfjendtlige Stemning i Vejret.

145 Tekst. Det store Møde.

Den nøgne Plads i Byens Udkant, hvor Mødet skal afholdes.

Paakl.

Pers. Rekv.

"De Undertrykte"s Tilhængere strømmer til. Det er en ikke helt lille Flok, de mønstrer.

146 Hos Ernst. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ernst slutter nogle Optegnelser, han er i Færd med, ser saa paa sit Ur og skal netop til at gaa, da Irene kommer ind, udgangsklædt. Paa sin Mand's Spørgsmaal svarer hun roligt: Jeg gaar med dig... Ernst gør alt for at faa hende til at ændre sin Beslutning, men hun ryster smilende paa Hovedet: Hendes Plads er jo hos ham... Han kysser hende kærligt, og Mand og Hustru følges saa ad til Mødet.

147 Hos Truchs. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Truchs, der er bleven kendelig ældet, gaar uroligt op og ned ad Gulvet. Han kaster endnu et Blik i den Avis, i hvilken han har læst om det store Møde, om de Revolter, det menes at ville afstedkomme, samt om,

ET.

at det kun skyldes Ernst Kamp's Modstand, at ~~Politi og Militær~~ and-
 lader at tage Affære... Tuchs har en Anelse om, at hans Datter rimeligvis
 vil ledsage sin Mand til Mødet, og Tanken om, at hun maaske kan komme i
 Fare, fylder Etatsraaden med Fortvivlelse. Han kan ikke golde Uvisheden
 ud, men lader Tjeneren bringe hamsit Overtøj og skynder sig saa ud
148 Pladsen, set fra Talerstolen.

Paakl.Pers. Rekv.

Waldo gaar op paa Talerstolen, ser med en Triumfators Blik ud over
 Mødets Deltagere, der tæller Tusinder og atter Tusinder....Saa begynder
 han at tale.

149 Nærb. af Taleren.Paakl.Pers. Rekv.

der tordner, mod de Forrædere, der har svigtet Proletariatets Tillid,
 og som derved har foraarsaget, at man nu maa tage sig selv til Rette.

150. I Udkanten af Pladsen.Paakl.Pers. Rekv.

Ernst og Irene kommer....Folk viger til Side og lader dem passere.
 Men Skældsord og Trusler regner ned over dem, og Hænder knyttes truende
 efter dem.

151 Ved Talerstolen.Paakl.Pers. Rekv.

Waldo slutter sig Tale og gaar ned. Han betragter med hadefulde og haan-
 lige Blikke Ernst og Irene, der kommer til. Ernst erklærer overfor Redak-
 tør Wender, at han gerne vil tale. Redaktøren springer op paa Talerstolen

152 Nærb. af Redaktøren.

Paakl.Pers. Rekv.

der skriger: Forræderen vil nu faa Ordet. Lad os se, om han kan rense sig.

153 Ved Talerstølen.Paakl.Pers. Rekv.

Redaktør Wender lader Ministeren faa Ordet...Ernst begynder at tale.

"Hele den Bevægelse jeg har ledet, er gaaet ud paa at kræve Retfærdighed af de Styrende og Herskende, og derfor har jeg aldrig kunnet gaa med til at nægte vore Modstand ere Ret og Retfærdighed", siger han.

154 Tilhørerne piber og hysser.Paakl.Pers. Rekv.155 Nærb. af en Klump "Undertrykte".Paakl.Pers. Rekv.

der med Sieverts i Spidsen raaber: Ned med Forræderen, ned med Judas.

Sieverts har en indpakket Genstand med, som han skjuler under Jakken.

156 Nærb. af Ernst.Paakl.Pers. Rekv.

der intet øjeblik taber Fatningen. Han raaber: Hør mig roligt. Og døm mig derefter. Jeg har jo kun min Mund at forsvare mig med.

157 Den store Plads.Paakl.Pers. Rekv.

er et bølgende Hav af ophidsede Mennesker, der gestikulerer vildt og raaber i Munden paa hverandre: "Ned med Kapitalismens Lejesvend....Ned med Overløberen, der har giftet sig ind i Overklassen", hyler de.

158 Ved Talerstolen.Paakl.Pers. Rekv.

Publikum maser op mod Talerstolen, Ernst kan ikke komme til Ordet, skønt han forsøger at berolige de halvt vanvittige Mennesker.

159 Mellem Tilhørerne.Paakl.Pers. Rekv.

Truchs kiler sig frem, forstaar, at der er Tumulter i Vente, og skynder sig bort.

160 Ved Talerstolen.Paakl.Pers. Rekv.

Ernst forlader hovedrystende Talerstolen. Det er umuligt for ham at skaffe sig Ørenlyd..I det samme springer Irene op paa Talerstolen.

161 Nærb. af Irene.Paakl.Pers. Rekv.

der siger: Vil I nægte en Kvinde Ordet ?.....

162 Tilhørerne.Paakl.Pers. Rekv.

Der falder virkelig et Øjeblikks Ro over Gemytterne.

163 Cigarforretning eller lign.Paakl.Pers. Rekv.

Truchs stormer altereret ind, ringer op i Telefonen.

164 Politistationen.Paakl.Pers. Rekv.

ET.

Den Vagthavende griber Telefonen.

165 Nærb. af TruchsPaakl.Pers. Rekv.

der rekvirerer Politi.

166. Nærb. af Irene.Paakl.Pers. Rekv.

der siger: De Beskyldninger, der rettes mod min Mand er usande. Han har ikke løbet over til min Kreds. Men jeg er gaaet over til ham. Jeg har givet Afkald paa Stand og Rigdom for at følge ham i hans Ideer, og hverken han eller jeg vil nogen Sinde svigte vore Idealer om Ret og Retfærdighed.

167. Ved Talerstolen.Paakl.Pers. Rekv.

Roen er forbi. Folk maser igen op mod Talerstolen, Ernst trænges noget tilbage, og Sieverts hylér: Hun lyver.... Hun hører til det forfærdige Overklasserak.... Ned med hende... Der bliver Tumult...Pøbelen trænges sig frem og gridske og hævnerrige Næver flaar i Irenes Tøj...Ernst søger at komme sin Hustru til Undsætning....

168 Nærb. af Ernst.Paakl.Pers. Rekv.

der harmfuldt siger: Læg ikke Haand paa en Uskyldig...I glemmer, at det er mig, der har holdt Politiet borte fra dette Møde. Er det den Maade I takker mig paa...Han arbejder sig hen mod Irene.

169 Gade.

Ridende Politi sprænger frem.

ET.

170 I Nærheden af Talerstolen.Paakl.Pers. Rekv.

Ernst lægger skærmende sin Haand om Irene og forsøger at faa hende ført ud gennem Menneskemassen, men det gaar ikke uden Knubs og Stød.

171 I Udkanten af Mødepladsen.Paakl.Pers. Rekv.

Det lykkes virkelig Ernst at faa reddet sig og Irene ud til Vejen. Han raaber en forbikørende Vogn an og hjælper Irene ind i Vognen, som den efterfølgende Menneskehob omringer. I det samme kommer Politiet til. Waldo og Wender og de andre Førere gejler deres Folk op Situationen er kritisk. Man lyder ikke Politichefens Ordre om at rømme Pladsen.

172 Nærb. af det ridende Politi.Paakl.Pers. Rekv.

Politichefen giver sine Folk Ordre til at splitte Massen.

173 Ved Vognen.Paakl.Pers. Rekv.

Ernst er klar over, hvilke forfærdelige Følger, et Sammenstød kan faa, han springer op paa Vognsædet, løfter Haanden og raaber: Stands.

174 Vejen.Paakl.Pers. Rekv.

Paa et Tegn af Politichefen standser Rytterne.

175 Nærb. af Ernst.Paakl.Pers. Rekv.

BT.

der siger: Kræves der Blod, saa tag mit, men skaan Folket for Selvødelæggelse. Lad mine Mødstandere nedsætte en Standret, og jeg er villig til at lade mig stille for den. Jeg er rede til at tage mit Ansvar og til at lade mig dømme, hvis jeg har været Folket en slet Tjener.....

176 Ved Vognen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ernst Ord gør et vist Indtryk paa Redaktør Wender og nogle af de andre Førere, og de konfererer. Politichefen rider, fulgt af en Assistent, hen til Vognen, veksler nogle Ord med Ernst, som fastholder sin Beslutning. Saa giver Politichefen sine Folk Ordre til at rykke tilbage. Ernst siger indtrængende til Irene: Nu kører du hjem, husk paa Børnene..... og vær ikke angstelig for mig. Jeg frygter ingen Fare..... Han smækker Vogndøren i, trykker Irenes Haand og giver Kusken Ordre til at køre.... De Folk, der er stimlet sammen om Vognen, viger til Side og lader den passere....

177 Ved Vejen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ernst vender sig mod Wender og erklærer roligt, at han er parat til at gå med. Omringet af en Skare "Undertrykte" begiver Social-Ministeren sig af Sted, og de fleste af Demonstranterne følger efter.

178 Paa Pladsen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo, Sieverts og en ret stor Del af Partiet er ikke tilfreds med den Vending, Sagen har taget. Waldo raaber: Er Tiden ikke for kostbar til at spille den med Forhandlinger?..... Naar vi være Maal ved at stikke

Hænderne i Lommen ?... Nej frem, frem til Daad, Lad os først faa fat i Forræderens Hustru og saa befri de Fanger, der er falden som Offer for vor retfærdige Sag... Sieverts ynderstøtter hans Ord, og i Spidsen for en Samling raa og hensynsløse Fyre styrter han afsted.

179 I Udkanten af Pladsen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Støttet op til et Træ staar Tuchs. Han er ødelagt af Træthed og Spænding. Den af Waldo og Sieverts førte Bande stormer forbi, genkender ham og skræler: Der er Forræderens Medskyldige. Han skal ogsaa for Standretten.... Waldo sender nogle af sine Folk bort med Tuchs, og Resten stormer videre.

180 Ved Vejen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Et Sted, hvor der er en Nybygning under Opførelse, ligger en hel Del Brædder, Lægter og Sten. Banden, der stormer forbi, væbner sig med Træstykker og Murbrokker og styrter saa videre som en Flok vilde Dyr.

181 Foran Ernst's Villa.

Paakl.

Pers. Rekv.

Vognen med Irene kommer, standser, og den unge Kvinde skynder sig op i Villaen.

182 Entreen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Pigen gaar og arrangerer nogle Blomster, da Irene kommer ind og ophidset spørger efter Børnene. Hun bliver roligere, da hun hører, de er i Barneværelset og skynder sig op ad Trappen. Pigen stirrer forbavset efter

sin Frue, hvis Haar er forpjusket, og hvis Klæder er søndersøvede.

183 Barneværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børnene sidder fredeligt paa Gulvet og leger, da Irene kommer ind. Hun knæler dem ind til sig, besvarer ikke deres Spørgsmaal, men betyder dem, at de skal lege videre. Saa skynder hun sig over

184 Gangen

Paakl.

Pers. Rekv.

og ind i

185 Soveværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

hvor hun finder nogle Klæder frem fra en Garderobe og saa hurtigt affører sig sit iturevne Tøj.

186 Foran Villaen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo, Sieverts og deres Folk stormer op mod Villaen.

187 Entreen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Pigen, der hører dem nærme sig, kaster et Blik ud ad Vinduet og flygter saa rædselsslagen ud ad en Dør i Hell'ens Baggrund.

188 Villaens Bagside.

Paakl.

Pers. Rekv.

Pigen stormer ud ad Køkkendøren, som hun lader staa aaben efter sig og forsvinder i Baghaven.

189 Ved TrappenPaakl.Pers. Rekv.

Nogle af Banden forsvinder bag om Gavlen, Waldo og de andre sprænger Yderdøren og maser ind i

190 Entreen.Paakl.Pers. Rekv.

som samtidig fyldes med Voldsmænd, der trænger ind ad Køkkendøren.

Waldo raaber: Lad os svovle den fordømte Rede af. Sieverts trækker ham lidt til Side, viser ham med et ondt Smil den Pakke, han har med sig: Ved Hjælp af dette lille Apparat, som jeg en Mester for, kan vi jævne hele Øglereden med Jorden paa et Øjeblik.... Waldo nikker, og Sieverts forsvinder saa ned ad Kældertrappen. De andre styrter ind i Stueetagens Værelser og ødelægger alt.

191 Kælderens.Paakl.Pers. Rekv.

Sieverts indstiller Helvedesmaskinen til at vække paa et bestemt Tidspunkt.

192 Entreen.Paakl.Pers. Rekv.

I Spidsen for en Del af sin Bande styrter Waldo opad Trappen, der fører til 1^e Salen.

193 Soveværelset.Paakl.Pers. Rekv.

Irene, der nu er omklædt, lytter angæstelig ved Døren. Hun grundwr et

siger: Børnene vover de ikke at lægge Haand paa, og saa skjuler hun sig hurtigt i Garderoben.

194 Gangen paa i' Salen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Oprørerne undersøger nogle af Værelserne, stormer saa med Waldo i Spidsen ind i

195 Barneværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

som de finder tomt. De smækker Døren i efter sig ~~XX~~ igen.

195a Nærb. ved en af Barnesengene.

Paakl.

Pers. Rekv.

Det lange Sengetæppe bliver forsigtig trukket lidt i Vejret og to søde Børnehoveder kommer til Syne, Børnene skjuler sig under Sengen, og efter at have kastet et ængsteligt Blik frem i Værelset lader de igen Tæppet falde.

196 Soveværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Mændene maser ind, underkaster Værelset et flygtigt Eftersyn og stormer saa ud igen.

196a Foran Døren til Garderoben.

Paakl.

Pers. Rekv.

Døren aabnes aa Klem og Irenes ligblege Ansigt kommer til Syne... Hun konstaterer til sin Beroligelse at Værelset er tomt.

196b Soveværelset .

Paakl.Pers. Rekv.

Hun mister hen til Døren , der fører ud til Gangen, og bliver staa-
enden og lytter.

197 Gangen.Paakl.Pers. Rekv.

Mændene ender deres resultatløse Undersøgelse og skal netop til at
styrte ned ad Trappen, da Sieverts kommer op. "Kl.7,30 - om fem Minutter
altsaa, ryger hele Herligheden i Luften". gisper han..Skaren stormer ned.

198 Soveværelset. Nærb. af Irene ved Døren.Paakl.Pers. Rekv.

Hun gørsaar, hvilken Fare, hun og Børnene svæver i, og presser Haanden
mod sit vildt hamrende Hjerte.

199. Foran Villaen.Paakl.Pers. Rekv.

Voldsmændene forlader skyndsomst Villaen.

199a Helvedesmaskinens Ur. viser 7,26.200 Soveværelset. Nærb. ved Døren.Paakl.Pers. Rekv.

Irene, der er en Afmagt nær, lytter anspændt og styrter saa over

201 Gangen.Paakl.Pers. Rekv.

og ind i

202 Barneværelset.

Paakl.Pers. Rekv.

som hun til sin Rædsel finder tomt. Hun støtter sig tungt aandende mod Døren.

202a Helvedesmaskinens Ur, viser 7,27.203 Barneværelset.Paakl.Pers. Rekv.

Irene kalder fortvivlet paa Børnene, og da de genkender hendes Stemme kommer de frem fra deres Skjulø Hun kryster dem med Glædestaarer i sine Øjne, ind til sig og stormer saa ud med den lille Pige paa Armen og Drengen ved Haanden.

203a Helvedesmaskinens Ur, viser 7,28.204 Entreen.Paakl.Pers. Rekv.

Irene kommer, ned ad Trappen med Børnene... Hun rusker i Hoveddøren, kan Hastværket ikke faa den op og stormer saa ud ad Bagdøren.

204 a Helvedesmaskinens Ur, viser 7,29.205 Villaens Bagside.Paakl.Pers. Rekv.

Irene og Børnene styrter ud og ned i Haven.....

206 Foran en Laage i Stakittet ved Baghaven.Paakl.Pers. Rekv.

Irene kommer vaklende med Børnene.... Hun støtter sig gispende til Stakittet.

206a Helvedesmaskinens Ur, viser 7,30.

207 Ved Stakittet.Paakl.Pers. Rekv.

Irene stirrer spændt og angstelig ind i Haven. Hun ser:

208 Villaen ryge i Luften.209 Ved Stakittet.Paakl.Pers. Rekv.

Hun trykker gysende de forskrækkede Børn ind til sig, tager sig saa med en Viljeanspændelse sammen.

210 Villavejen.Paakl.Pers. Rekv.

og saar saa videre, uden at ænse de Nysgerrige, der strømmer til.

.....

5' A K T.

Tekst. "De Undertrykte" holder Standret.

211 Stor Sal i "Broderskabet"s Redaktionsbygning.

Paaki.

Pers. Rekv.

Aften. Ved et stort Bord, der staar foran Talerstolen, sidder de Mænd, der har gjørt sig til Ernst Kamps Dommere. Redaktør Wender er Dommerkemiteens Formand. Salen er tæt pakket med "Undertrykte" (Bill. er taget fra Talerstolen, saaledes, at man i Forgrunden har Dommerne og i Baggrunden, den store Forsamling) Wender siger til et Par Mænd, der afventende staar i hans Nærhed: Før Fangen ind. Mændene gaar ind i

212 Et tilstødende Værelse.

Paaki.

Pers. Rekv.

hvor Ernst opholder sig under Bevogtning af nogle "Undertrykte". Han følger de Mænd, der er sendt efter ham, ind i

213 Salen. Ved Dommerbordet.

Paaki.

Pers. Rekv.

Han bliver staaende afventende Begivenhedernes Gang.

214 Publikum, der larmer og hujer.

Paaki.

Pers. Rekv.

215 Foran Bygningen.

Paaki.

Pers. Rekv.

Gaden er sort af Mennesker, der haaner og spotter Truchs, der under Bevogtning af de Mænd, der greb ham, føres ind i

216 Forhallen

En af Mændene gaar op ad Trappen til Salen. De andre omringer truende Etatsraaden.

217. Ved Dommerbordet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Wender, der hviskende konfererer med sine Meddeommere, faar at vide, at Truchs er fanget, og giver hviskende en Ordre... Manden, der kom med Nyheden, nikker forstaaende og bliver inde i Salen.... Wender gaar op paa Talerstolen.

218 Nærb. af Wender.

Paakl.

Pers. Rekv.

der begynder at tale: Den Anklagede har gennem flere Aar forraadt Folket og svigtet Arbejdernes Tillid.....

219 Publikum,

Paakl.

Pers. Rekv.

der giver deres Had til Ernst Kamp og deres Foragt for ham til Kende.

220 Foran Fængselsbygningen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo og hans blodtørstige Fæller styrter ind i

221 Den store Forhal i Fængselet.

Paakl.

Pers. Rekv.

og overmander Vagten. Waldo brøler: Adlyd vore Ordre, og der skal intet ondt vederfares jer. Vi vil blot skaffe Martyrerne, der har kæmpet for vor Sag, først og fremmest Tyran Morderen, Friheden....Og Waldo hæver truenden sin Knippel mod den nærmest staaende af Vagten: en ældre hvidhaaret Mand.

221a Nærb. af Waldo og den gamle Mand.

Paakl.

Pers. Rekv.

Manden ser trodsigt paa Smøden, men saa kommer der et svagt Udtryk af Underfundighed i hans Øjne, og han siger: Vel... jeg skal føre jer til Tyran-Morderen.

221b Ferhallen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo og de fleste af hans Fæller, følger efter Manden, nogle bliver tilbage og passer paa de overrumpede Vagter.

222 Den asfalterede Gaard i Fængslet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo og de andre følger den tjenstvillige Fængselsbetjent, der fører dem hen til

223 en lav Bygning.

Paakl.

Pers. Rekv.

hvis Dør han aabner. Alle ind i

224 et uhyggeligt, mørkt og dystert Rum.

Paakl.

Pers. Rekv.

Fængslets Lighus. De ellers saa modige Oprørere bliver grebet af en sælsom Uhygge. Tavse og gysende følger de Betjenten, der fører dem hen

224a ved en Baare.

Paakl.

Pers. Rekv.

hvis dækkende Præsenning, han roligt slaar til Side... Waldo farer med et

ET.

Rædselsskrig tilbage. Paa Baaren ligger Kurt, død. Vagten, der med en vis Tilfredsstillelse lægger Mærke til det dybe Indtryk, som Synet af den Døde gør paa Waldo, siger roligt: Vi fandt ham i Cellen i Morges... Han havde hangt sig... Smeden skjuler sit Ansigt bag Hænderne som for at unddrage sig det uhyggelige Syn, men med en Viljeanspændelse tager han sig sammen og siger vildt: Død og Forbandelse over dem, der har plaget ham til Døde.

224b Lighuset.Paakl.Pers. Rekv.

Og som jaget af Furiær styrter han ud, fulgt af sine Fæller.

225 Gaardspladsen udenfor Lighuset.Paakl.Pers. Rekv.

Som vilde Dyr stormer Banden over Fangselsgaarden og hen

226 Foran Fængselsinspektørens Bolig.Paakl.Pers. Rekv.

De sprænger Døren til Huset og stormer ind i

227 Hall'en.Paakl.Pers. Rekv.

Hvor de maser og ødelægger alt.

228 Hyggelig Dagligstue.Paakl.Pers. Rekv.

Fængselsinspektørens Hustru sidder og fletter sin lille Datters Haar. Den anden lille Pige staar spændt og ser paa hvorledes Fletningen foregaar, og en 13-Aars Dreng sidder paa en lav Skammel ved Moderens Fødder og læser. Alt aander Idyl og Fred.... Pludselig styrter nogle af Oprørerne

ind, griber fat i Moderen og Børnene og slæber dem ud i

229 Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv.

Fangerne føres ud, Waldo og de af hans Fæller, der har gennemløbet de andre Værelser, stormer hen mod dem med hæves Vaaben. Hans Øjne er blodskudte, og han er helt ude af sig selv af Ophidselsen.

229a Nærb.af Bruppen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Drengen synker i Knæ og siger bedende: Skaan mine Forældre. De har jo aldrig gjort Dem eller noget andet Menneske noget ondt..... Med en Ed puffer Waldo Drengen, saa han segner om. Moderen kaster sig ned over sin Søn og betragter Smeden med et Blik som et saaret Dyrs. "Har De aldrig haft nogen Moder ?..... Eller viger De ikke tilbage for at vanhellige hendes Minde....." siger hun.

229 Nærb. af Waldos Ansigt.

Paakl.

Pers. Rekv.

Det skifter Udtryk...Kvindens Ord har ramt ham som et smærtende Piskeslag....Han stirrer frem for sig....

Bill. toner over i

230 Stue, Nærb. af Martha Kamp og hendes 3 smaa Dreng,

Paakl.

Pers. Rekv.

Hun fortæller Eventyr for Børnene, og deres Øjne hanger ved Moderens blide og kærlige Ansigt..... Billedet toner over i

231 Nærb. af Waldos Ansigt som 229b.

Paakl.

Hans Ansigtudtryk bliver mildere... Taarerne er ved at trænge sig frem i hans Øjne, Revolveren glider ud af hans Haand.

231a Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han vender sig mod sine Ledsagere og siger med brudt Stemme: Vi er gaaet for vidt... Vi har ikke Ret til at søge Havn, før Folkets Domstol har talt... Mændene protesterer svagt, men drister sig ikke til at sætte sig op mod deres Fører... Saa vender Waldo sig mod Gruppen.

231b Nærb. af Gruppen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Drengen er kommen til sig selv igen. Waldo siger stille og skamfuld: Tilgiv mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde... Han vender sig og vil gaa ud af

231c Hall'en.

Paakl.

Pers. Rekv.

da Kvinden standser ham og beder ham vente et Øjeblik. Hun forsvinder ind i et af Værelserne og kommer straks efter tilbage med et Stykke Papir, som hun giver ham, idet hun siger: Da Vagten fandt Deres Broder i Morges, fandt han ogsaa disse Linier.....

231d Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv.

der læser: Jeg har gjort mit Regnskab op, og det stemmer ikke. Derfor har jeg ikke Mod til at fortsætte Livet. Lad mine Brødre vide, at jeg har indset min Fejltagelse. Blod og Vold skaber ikke et bedre Samfund. Gud være min arme Sjæl naadig.

Waldo knækker helt sammen.

231 e Halli/en.

Paaki.

Pers. R/Rekv.

Han vækler ud som en drukken... Hans Staldbrødre følger ham uforstaaende.

232 /Salen, set fra Talerstolen.

Paaki.

Pers. Rekv.

Wender taler stadig...Stemningen blandt Publikum er absolut ikke Ernst
Kamp gunstig.

233 Nærb. af Wender.

Paaki.

Pers. Rekv.

der slutter med at sige: Han har forraadt os, og hans Forræderi er en
Brøde, der bør straffes med Døden.

234 Ved Talerstolen.

Paaki.

Pers. Rekv.

Wender stiger ned, og Ernst faar Ordet for at retfærdiggøre sig.

235 Salen. Nærb. af Ernst.

Paaki.

Pers. Rekv.

der siger: Jeg er mig ingen anden Brøde bevidst, end at jeg aldrig har
villet ty til Uret og Vold, men altid kun har gaaet Lovens og Lovligheden
Veje.

236 Publikum.

Paaki.

Pers. Rekv.

der hyler og raser og med knyttede Næver truer ad Taleren.

237 I Udkanten af Folkemassen.Paakl.Pers. Rekv.

der har samlet sig foran Redaktionen. Irene kommer med Børnene. Folk viger nærmest ærbødigt til Side for hende, grebet af den mørke Alvor der præger hende.

238 Salen. Nærb. af Ernst.Paakl.Pers. Rekv.

der slutter: Jeg har aldrig kunnet gaa med til at nægte vore Modstandere Ret og Retfærdighed, og hvis det er en Brøde, saa straf mig. Jeg ved med mig selv, at jeg har været Folkets sande Ven, og at jeg aldrig har svigtet Folkets retfærdige Sag.

239 Publikum.Paakl.Pers. Rekv.

der hyler: Han lyver, Forræderen. Konfronter ham med hans Medskyldige.

240 Ved Talerstolen.Paakl.Pers. Rekv.

Ernst træder ned. Vender læder Truchs føre ind. Wender henvender sig til de to Fanger: Tilstaa, at I har allieret jer til Skade for Folket, at I har arbejdet sammen....Truchs siger stolt: Der har aldrig været nogen Forbindelse mellem Anklagede og mig. Jeg har støttet hans Forslag ganske upersonligt, naar min Overbevisning har tilraadet mig det. Min Datter har han taget fra mig og hun er bleven mig en Fremmed, siden hun forlod mit Hus, sin Slægt og sin Stand.

241 Publikum.Paakl.Pers. Rekv.

Der kommer Bevægelse mellem de Tilstedeværende. Man smaasnakker og er lidt i Tvivl om, hvordan man skal forholde sig til de sidste Oplysninger.

242 Foran Redaktionen.

Paakl.

Pers. Rekv.

De udstillede Vagter vil formene Irene Adgang til Bygningen, men hun siger: Jeg har lidt Overlast og kræver Retfærdighed. Lad mig passere. Mændene ser paa hinanden, de kan ikke lade være at føle Medlidenhed med den ulykkelige Kvinde....Og de lader hende passere.

243 Salen. Indgangsdøren, der er i Nærheden af Talerstolen.

Psakl.

Pers. Rekv.

Irene ind med Børnene. Hun bliver staaende ved Døren.

244 Truchs gaar hen til Ernst og siger, nærmest henvendt til de andre Tilstedeværende: Jeg turde i sin Tid ikke betro min Datter til denne Mand, fordi jeg ikke ansaa ham for at være hende værdig. Nu føler jeg Trang til at sige, at jeg er blevet belært om, at jeg ikke kunde faa nogen bedre Svigersøn...Han rækker sin Haand frem mod Ernst, og de to Mænd veksler et fast Haandtryk.

245 Ved Døren.

Paakl.

Pers. Rekv.

Irene faar Taarer i Øjnene, Glædestaaret: De to Mænd, der betyder mest for hende, har endelig fundet hinanden.

246 Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Wender siger barsk: Hvis den Anklagede ellers intet yderligere har at

fremføre til sit Forsvar, kan vi lade Standretten tage sin Bestemmelse Ernst tier, og de selvbestaltede Dømmere rejser sig saa.

247 Ved Døren.

Paakl.

Pers. Rekv.

Irene træder et Skridt frem og siger med høvet Stemme: Hvis den Mand som I ganske uretfærdigt har lagt for Had, virkelig har et Forsvar nød saa staar jeg her som hans Livs eneste og ægte Vidne....

248 Salen, set fra Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Der bliver Opstandelse mellem Publikum. Man taler hviskende sammen rejser sig og strækker Hals. Irene sætter Børnene fra sig, siger nogle kærlige Ord til dem og gaar saa op paa Talerstolen. Hverken Wender eller nogen af de andre har moralsk Mod til at hindre hende i det.

249 Nærb. af Irene.

Paakl.

Pers. Rekv.

der siger: Aldrig har nogen Folkefører været sine Idealer i den Grad tro som han.... og aldrig er en Folkets Velgører blevet lønnet med Utak som han.

250 Udenfor Redaktionen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo, Sieverts og de fleste af dem, der har fulgt dem, gaar ind i Bygningen. Men det er som slagne Mænd de vender tilbage.

251 Salen. Ved Døren.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo og de andre ind. De bliver tavse staaende, lyttende til den unge Kvinde, der staar paa Talerstolen.

252 Nærb. af Irene.

Paakl.

Pers. Rekv.

der siger: Skal jeg da virkelig være nødt til at minde jer om alle de sociale Erobringelser, som det tidligere som Proletariat betragtede Arbejderfolk har gjort, og som I for største Delen kan takke Kam for, som I smæder med Navne som Overløber og Forræder.... Bill. toner bort.

253 Hvor meget gøres der ikke for Børnene nu?... Hvorledes var de arbejdende Kvinders Børn ikke tidligere stillet?... Frem Toner

Fattig Stue.

Paakl.

Pers. Rekv.

hvor en 2-3 Smaarollinger er under en 6-aarig Søsters Opsigt.....

Bill. toner bort.

253a Men nu..... nu er der oprettet talrige kommunale Asylter, hvor de Smaa er under Opsigt, medens Deres Forsørger er paa Arbejde.....frem toner

Bill. fra et stort Asyl. Stor, luftig Sal.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børn, der undervises.

253 b Asylgaard.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børn, der leger.

253 c Asylhave.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børn der planter og saar. Bill. toner bort.

254..Tænk paa Skole-Undervisningen før.... Frem tæner.

Klasseværelse i en lille Skole.

Paakl.

Pers. Rekv.

hvor Undervisningen foregaar under de mest primitive Forhold.

254aog saa nu....

Kommuneskole. Spisesal.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børnene faar et styrkende Morgenmaaltid.

254b Stort, luftigt Klasseværelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børnene undervises.

254 c Gymnastiksal.

Paakl.

Pers. Rekv.

Børnene driver Gymnastik. Bill. tøer hørt.

255 Tænk paa Størstadens Børn, der tidligere maatte tilbringe deres Sommer i trange Baggaarde.....

Baggaard.

Paakl.

Pers. Rekv.

Blege ,forsultede Børn leger, men uden Humør og Lyst.

255aog nu er der oprettet Feriekolonier, hvor alle de Børn fra Storbyen, der trænger til det, kan tilbringe Sommeren i ideelle Omgivelser..

Frem tæner

Bill. fra en stor Feriekoloni.Foran en stor,hvid Prægtbygning.

Paakl.

Pers. Rekv.

Brengte, der driver Morgengymnastik.....

255b Mark.

Paakl.

Pers. Rekv.

Brengte, der spiller Fodbold.

255c Ved Stranden.

Paakl.

Pers. Rekv.

Brengte, der bader. Bill. tener bert.

256 Arbejderlovgivningen, Forsikringslovene og Statens Arbejdsløshedsforretninger sikrer den modne Mand... For de Gamle og Udtjente sørges der ogsaa..... Tænk paa, hvor usselt de havde det før.....

Usselt Tagkammer.

Paakl.

Pers. Rekv.

Gammel Mand, der henlever sin Alderdøm i den yderste Fattigdom....

256a Nu er der oprettet Alderdømshjem over hele Landet....

Bill. fra et af Statshjemmene. Samlingssal for Mændene.

Paakl.

Pers. Rekv.

Gamle Mænd, der sludrer, læser eller spiller Kort.

256b Samlingssal for Kvinderne.

Paakl.

Pers. Rekv.

256c Skov.

Paakl.

Pers. Rekv.

Gamle Mænd og Kvinder paa Skøvtur. Bille. tener over i

257 Nærb. af Irene.

Paakl.

Mers. Rekv.

der siger, Hvad tror I, I vil kunne opnaa ved Vold og blodig Omvæltning ?...Vold avler kun Vold og Gengældelse. Ingen Stand eller Klasse kan herske uden gennem Lovlighed.....

258 Tilhørerne.Paakl.Pers. Rekv.

der er blevet tavse, og oaa hvem Irenes Ord allerede har gjort Virknin

259 Nærb. af Waldo.Paakl.Pers. Rekv.

der er en dybt interesseret Tilhører.

260 Nærb. af Irene.Paakl.Pers. Rekv.

der fortsætter: Ved I da ikke, hvilke fordærvelige Kræfter, I har sat i Bevægelse, hvilke Rædsler, I truer Menneskeheden med, uden at opnaa nogetsomhelst. Bill. toner bort.

261Slukker I ikke selv den Brand, I er ved at tænde, omkommer vi alle i Baalet. Vi vil komme til at opleve Borgerkrigens Gru, Krigen mellem Landsmænd, den Krig, der er mere ødelæggende og demoraliserende end Krigen mellem Nationerne.....Frem toner:

Gade.

Barrikadekampe.

261 a Foran et Fængsel.Paakl.Pers. Rekv.

Forbrydere, der slipper ud.

261b Gade ved Nat.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ligrøvere, der plyndrer deres, egne ,døde Landsmænd,

261 c Et Asyl i Brand.

Paakl.

Pers. Rekv.

Panikken mellem de ulykkelige Børn.

261d En Ejendoms Tag.

Granat, der slaar ned.

261e Et Hjem for Gamle. Sal.

Paakl.

Pers. Rekv.

Bygningen der styrter sammen om de Gamle.

261f Gade ved Nat.

Paakl.

Pers. Rekv.

Forældreløse Børn, der grædende strejfer om.

261 g Fattigt Hjem.

Paakl.

Pers. Rekv.

hvor den bitre Sult og Nød er til Huse....Bill. toner over i:

262 Nærb. af Irene.

Paakl.

Pers. Rekv.

der slutter med at sige: Aldrig spirer noget Godt af Vold og Blod.

Kun paa Lov og Ret kan et Samfund bygges.

263 Publikum

Paakl.

Pers. Rekv.

som er betaget og dybt rørt.

264 Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv.

Den stærke Mand er knækket helt sammen.

265 Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Irene vender sig saa mod " " Waldo: De er en af dem, der bærer Hovedansvaret for det, der er sket, og for det, der vil ske, Føler De ikke allerede nu, at De ikke kan bære dette Ansvar?..... Deres Broders Hus har De lagt øde, og det er ikke Deres Skyld, at to uskyldige Børn er uddgaaet Døden.... Hun gaar ned fra Talerstolen. tager Børnene og gaar med dem hen til Waldo.

266 Nærb. af Irene, Waldo og Børnene.

Paakl.

Pers. Rekv.

Irene siger: Men ved De, hvis Børn det er, De var ved at sende i Døden?..... Deres egne Børn, som har fundet et Hjem hos os.... Waldo vakler, skjuler gysende Ansigtet bag sine Hænder og drister sig saa til at kærtogne Børnene. Saa gaar han med faste Skridt hen mod

267 Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han siger til Wender: Jeg ser De føler det samme som jeg. Vi har fejl vi har skudt over Maalet, men endnu er det ikke for sent at gøre Fejlen god igen. Tag De Dem af dem, der venter udenfor, saa skal jeg gøre Bed for dem herinde....Wender nikker og gaar ud af den Dør, der fører ind til Sideværelset. Waldo gaar op paa Talerstolen.

268 Folkehavet udenfor.

Paakl.

Pers. Rekv.

Paa Bygningens Altan kommer Wender frem, taler til Folket.

269 Paa Altanen. Nærb. af Wender, der taler.

Paakl.

Pers. Rekv.

270 Salen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Bill. taget saaledes, at man ser Waldo paa Talerstolen i en fjern Baggrund.

271 Nærb. af Waldo.

Paakl.

Pers. Rekv.

der siger: Kammerater, Vi forstaar jo alle, at vi har været ved at rive ned i Stedet for at bygge op, og at det er vor Pligt at give den Mand Oprejsning, som vi alle har kaldt Forræder, men som i Virkeligheden har været Folkets bedste Ven.

272 Publikum, der hylder Ernst.

Paakl.

Pers. Rekv.

273 Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Waldo træder ned ad Talerstolen og gaar hen til Ernst. Uden at sige noget rækker han sin brede Næve frem mod Ernst, og med Taarer i Øjnene trykker denne hans Haand. Saa vender han sig mod Irene, veksler ogsaa et Haandtryk med hende. Han lægger Irenes Haand i Broderens og siger med havet Stemme:

Kammerater. Lad Pagten mellem de to være en Symbol paa, at Klassekampenes Tid er forbi.

274 Publikum

Paakl.

Pers. Rekv.

der begejstret hylder det lykkelige Par.

275 Ved Talerstolen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Wender kommer ind . . . og siger, at Folket absolut vil hilse paa deres Fører...Ernst tøver, men saa drager han Irene med sig ind ad Døren til Sideværelset. Trachs og Walde ser efter dem, saa mødes de to forhen saa skarpe Modstandere i et varmt Haandtryk.

276 Altanen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ernst og Irene ud.

277 Folkemassen, der hylder de to.

Paakl.

Pers. Rekv.

278 Altanen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Haand i Haand staar de to Mennesker, der gennem Kamp er naaet til Sejr....

Bill. toner bort.

.....